Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2013

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 190 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kéziratot zártuk: 2013. május 3-án

Összeállította: Péter Emese

Kiadványtervező: Rumi Tamás

ISSN 2063-3459

Tartalomjegyzék

Villamosmérnöki és Informatikai Kar – 7

Pro Progressio Alapítvány – 165

Kiadványok – 168

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Már évek óta kedves hagyomány egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatóinknak. Az arany-, gyémánt-, vas- és rubinoklevelek mellett az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtjuk volt hallgatóinknak.

A 2013. évben is szívesen követjük ezt a hagyományt, és az egykori hallgatók által benyújtott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a karunkon 50 és 60 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott könyvet. A könyv lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, „találkozhatnak" a régi évfolyamtársakkal, és előcsalogathatók a közös emlékek is.

A Kari Tanács 2013-ban a Villamosmérnöki és Informatikai Karon 29 gyémánt- és 124 aranyoklevél adományozásáról döntött. A kitüntetettek szakmai életrajzait oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy a 2013. évben a karon 153 egykori hallgatónk nyújtotta be szakmai életrajzát és kérte jubileumi díszoklevél adományozását, bizonyítékul szolgál arra. hogy mindannyiuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, a Villanykarnak, örömmel emlékeznek vissza a régi falak között eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetemhez való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találkoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő, valamint hála és köszönet rejlett egykori oktatóik iránt, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel gazdagították Önöket.

Volt hallgatóinkkal való kapcsolattartást szolgálja a www.alumni.vik.bme.hu honlap is, ahol híreket olvashatnak a kar kiemelt rendezvényeiről, de segítséget nyújthat a hálózat az öregdiák találkozók szervezésében is.

Tisztelt Kitüntetettek!

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik egyetemünk és karunk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez és a Villanykarhoz.

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar Kari Tanácsa nevében tisztelettel köszönti Önöket:

Budapest, 2013. május 21.

Dr. Vajta László

Dékán

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

2013-ban jubilálók betűrendben

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Gyémántdiploma

11 Bertényi Elemér
12 Dr. Bóka András
13 Czapáry Miklós
14 Dibuz Ágoston
15 Dr. Domonkos Sándor
16 Fehér István
17 Godányi Ákos
18 Dr. Helm László
19 Jáni József
20 Jávor György
21 Jeszenszki Károly
22 Dr. Komarik József
23 Kondor Tibor
24 Kostka Pál
25 Kovács Tamás
26 Dr. Kurutz Károly
27 Lackó Gábor
28 Lechner László
29 Makai Sándor
30 Dr. Nagy István
31 Orbán Mikós
32 Oulicky József
33 Sági György
34 Slezák Ferencné Hajnal Hedvig
35 Stekovics József
36 Szanyi András
37 Szűcs P. Árpád
38 Tarján Róbert
39 Vasvári György

Aranydiploma

40 Alföldy Zoltánné Szász Erika Veronika
41 B. Nagy András
42 Bacsa László
43 Bagi Andrásné Bodó Katalin
44 Bajai Lajos
45 Baki Lenke Halász Miklósné
46 Balogh Ferenc
47 Bánki Lajos
48 Bányász Zoltán
49 Dr. Baráth Csaba
50 Barna József
51 Bártházi Béla
52 Baumgartner János
53 Bein Kornél
54 Dr. Bencze László
55 Berend Richárd
56 Berzéthy Pál
57 Dr. Bíró Gábor
58 Bognár Alajos
59 Boór László
60 Budaházy Béla
61 Budai András
62 Bujáki Sándor István
63 Dr. Csapodi Csaba
64 Csonka Ernő
65 Dr. Csurgay Árpád Istvánné Gereben Ildikó
66 Engel Edgár
67 Erdei István
68 Erőss Béla
69 Feczkó Iván
70 Fehér Zoltán
71 Fejér Levente
72 Dr. Ferencz Csabáné Árkos Ilona
73 Fodor Dezső
74 Füzesi Endre
75 Galló László
76 Gáspár János
77 Dr. Gefferthné Dr. Halász Edit
78 Dr. Gödölle István
79 Dr. Gödölle Istvánné Kereszty Mária
80 Dr. Görgényi András
81 György Zoltán
82 Györkönyi Tamás
83 Gyuris Árpád
84 Hamvas József
85 Hamza Emil
86 Hank Zsombor
87 Harasta Tibor Tamás
88 Hegyi Lórántné Sásdi Judit
89 Herendi György
90 Horváth István
91 Dr. Horváth István
92 Horváth István
93 Horváth László
94 Hubay Gyuláné Hőgye Ilona
95 Dr. Hunyár Mátyás
96 Illyés Gyula
97 Dr. Iványi Miklósné Szakács Amália
98 Kadlecovits Gézáné Kecskés Edit
99 Kálmán Györgyné Józsa Erzsébet
100 Kamarás Gábor
101 Kassai József

102 Kékesi Ferenc
103 Kerezsy Géza
104 Kimpián Aladár
105 Királyhidi László
106 Kiss József
107 Komjáthy József András
108 Koós András
109 Kovács Attila
110 Kozák Ferenc
111 Lichtmann Tibor
112 Dr. Machovich Rajmundné Szabolcs Ildikó
113 Dr. Majoros András
114 Dr. Majoros Andrásné Kuczogi Éva
115 Makay Attila
116 Máté Jenő
117 Máté Levente László
118 Megyeri József
119 Dr. Mileji Salamon Batur
120 Dr. Molnár János Albert
121 Nagy Endre
122 Nagy Jenő
123 Nagy Károly
124 Nagy Levente
125 Nemeskéri Péter
126 Németh József
127 Németh Károly
128 Niederkirchner Ferenc
129 Ocsovai István
130 Oláh Lajos
131 Pálos László
132 Dr. Palotás László
133 Pap János
134 Paraszthy Gabriella
135 Pászti Miklós
136 Dr. Pellionisz Péter
137 Pótzy Péter
138 Pődör Bálint
139 Dr. Ráczné Nagy Borbála
140 Dr. Sándor Pálné Török Ágnes
141 Selmeci Lászlóné Komáromy Zsuzsanna
142 Dr. Simkó Antal
143 Dr. Simoncsics László
144 Solymoss Endre
145 Dr. Stauder Ernő
146 Szalados Béla
147 Dr. Szalai Sándor
148 Dr. Szandtner Vilmos
149 Szatmáry Imre István
150 Szeiler László
151 Szilvási Iván György
152 Sztahura János
153 Dr. Tombor Antal
154 Ujházy László
155 Várallyay László
156 Varasdy Endre
157 Vass Vilmos
158 Veress Péter
159 Dr. Vető István
160 Virág László
161 Virágh András
162 Dr. Völgyesi Sándor
163 Dr. Zoltai József

Bertényi Elemér

1930-ban született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 49/1952-53

Első munkahelye a Műegyetem Elméleti Fizika tanszéke volt, ahol Dr. Gombás Pál professzor alatt tanársegédként dolgozott. Fizikusi oklevelével kapcsolatos tézisét 1956.-ban adta be az Eötvös Lóránd Tudományegyetemre, de nem védte meg, mert Kanadában telepedett le. Montreálban a Bell Telephone Company of Canada cégnél volt alkalmazva 11 évig; 4 GHz és 11 GHz mikrohullámú, multiplex carrier, adat átvivő és feldolgozó rendszereket tervezett. 1968-ban a Radio Corporation of America (RCA Ltd.) céghez csatlakozott, ahol az ISIS-B tudományos műhold rendszer koordinálásáért volt felelős. Kidolgozta a műhold számítógép modelljét, ami a computer által vezényelt automata méréseket irányította. 1970-ben a montreáli McGill egyetemen megvédte tézisét és mester diplomát szerzett Computer Sciences-ből. 1971-ben meghívták Hollandiába, az ESRO technikai központjába, ahol szakértőként az első európai távközlési műhold rendszertervezésével kapcsolatos ipari tanulmányokat vezette és program managerként európai űrtechnológiai kutató és fejlesztő programokat irányított. Az európai űrlaboratórium programban a Spacelab és az űrsikló (STS) interfész ESA és NASA közti koordinálásáért és egy korszerű számítógépes információs rendszer megtervezéséért és kiviteléért volt felelős. 1977-ben a Telesat Canada cégnél a Telesat műhold rendszertervező csoportjának a vezetését vette át. Felelős volt a kanadai távközlési műhold rendszer (ANIK) mintegy fél milliárd dolláros három generációja és az MSAT mobil műhold rendszerek technikai tervezéséért, a versenytárgyalásokon benyújtott ipari ajánlatok technikai kiértékeléséért, és a műholdak gyártása közben a specifikációk betartásáért. Managerként számos nemzetközi konzultációs szerződést vezetett. 1995-ben nyugdíjba vonulása után egy tanácsadó céget alapított és technikai kiértékelést végzett különböző nemzetközi űrprogramokon. Szerzőként vagy társszerzőként mintegy 34 technikai és tudományos cikke jelent meg.

Tudományos és technikai területen elért eredményei elismeréseként Telesat Canada négy alkalommal Award of Excellence kitüntetést adományozott neki. Beválasztották a Canadian Aeronautics and Space Institute tagjai közé; az IEEE örökös tagja; és az IAF nemzetközi program committee tagja. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bóka András

a műszaki tudományok kandidátusa

1929-ben született Párizsban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 2/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

1953-ban a Távközlési Kutató Intézetben kutató-fejlesztő mérnökként kezdte pályafutását, impulzustechnikai és mikrohullámú áramkörök kidolgozását végezte rádiólokátorok szakterületen, 1956-tól 1964-ig a Magyar Tudományos Akadémia Kibernetika Kutató Csoportjánál volt fejlesztő mérnök, fejlesztési osztályvezető, majd műszaki igazgató. Ebből lett az MTA Számítástechnikai Központja. Az első hazai elektroncsöves számítógép építésének vezetése és fejlesztése volt a feladata. 1964 és 1976 között a Villamos Automatikai Intézet alkalmazásában állt mint fejlesztési igazgató. Ipari folyamatok vezérlésével és kivitelezésével foglalkozott. 1976-tól 1979-ig a FŐINFORM-nál volt fejlesztési osztályvezető. Budapest város területi adatbank rendszerét tervezte. 1979-től a Párizsi Magyar Intézet műszaki tudományos attaséjaként a műszaki tudományok szakterületén a magyar-francia kétoldalú kapcsolatteremtés volt legfontosabb feladata. 1984- és 1985-ben a Metró Beruházási és Közlekedésfejlesztési Vállalatnál, mint műszaki szaktanácsadó részt vett a 3-as metróvonal automatizálásának megvalósításában. 1985-től 1995-ig a MÁTRA Transport (Párizs) alkalmazásában mint tervező mérnöknek feladata volt a számítógépes vonat menetszimulációk végzése fedélzeti és telepített automatikák méretezéséhez vezető nélküli automatikusan működő metrók esetében. Mérnöktovábbképző tanfolyamokon matematikai logikából és kombinatorikából, hazai és külföldi konferenciákon mágneses logikai áramkörökből előadásokat tartott. Hét elfogadott találmánya van.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Czapáry Miklós

1931-ben született Gyulán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 42/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

A Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál kezdte pályafutását Szegeden. Beindította a középfeszültségű kábelek állapotának és hibahelyeinek rendszeres mérését, megmérte a 20 kV-os hálózat földzárlat áramait és azokat kikompenzálta. A hálózattervezés könnyítésére analóg „hálózati kismintát" tervezett és készített. Néhány év elteltével kinevezték a műszaki fejlesztési osztály vezetőjévé. Eközben módjában állt több országban tanulmányokat folytatni. Az utolsó tíz évben főmérnöki címmel az Üzemviteli Főosztályt irányította. Munkássága alatt több iparági és vállalati munkabizottságnak volt tagja, ill. vezetője. Kivette részét a vállalat jubileumi kiadványainak készítéséből. Az áramszolgáltatás minőségének javítására kidolgozta az „üzemzavarmentes hálózat" ismérveit és megkezdte ennek végrehajtását. A vállalat elsőnek valósította meg az országban a hálózatok üzemirányításának telemechanizálását. A személyi számítógépek megszületése után több témában dolgozott ki a mérnöki munkát segítő, ill. a hálózati kapcsolásokat gyakoroltató szimulációs programot. Egy találmánya is született a városi kábelhálózatok üzemirányításával kapcsolatban. A szegedi Déri Miksa Gép- és Villamosipari Szakközépiskolában sok éven át tanította a villamos művek tantárgyat.

Munkája elismeréseként megkapta a Villamosenergia Ipar Kiváló Dolgozója kitüntetést és a Kiváló Újító ezüst fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dibuz Ágoston

1928-ban született Naszvadon.
Villamosmérnöki (híradástechnikai hadmérnöki) oklevelének száma: 5/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Az egyetem elvégzése után, mint mérnöktiszt a Magyar Honvédségnél teljesített szolgálatot. Egy kísérleti alkalmazásban lévő időosztásos többcsatornás mikrohullámú berendezés üzemeltetése és csapatkörülmények közötti alkalmazása volt a feladata. 1956-ban kérte leszerelését, és mint polgári állományú mérnök került a Beloiannisz Híradástechnikai Gyár Mikrohullámú Fejlesztési Osztályára. Részt vett a PM - 28 időosztásos többcsatornás mikrohullámú berendezés kifejlesztésében, bemérési munkáiban és a gyártási dokumentációk elkészítésében. A Telefongyár Fejlesztési Osztályán hasonló munkát végzett. Bekapcsolódott egy 24 csatornás időosztásos telefonérpáron vonali regenerátorokkal üzemelő berendezés fejlesztési és üzembe helyezési munkáiba. Innen került az MTA Automatizálási Kutató Intézetbe (későbbi nevén SZTAKI), ahol számítógép vezérlésű célgépek kidolgozásában vett részt. Majd az Országos Információs Központ és Könyvtár LSI - ATSZ-nél számítástechnikai hardware és software feladatokkal foglalkozott, illetve mint főosztályvezető irányította az ezekkel kapcsolatos munkákat. Innen vonult nyugállományba 1988-ban. Nyugdíjazása után az IQSOFT Intelligens Rt-nél nyolc éven át vett részt programrendszerek kereskedelmi munkáiban.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Domonkos Sándor

a műszaki tudományok kandidátusa

1931-ben született Gyömrőn.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 20/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Közvetlenül a végzés után Dr. Verebélÿ László professzor mellé került tanársegédnek a Villamos Művek Tanszékre. 1960-tól egyetemi adjunktusként vett részt az oktató-kutató munkában. Dr. Eisler János professzor vezetésével, munkatársaival kidolgozták a Villamos kapcsolókészülékek és a Villamos hőtechnika tárgyak tananyagát. Megírták a kapcsolási folyamatok jegyzetet, kialakították a labormméréseket és az önálló kapcsoló-berendezések csoportot. 1966-ban megvédte A villamos ívek mozgása a Deion-lemezek közelében című kandidátusi értekezését, műszaki doktori címet szerzett, és egyetemi docensi kinevezést kapott. Ezt követően bízták meg a Villamos Berendezések Osztály vezetésével. 1966-tól ellátta a Villamosmérnöki Kar dékánhelyettesi feladatait. Számos doktorandusz konzulense, a Tudományos Minősítő Bizottság Energetikai Szakbizottságának, a MTESZ Központi Oktatási Bizottságának tagja volt. 1974-ben az MM kinevezte a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola főigazgatójának. 1986-ig vezette a főiskolát és igazgatója volt az Automatika és Berendezések Intézetnek. Kialakították a szaküzemmérnök képzést, a tudományos konferenciák évenkénti rendszerét, a főigazgatók évenkénti találkozóját. Főigazgatósága alatt intenzív kapcsolat alakult ki a Főiskola és Wilhelmshafen Furtwangen (NSZK) Hamilton (CDN) főiskolái között. 1986-ban Dr. Sima Dezsővel létrehozták a főiskolai Műszaki informatika szakot. 1987-től 1992-ig vendégprofesszor volt Furtwangenben. 1993-ban nyugállományba vonult.

Munkásságát két alkalommal a Munka Érdemrend arany fokozatával ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fehér István

1931-ben született Szekszárdon.
Villamosmérnöki (híradástechnikai hadmérnöki) oklevelének száma: 6/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Mérnöki életpályája jelentős részét, negyven évet a Magyar Néphadseregben töltött hadmérnökként. Légvédelmi magasabb egység lokátor mérnökeként kezdte, majd tanintézeti tanszékvezetőként, később javító üzemvezetőként, majd harminc éven át minisztériumi szakosztályvezetőként és végül három évig a Varsói Szerződés tagállamai Egyesített Fegyveres Erői Főparancsnoksága Technikai Testületének szakfőtisztjeként vett részt a Magyar Néphadsereg légvédelmi figyelő és tűzvezető elektronikai rendszerének kialakításában, továbbfejlesztésében, a szakkáderek kiképzésében, a javítási technológiák és a szakkáderek számára szükséges szakkönyvek, dokumentációk kidolgozásában. Mérnök ezredesi rendfokozattal vonult nyugállományba. 1970-ben Egyetemünk Gépészmérnöki Karán gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. Nyugdíjasként három éven át vett részt szakreferensként és tolmácsként egy mezőgazdasági termékfeldolgozó gépsorokat gyártó nagyvállalat export tevékenységében.

Katonai pályafutása alatt kilenc miniszteri és három állami kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Godányi Ákos

1931-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 8/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Első munkahelye a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Vállalat volt, ahol egészen nyugállományba vonulásáig dolgozott. Az elektromos műhelyben részt vett rövidhullámú vevőkészülékek bemérésében, később átadásában. 1955- és 1956-ban a nagy sorozatban készült zenegépek rádió részének végrevízióját és átadását végezte. 1958-ban megbízták egy elektromos műhely vezetésével. Szovjet licenc alapján készülő rövidhullámú vevőkészülék dokumentációjának honosítása és a szükséges célműszerek elkészítése volt a feladata. 1960-ban a műszerlaborban lett csoportvezető, célműszerek készítését irányította. A nagy sorozatban készülő stúdió magnetofonok ellenőrzésére komplex műszert fejlesztett ki. 1963-ban felkérték az egyik fejlesztési laboratórium vezetésére. A célműszereken kívül speciális távközlési rendszer elemeinek kifejlesztésével, bemérésével és helyszíni szerelésével foglalkoztak. 1982-től a Fejlesztési Ügyviteli Osztályt vezette. Feladatuk a fejlesztési főosztályok ügyvitelének biztosításán kívül vevő, panoráma és iránymérő készülékekből összeállított rendszerek kísérő és átvételi dokumentációjának biztosítása volt. 1992-től 1996-ig nyugdíjasként dolgozott tovább.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Helm László

címzetes egyetemi docens, a műszaki tudományok kandidátusa

1931-ben született Rakamazon.
Gépészmérnöki oklevelének száma: 26/1953

2003-ban aranydiplomában részesült.

Végezve a Gépészmérnöki Kar Hőerőgépész tagozatán, az MTA Méréstechnikai és Műszerügyi Intézetében helyezkedett el, mint kutatómérnök. 1955-től az MTA Automatizálási Kutatócsoportjában, a BME Villamosgépek üzemtana Tanszékén, majd a Kutató Laboratóriumban (Különleges Villamosgépek Tanszékén) volt tudományos munkatárs. 1960-tól az MTA Automatizálási Kutató Intézetének tudományos munkatársa, ill. tudományos osztályvezetője, 1965-től projektvezetője, majd 1985-től 1990-ig a SZTAKI tudományos főosztályvezetője volt. Méréstechnikával, ipari folyamatok automatizálásával, elsősorban mérő és folyamatirányító elemek és rendszerek fejlesztésével, valamint azok képességének vizsgálatával foglalkozott. Számos hazai és külföldi szabadalom tulajdonosa. Jelenleg a Knorr Bremse Fékrendszerek Kft. tanácsadója, ahol pneumatikus fékrendszerek vizsgálati módszereinek fejlesztésével foglalkozik. A kutatási/fejlesztési munka mellett oktató tevékenységet is végzett. Egyetemünk Villamosmérnöki Karának meghívott előadója volt, 1970-től címzetes egyetemi docense. Előadott még a Gépipari Automatizálási Főiskolán és a Miskolci Egyetemen. Szakmai közéleti tevékenysége: a Méréstechnikai és Automatizálási Tudományos Egyesületben főszerkesztője volt a Mérés és Automatika folyóiratnak, külső munkatársa az American Society of Mechanical Engineers (ASME) folyóiratának, főszerkesztője a Magyar Energia Hivatal által alapított Energiafogyasztók Lapjának. Fő művei: Ipari folyamatok műszerezése (1966), Pneumatikus logikai elemek (1968) - külföldi kiadása Einführung in die Fluidik (1971) -, A szabályozási technika kézikönyve (1970), Méréstechnikai kislexikon (1976) - külföldi kiadása Fachlexikon Messtechnik (1984) - , Fluid érzékelők (1979), Ipari robotok (1983). Kitüntetései: Kruspér- Díj (1968, 1980), Kiváló Feltaláló (1981), MTESZ Díj (1988), Signum Aureum Facultatis Mechanicae Universitatis Miskolciensis (2000).

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jáni József

1929-ben született Székesfehérváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 288/1953

2003-ban aranydiplomában részesült.

1952-től Egyetemünk Villamosipari Anyagtechnológia Tanszékén dolgozott, mint tanársegéd, illetve adjunktus. Oktatómunkája mellett feladatul kapta az anyagvizsgálati laborok és a műhely megszervezését. Ez magába foglalta a tervezést, energiaellátást, valamint a gépek és műszerek beszerzését. Részt vett a Tanszék ipari megbízásaiban és a kutatásokban. 1964-ben a Gabona Tröszt megalakuló Műszaki Főosztályára került beruházás-előkészítési osztályvezetőként. Feladatköre a vasbeton és könnyűszerkezetes silóprogram, malom- és takarmányüzemi rekonstrukciók műszaki tervezése volt. 1965-től a Tröszt Fejlesztési Osztályát vezette, és így közvetlen kapcsolatba került az ipar Kutatóintézetével. Kutatási eredmények elterjesztésével, új gépek, technológiák tesztelésével és bevezetésével foglalkozott. 1977-ben nevezték ki a Kutatóintézet igazgatójává. Ilyen minőségében szoros kapcsolata és számos közös munkája volt a Budapesti Műszaki Egyetemmel, hazai és külföldi kutatóintézetekkel, valamint a megyei vállalatokkal. 1988 végén vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jávor György

1930-ban született Balassagyarmaton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 65/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Erősáramú villamosmérnöki oklevele megszerzése után az építési munkák befejezéséhez közeledő Mátravidéki Erőműhöz nyert felvételt. Erőműi pályafutása a Villamos Osztályon beosztott mérnökként kezdődött. 1955-ben vezető mérnök, majd 1956-tól a Villamos Osztály vezetője volt. 1972-ben kinevezték az Üzemviteli Osztály vezetőjévé, majd 1980-ban megbízást kapott a vállalat műszaki igazgatóhelyettesi teendőinek ellátására. 1981-ben, amikor a Mátravidéki Hőerőmű Vállalat egyesült a Gagarin Hőerőmű Vállalattal, a lőrinci telephelyen ismét üzemviteli osztályvezető lett. 1985-től erőművezetőként dolgozott az 1992. évi nyugállományba vonulásáig. Mindvégig egy telephelyen, de különböző beosztásokban teljesített szolgálatot több, mint 38 évig. Munkája során az erőmű üzembiztonságának növelése érdekében tevékenykedett. A 120 kV-os állomás szigetelő szennyeződés miatti átíveléseinek csökkentése, illetve megakadályozása céljából folytattak kísérleteket az iparág több résztvevőjével együttműködve. Alapvető feladatának tartotta az elavult villamos védelmi berendezések korszerűsítését és a segédüzemi villamos energiaellátás biztonságának növelését. Részt vett a Magyar Villamos Művek és a Magyar Elektrotechnikai Egyesület keretében és szervezésében működő munkabizottságok tevékenységében, valamint bekapcsolódott a helyben szervezett szakmai továbbképző tanfolyamok oktatói, előadói munkájába.

Munkásságát a Villamos Energiaipar Kiváló Dolgozója és Kiváló Dolgozó, valamint Kiemelkedő Munkáért kitüntetésekkel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jeszenszki Károly

1931-ben született Szeged-Szentmihályteleken.
Villamosmérnöki (híradástechnikai hadmérnöki) oklevelének száma: 7/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

1954-ben a Honvédelmi Minisztérium Csoportfőnökség főelőadója lett, majd 1955-től a Haditechnikai Intézet id. tudományos előadója volt. 1956 novemberében leszerelt, és a BHG-ban helyezkedett el, 1957 és 1960 között mint tervezőmérnök az argentin L. D. (interurbán) központok bővítését tervezte, illetve ellátta a gyártás műszaki irányítását. 1960-tól az L. D. központok helyszíni szerelésének főmérnökeként dolgozott Argentínában, kb. 30 különböző városban, illetve településen. 1964-ben osztályvezetői megbízást kapott a BHG Külsőszerelés Osztályára, a belföldi fő- és alközpontok (Rotary, CA, RA) külső szerelését irányította. 1968-ban Svédországban és Dániában tanulmányozta a helyszínen az L. M. Ericsson főközpontok gyártását és külső szerelését. 1968-tól 1973-ig irányította az LME központhonosítás-gyártás bevezetését, majd a gyártását. 1973 és 1979 között a BHG MEO Főosztályát vezette. 1979-től Havannában dolgozott, és a BHG által tervezett CA alközpontok gyártáshonosítását irányította. 1984-től 1986-ig CA gyártástelepítési, gyártáshonosítási ajánlatokat készített Argentínának, Iraknak és Algériának. A műszaki tárgyalásokat a helyszínen vezette. 1986-tól 1990-ig a BHG fődiszpécsere volt, termelési igazgató-helyettes beosztásban. 1991-ben vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Komarik József

ny. egyetemi docens, a műszaki tudományok kandidátusa

1930-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 39/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Már egyetemi hallgatóként, mint demonstrátor tanított Egyetemünkön az Ábrázoló Geometria és a Vezetéknélküli Hálózati Rendszerek és Szolgáltatások Tanszéken. 1953-ban tanársegédként lépett be a Vezetéknélküli Hálózati Rendszerek és Szolgáltatások Tanszékre, ahol 1959-ben adjunktussá, 1963-ban pedig egyetemi docenssé nevezték ki. 1995-ben vonult nyugállományba a Távközlési és Telematikai Tanszékről. 1970 és 1976 között a Villamosmérnöki Kar dékánhelyettese volt. 1972-től 1981-ig vezette a Híradástechnikai Elektronika Intézet Áramkörök Osztályát. Oktatási és oktatásfejlesztési tevékenysége az elektronikus áramkörök és rendszerek témaköréhez kapcsolódott. Ezt a munkát főként a nappali tagozaton végezte, de részt vett az esti oktatásban, az idegen nyelvű mérnökképzésben és a szakmérnök képzésben is. Tanfolyamokat tartott a Mérnöktovábbképző Intézetben, az MTESZ-ben, kutatóintézetekben és üzemekben, továbbá főiskolákon. Széleskörű publikációs tevékenységet folytatott (egyetemi jegyzet, segédlet, tankönyv, szakkönyv, magyar és idegen nyelvű folyóiratcikk). Részt vett ipari és kutatási feladatok megoldásában. Számos nemzetközi konferencián tartott idegen nyelven előadást. Négy alkalommal összesen 14 hónapot dolgozott külföldi egyetemen, így pl. Rómában (Universitá degli Studi di Roma) és Karlsruheben (TU Karlsruhe).

Munkásságát a MTESZ Virág-Pollák- és Puskás Tivadar-díjjal ismerte el. Megkapta Az Oktatásügy Kiváló Dolgozója kitüntetést, a Pedagógus Szolgálati emlékérmet, a közlekedési minisztertől a Kiváló Munkáért elismerést.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kondor Tibor

1929-ben született Uj-Aradon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 93/1952-53

Tanulmányai: a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán 1953-ban, valamint a Híradástechnikai szakán 1962-ben villamosmérnök oklevelet szerzett. 1953-58 között a Medicor Röntgen Műveknél kezdett dolgozni, mint önálló gyártmánytervező. 1958-tól a Villamosipari Kutató Intézetnél dolgozott tudományos főmunkatársként nyugdíjazásáig (1989). 1964-ben az MTA Tudományos Minősítő Bizottsága aspirantúrára felvette, ahol az összes szakvizsgát letette egy idegen nyelv hiányával, így a Dr. címet nem érte el. Az 1980-as években a Fővárosi Bíróságon műszaki szakértőként működött. Szakterületei az aktív évek alatt: az ipari elektronika szakterületein elsősorban közép (1-10 kW) és nagyteljesítményű (10-100kW) félvezetős inverteres berendezések és készülékek fejlesztésében és ipari tervezésében vett részt, melyek során tizennégy megadott szabadalma született. Ezek tranzisztor, tirisztor, GTO, IGBT típusú félvezetőkből épültek fel, üzemi frekvencia tartományuk: 10 kHz-től 300 kHz-ig. A kifejlesztett berendezések a MÁV, BHG, Anód Áramirányító Gyár, stb. megrendeléseire készültek sorozatgyártás céljából. Később a KFKI megrendelésére 10 kW-os CO2 LASER - szabályozott tápegységet fejlesztette ki. Nyugdíjas évei alatt GMK-t alapított, majd egyéni vállalkozóként működött. A TRAKISZ Vállalat megrendelésére 300 kV-os anyagvizsgálót fejlesztett ki, melyet Hamburgban az ottani röntgengyárban is sikerrel mutatott be. Együttműködésük folytatásaként 100 kHz-es fogászati röntgen berendezést fejlesztett ki, mely gyártásba is került. Jelenleg, főleg számítógépen, az internet használatával ismereteit frissíti és csodálója a tudomány fejlődés felgyorsulásának. Kiemelné a Nanotechnikát és a biológiát.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kostka Pál

1929-ben született Pozsonyban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 271/1953

2003-ban aranydiplomában részesült.

Már egyetemi hallgatóként, mint demonstrátor részt vett 1951/52-ben az Elméleti Villamosságtan Tanszék munkájában. A tanulmányok befejezése után 1952-ben a Központi Fizikai Kutató Intézetben helyezkedett el, ahol tudományos segédkutatóként az Atomfizikai Osztályon dr. Simonyi Károly professzor irányításával kezdte munkáját. A későbbi években is ennek az osztálynak utódosztályain dolgozott tudományos munkatársként, majd 1977-től a Gyorsítóberendezések Osztályának vezetőjeként. 1988-tél a KFKI Részecske és Magfizikai Kutató Intézet Magfizikai Főosztályán végezte munkáját, 1991 és 2012 között nyugdíjasként. 1971 és 1973 között a müncheni Ludwig Maximilian Universitat gyorsítóberendezés laboratóriumának munkatársa volt. Rendszeres munkakapcsolatban állt több más külföldi intézettel. Munkája döntő részben az intézet nagyberendezéseihez kötődött. Így a részecskegyorsítókhoz, különösen az 5 MV-os Van de Graaff gyorsítóhoz és a 450 kV-os nehézion gyorsítóhoz valamint a termonukleáris kutatások céljait szolgáló MT1 tokamak berendezés létesítéséhez. Kutatási, tervezési, létesítési, üzembe állítási és üzemben tartási feladatokkal foglalkozott. Munkáiról publikációkban, konferenciákon számolt be.

Munkásságát 2005-ben a Magyar Tudományos Akadémián átadott Simonyi Károly Díjjal, 2012-ben MTA Főtitkári Elismeréssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Tamás

1928-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 50/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

A diplomavédés után Rákospalotán három hónapig katonai szolgálatát töltötte, majd 1953 decemberében felvételt nyert az Észak-Magyarországi Vegyiművek Rt.-hez. Egyévi üzemi gyakorlat után megbízást kapott, hogy szervezze meg a vállalat villamos üzemét. 1957 nyaráig ott dolgozott, majd 1958 márciusáig állás nélkül volt a forradalmi események következtében. Ezt követően az Észak-Magyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál helyezkedett el. Először a Műszaki Fejlesztési Osztályon, majd a Beruházási Osztályon, mint önálló műszaki főügyintéző tevékenykedett. 1965-ben a Mátraaljai Szénbányák Vállalat alkalmazásába állt, villamos üzemvitel-vezetőként dolgozott a Visontai Gépszerelő Üzemben. Irányításával szerelték villamosan azokat a nehéz külfejtési gépeket, melyek a mai napig is a termelésben vannak. 1990 végén vonult nyugállományba. Utolsó beosztása a felelős bánya-műszaki vezető-helyettesség volt.

Munkássága elismeréseként megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozatát, valamint nyolc esetben szakmai elismerésben részesült. 2001. október 23-án átvette a honvédelmi minisztertől a Maléter Pál emlékérmet.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kurutz Károly

Professor Emeritus, a műszaki tudományok kandidátusa

1930-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 21/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

1953-ban védte meg erősáramú villamosmérnöki diplomatervét. Oktatói gyakorlata már hallgatóként, 1950-ben elkezdődött a Matematika, majd a Könnyűipari Kerettanszéken és az Ábrázoló Geometria Tanszéken. Azóta mint egyetemi oktató egyfolytában ugyanazon a munkahelyen dolgozik, csak az Egyetem neve változott meg többször. 1953-tól Szolnokon tanított a Közlekedési Műszaki Egyetemen. Miután ez 1955-ben Budapestre költözött, az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem állományába került. Az ÉKME és a BME 1967-ben bekövetkezett egyesítése után a BME Közlekedésmérnöki Kara Közlekedésautomatikai Tanszékén végezte oktató és kutató munkáját. Végigjárta az egyetemi ranglistát, volt tanársegéd, adjunktus, docens, majd egyetemi tanár. Jelenleg Professor Emeritus. Elsősorban az Elektrotechnika, Villamos vontatás, Gépjármű-villamosságtan és Irányítástechnika tárgyakat oktatta. 1953 és 1963 között félállású kutatómérnökként a Villamosipari Kutató Intézetben is dolgozott. Nyugdíjasként jelenleg is részt vesz a nappali, a levelező, a hegesztő szakmérnöki szak és az angol nyelvű képzés oktatásában. Műszaki doktori címet 1961-ben, kandidátusi tudományos fokozatot 1967-ben szerzett. 1996-ban habilitált. Kutatási területe elsősorban az ívhegesztő gépekre, az autóvillamosságra és a villamos autókra terjedt ki. 26 cikke, 8 egyetemi jegyzete jelent meg, 4 fejezetet írt szakmai könyvekbe, 7 találmányát fogadták el. Három hosszabb külföldi tanulmányúton vett részt.

Munkássága elismeréseként összesen 20 oklevelet, ill. kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lackó Gábor

1931-ben született Baján.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 30/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

1953-tól 1956-ig a Középülettervező Vállalat színpadtechnikai szakosztályán dolgozott, színházak és kultúrházak színpadtechnikai tervezésével foglalkozott. 1956-ban elhagyta az országot, Angliában telepedett le. A Metropolitan Vickersnél ipari folyamatvezérléssel, majd orvosi technikával foglalkozott, EKG és EEG gépeket, valamint vérpumpákat tervezett. 1962-től a Ranx Xerox elektrosztatikus másológépek tápegységein dolgozott. 1964-ben az Advance Elektronics-nál kapott állást, gyártással és anyagbeszerzéssel foglalkozott. 1972-ben gyártási igazgató, majd 1977-ben vezérigazgató helyettes lett. 1979-ben transzformátor nélküli tápegységek felvezetőinek forgalmazására céget (Magnaquest Ltd.) alapított. Az 1981-ben alapított újabb cége (Starprobe Ltd.) nagyfrekvenciás csatlakozókat és szondákat forgalmazott. Később a két céget egy konzultációs iroda létesítésével egészített ki. 1989-ben a Shindengen Electrical Co. nevű japán cég megvette a Magnaquestet ahol két évig, mint vezérigazgató, majd három évig, mint konzultáns részállásban tevékenykedett. Mint nyugdíjas 1993-ban –régi hobbyja, a faesztergálás révén- faesztergapadok sebesség szabályozóival kezdett foglalkozni. Jelenleg egy helyi iskolában segít a tanulóknak technikai feladatuk megoldásában. Ma már nem foglalkozik az esztergapadok műszaki oldalával, de annál többet esztergályozással. Ő és partnere is megkapta az RTP címet (Register of Professional Turners) és rendszeresen tartanak bemutatókat, írnak cikkeket Angliában, Amerikában megjelenő szaklapokban. Munkájuk számos galériában megtalálható Angliában és Amerikában (www.gaborandpatricia.com)

1955-ben megkapta a Kiváló Műszaki Dolgozó kitüntetést. Későbbiekben három tudományos és managerial intézményben érte el a Fellow fokozatot (IET, IOM, CMI, FIET, FCMI, FIOM). 2000-ben tagja lett a Tudományos Műszerek Céhének és megkapta a London Városának Díszpolgára címet.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lechner László

1930-ban született Szemcséden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 36/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Pályakezdő mérnökként Székesfehérváron az Észak-dunántúli Áramszolgáltató Vállalatnál villamos hálózatok tervezésével és üzemvitelével foglalkozott. 1954-től 1964-ig a Vállalat veszprémi üzemvezetőségét irányította, majd 1965-ben a székesfehérvári üzletigazgatóság főmérnökévé nevezték ki. 1971-ben ugyanitt, az akkor megszervezett üzemigazgatóság vezetésével bízták meg. 1982-ben a Magyar Villamos Művek Tröszt hálózati üzemvitel főosztályvezető-helyettesévé nevezték ki. Ezt a munkakörét 1991-ben történt nyugállományba vonulásáig látta el. Áramszolgáltatói munkái során kutatásokat végzett a villamos szabadvezetékek zúzmaraterhelései elleni védekezés témában, kiemelten foglalkozott a közép- és kisfeszültségű hálózatok megbízhatósága növelésének kérdéseivel, a feszültség alatti munkavégzéssel, és a villamos hálózatépítés előszerelési fokának növelésével. Az MVM-nél bővebben foglalkozott a villamos energiarendszer hálózati veszteségének elemzéseivel és az elosztó-hálózati üzemirányítás korszerűsítésével. Elméleti munkásságát húsznál több szakcikk, számos egyéb publikáció és elhangzott előadások jellemzik. Nyugdíjasként technika- és üzemtörténeti kiadványok szerkesztésén dolgozik tovább. Az utóbbi években Székesfehérvár, továbbá Veszprém város és megye villamosításának történetét dolgozta fel kiadványok céljára.

Az Elektrotechnikai Egyesületben végzett több évtizedes tevékenységét Kandó- és Verebélydíjjal ismerték el. Háromszor nyerte el az Ipar Kiváló Munkáért érdemérmét és megkapta a MTESZ Emlékérmét is.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Makai Sándor

1930-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 10/1952-53

A Hadmérnöki Kar Híradástechnikai Fakultásán az Elektrotechnikai és Mikrohullámú Tanszéken tanársegédként dolgozott a Kar megszűnéséig, 1956 végéig. Ekkor került a magyar villamosenergia iparba, az Erőmű Tröszt Országos Villamos Távközlési Szolgálatánál helyezkedett el. Itt tevékenykedett 1992-ig, nyugállományba vonulásáig. A Műszaki Egyetem Mikrohullámú Tanszékével folyamatos maradt a kapcsolata. Több ízben adott elő a Mérnöktovábbképző Intézet tanfolyamain, évente 2-6 végzős hallgató diplomatervének bírálója vagy ipari konzulense volt. Munkahelyén a mikrohullámú, később a jel- és adatátviteli csoportot vezette. 1980-ban a Nemzetközi Számítástechnikai Oktató Központban számítógép programozó oklevelet szerzett. 1982 közepétől 1988 szeptemberéig Prágában, a környező országok Nemzetközi Villamos Teherelosztójában számítógépes kiküldöttként tevékenykedett. 1959-től prágai kiküldetéséig mellékfoglalkozásban a SOTE Radiológiai Klinikáján izotópos méréstechnikai szervizmérnökként, rövidebb ideig az MTA Számítástechnikai Központjában ferrit-transzfluxorok témakörben és a KFKI Mágneses Anyagok Osztályán mikrohullámú méréstechnikai témákban dolgozott. Néhány féléven át a győri Távközlési Főiskolán, a Kandó Kálmán Főiskolán a Bécsi úton és a Tavaszmező utcában, valamint a Nehézipari Minisztérium Esztergomi Továbbképző Intézetében tartott előadásokat a villamos ipari távközlés témaköreiből.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagy István

Professor Emeritus, a műszaki tudományok kandidátusa

1931-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 11/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Diplomája megszerzését követően Egyetemünk Villamos Gépek Üzemtana Tanszékén volt az MTA aspiránsa 1956 végéig. Ezt befejezve az MTA alkalmazásban ugyanitt folytatta munkáját, mint tudományos munkatárs, ill. főmunkatárs. Az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézetének, illetve jogelődjének megalakulását követően a SZTAKI-ban végzett kutatói tevékenységet 1976-ig. Ezután a SZTAKI-ban csak félállásban dolgozott, mivel egyetemi tanári kinevezést kapott Gépészmérnöki Karunk Elektrotechnika Tanszékére. 1977 és 1996 között ellátta e Tanszék vezetői feladatait is. 1996-ban átkerült a Villamosmérnöki és Informatikai Kar Automatizálási és Alkalmazott Informatikai Tanszékére. Jelenleg e Tanszék Professor Emeritusa. A 60-as és 70-es években több mint tíz éven át a Ganz Villamos Művekben, mint tanácsadó is tevékenykedett. Nevéhez fűződik a korszerű szabályozáselmélet oktatásának bevezetése Egyetemünkön. Emellett elsősorban az Elektrotechnika, a Teljesítményelektronika, az Automatizált villamos hajtások, az Elektronika, a Villamos áramkörök, az Analóg számítógépek tárgyakat adta elő. Európa, Amerika, Ázsia számos külföldi egyeteme hívta meg vendégprofesszorának. Aktív szerepet töltött be hazai és nemzetközi tudományos bizottságokban. Publikációs tevékenysége széleskörű. Találmányainak száma jelentős. Ezek alapján sok országba exportáltak nagy generátor gerjesztésű rendszereket, villamos mozdonyok feszültség szabályozóit, középfrekvenciás statikus generátorokat indukciós hevítésre.

Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, így megkapta többek között az Akadémiai díjat, a Csáki- és a Zipernovszky-díjakat, több alkalommal a Kiváló Feltaláló kitüntetés arany fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Orbán Mikós

1931-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 25/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült. 1949-ben kezdte meg egyetemi tanulmányait a BME-n, ahol 1953-ban kapta meg erősáramú villamosmérnöki diplomáját. Ezt követően az ELTE Matematika-Fizika-Kémia Karán fizikusi diplomát szerzett. Mint villamosmérnök az MTA Méréstechnikai Automatizálási és Műszerkölcsönző Szolgálati Intézetének Automatizálási Osztályán kezdte el munkásságát. Első munkái közül a magnetoelasztikus nyomatékmérővel kapcsolatos kutatási, ill. egy nedvességmérő műszernek a létrehozását eredményező fejlesztési munkát említi meg. Később ennek a kutató csoportnak a BME Villamos Gépek Üzemtana Tanszékéhez való csatlakozása után számítógépes folyamatirányítási rendszerek kutatásában vett részt. Kutatási munkája mellett, mint meghívott előadó részt vett a BME két karának oktatásában is. Az akadémiai kutatócsoport, amelyben dolgozott, újabb átszervezéssel önálló intézménnyé vált, ebből alakult ki később az MTA SZTAKI. Az intézet az 1960-as években egy Minszk számítógépet kapott, amelyet az akadémiai és a műegyetemi kutató munkák támogatására használtak fel. Ennek a számítóközpontnak kialakítója és vezetője volt. 1969-ben az EMG szoftverfejlesztő osztályának vezetője lett, amelynek a feladata az itt gyártandó számítógépre telepíthető programok kidolgozása volt. Mivel a számítógép gyártása az EMG-ben meghiúsult, 1970-ben a KGM ISZSZ intézete számítástechnikai főosztályának vezetését vállalta el. 1974-től a KSH Országos Számítástechnika Alkalmazási Iroda munkatársaként a hazai számítástechnikai fejlesztések koordinálásában vett részt. 1980-ban az OMIKK egyik információ-szolgáltató osztályának, majd később a Fejlesztési Program Irodának a vezetője lett. Amikor az intézmény az UNDP magyarországi fejezetének keretében fejlesztési támogatást kapott, a projekt vezetési feladatát neki kellett ellátnia. Emellett, mivel az OMIKK az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság megbízásából az UNDP Magyarország számára adott teljes támogatásának koordinálására megbízást kapott, az általa vezetett iroda folytatta ezt a tevékenységet is. 1988-ban létrehozták vezetésével az INFORTECH Információs Technológiai Szövetkezetet, amelynek 2012-es nyugdíjba vonulásáig volt elnöke. Előadásokat tartott hazai és nemzetközi konferenciákon, szakmai cikkeket, tanulmányokat, könyveket, ill. társszerzőként könyv-részleteket írt. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Oulicky József

1928-ban született Újpesten.
Villamosmérnöki (híradástechnikai hadmérnöki) oklevelének száma: 16/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Mint villamosmérnök-híradástechnikai hadmérnököt a honvédség először egy mozgó hírközpont rádió berendezéseinek üzemviteli mérnökeként alkalmazta, majd a Haditechnikai Intézetben a mozgó hírközpontok tervezését, kifejlesztését kapta feladatul. 1957-től a híradástechnikai iparban dolgozott fejlesztő mérnöki beosztásban. Részt vett hajórádiók adó- és vevőberendezéseinek kidolgozásában, speciális célú, kis csatornaszámú átviteltechnikai berendezések fejlesztésében, gyártásba vételében. 1965-től a KGM Híradástechnikai Iparigazgatóságán csoportvezetőként a híradástechnikai nagyberendezések gyártmányfejlesztésének koordinálását végezte. 1968-tól a MagyarHíradástechnikai Egyesülésben folytatott műszaki fejlesztési koordinációs munkát. Az 1980-as évektől az 1989-ben történt nyugállományba vonulásáig a Magyar Híradástechnikai Nemzetközi Együttműködési Titkárság vezetőjeként vett részt a KGST-n belüli professzionális híradástechnikai berendezések fejlesztési és kereskedelmi tevékenységének koordiációjában. Részt vett a mobil kiscsatornaszámú félvezetős átviteltechnikai berendezések kifejlesztésében, színes TV vevők gyártásellenőrző műszerei fejlesztésében is végzett részfeladatokat. Részt vett a Magyar Híradástechnika Évszázada című könyv több fejezetének megírásában. Közreműködött a híradástechnikai iparág gyártmányfejlesztési és export-import terveinek kidolgozásában.

Munkássága elismeréseként kapott miniszteri elismerő oklevelet. Elnyerte A Gépipar Kiváló Dolgozója kitüntetést, Lengyel ezüst fokozatú kitüntetést az Ipari Együttműködésért és az '56-os helytállásért kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ságí György

1925-ben született Dunapatalyon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 19/1952-53

Az Egyesült Izzóban (Tungsramban) kezdte mérnöki pályafutását. Az „Elektroncsövek katódfűtőtest közötti átütés szilárdságának vizsgálatáról és javításáról" szóló dolgozatát a Magyar Tudományos Akadémia VI. osztálya 1955-ben elismerő okiratban pénzjutalommal ismerte el. A kutatásról szóló szakcikk A Magyar Híradástechnika (1957) első kiadásában jelent meg. Kanadában 1957-ben regisztrált tagja lett az Association of Professional Engineers of Manitoba-nak. A Manitoba-i Egyetemen (U of M) MSc fokozatot ért el. Pályafutása során számos szakmai cikke jelent meg a Traffic Engineering Journalban, többek közt az ideális autópálya teoretikailag és praktikusan elérhető maximális kapacitásával kapcsolatban. Első szabadalma a Tungsramban folytatott munkásságának eredménye volt. Ezenkívül van néhány kanadai és USA szabadalma. Nyugalomba vonulása után össze akarta foglalni az élete során áttanulmányozott klasszikus filozófiai, szocio-politikai, és gazdasági ismereteit. Számos könyve megjelent: New Democracy (magyarul: Új demokrácia; Merre van Előre?), Studies Leading to Direct Democracy (több nyelven is megjelent), valamint egyéb filozófiai tézisei is megjelentek, mint pl. Quantum Geometry. Mint nyugalmazott professzor, ingyenesen tanít szocio-filozófia témakörű kurzusokat, telente Floridában a „United Community Church College keretében.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Slezák Ferencné Hajnal Hedvig

1931-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 9/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

1953-tól 1954-ig az Elektroimpex Külkereskedelmi Vállalat állományában termelési gyakorlaton volt az Elektromos Kapcsolók és Készülékek Gyárában, ill. az Elektromos Mérőműszerek Gyárában. 1954-től tervező mérnök, később irányító tervező, majd kiemelt mérnök beosztásban dolgozott az Általános Épülettervező Vállalatnál. A háború után épült ipari, kommunális létesítmények elektromos terveit készítette, és részt vett hadi létesítmények tervezésében is. Bekapcsolódott többek között a Diósgyőri Acélművek, egy kazincbarcikai iskola, a Budapesti Telefongyár, a Finommechanikai Művek, a Fegyver- és Gázkészülék Gyár munkálataiba. Készített export terveket arab országoknak, 1968 és 1971 között több épülettervet az NDK-ban Drezdában, Karl-Marx Stadtban, Freibergben. 1971-től 1981-ig, nyugállományba vonulásáig a Pest megyei Tanács Tervező Vállalatnál dolgozott, először irányító tervezőként, majd szakági főmérnökként Lakótelepek, kommunális és művelődési épületek elektromos terveit készítette a külső energiaellátással és belső installációs hálózattal együtt. Nyugdíjazása után vezető magántervezőként dolgozott. 1997-től 2007-ig a Mérnök Kamara tagja volt.

Munkássága elismeréseként háromszor kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést, az Építésügyi Minisztériumtól Kiváló Dolgozó címet. Elnyerte a Honvédelmi Minisztérium érdemérmét.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Stekovics József

1927-ben született Tófejen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 291/1952

2002-ben aranydiplomában részesült.

1951-53-ban az ÉDÁSZ-nál Győrben dolgozott. Feladata volt a nagyfeszültségű villamos berendezés túlfeszültség-védelmi koordinálása. 1953-57-ben Komlói Szénbányászati Trösztnél dolgozott. Felejthetetlen élménye: amikor Verebélÿ László Professzor úr Komlóra ment a villamos létesítmények szemléjére, a fogadó notabilitások előtt ezen szavakkal nyújtotta kezét: „Üdvözlöm Stekovics Kolléga Úr!" Feladata volt az erős- és gyengeáramú villamos berendezések kivitelezése külszínen és föld alatt, sújtólég-biztos készülékek gyártása, alkalmazása osztályon felüli sújtólégveszélyes bányában. 1957-ben elbocsájtották. Az Energiafelügyelethez kerülve a higanylámpa alkalmazása, lámpatest konstruálása volt a feladata. A Diósgyőri Martin Acélműben a színképlaborban felvett UV-tartománybeli fény- és energia-eloszlások fiziológiai hatást vizsgálta. Az áramütéssel és tűzrendészettel kapcsolatos szabványossági szakértői vizsgálat jegyzeteinek társszerzője, a tanfolyamok előadója volt. Az elektrosztatikus feltöltődés vizsgálatáról szakcikket írt. 1969-71-ben energetikus szakmérnöki képesítést szerzett. 1972-88-ig, nyugdíjazásáig a Bánya Műszaki Felügyelőség villamos főmérnöke volt. A bányászati termékeket szállító vezetékek villamos berendezésének létesítési, használatba vételi, üzemviteli szakfelügyelete volt a feladata. A villámvédelemről több szakcikke jelent meg. Elsőként alkalmazott másodlagos túlfeszültségvédelmet erősáramú, mérő, szabályozó, elektronikus vezérlő és digitális berendezéseknél. Vizsgálta a sztatikus feltöltődés, a villamos áramütés, a robbanásveszély minimális gyújtási értékei közötti összefüggést. Maradandót alkotott az aktív katódos korrózióvédelem megvalósításában. A MEE-nek 1949 óta tagja. Nyugdíjazása után is előadója különféle biztonságtechnikai, szabványossági szakértői felülvizsgálati, villamos művi tanfolyamoknak. A GM OPEL gyárban a Németországban gyártott nagyfeszültségű és nagyteljesítményű hegesztő és az USA-ban gyártott nagyfeszültségű és nagyfrekvenciás edző berendezés biztonságtechnikai szakértői vizsgálatát végezte, a berendezés sugárzási, élettani hatását minősítette.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szanyi András

1931-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 16/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Diplomája megvédése után, 1953-ban a Dunaújvárosi Erőműben tevékenykedett előbb ügyeletes mérnökként, majd irodavezetőként. 1957-től 1981-ig a VÁV (Villamos Állomásszerelő Vállalat), későbbiekben a VBKM gyárában szerelésvezető, osztály-, illetve főosztályvezető beosztásban dolgozott. Közreműködésével, sikerrel valósultak meg jelentős belföldi létesítmények, így papírgyárak, cementgyárak, vas- és alumíniumkohók, Metró stb. 1981-től nyugállományba vonulásáig, 1991-ig a Vegyigép Tervező és Fővállalkozói Vállalat alkalmazta osztály-, illetve főosztályvezetői beosztásban. Több külföldi létesítmény előkészítésében, megvalósításában vett részt, pl. festékgyárak a Szovjetunióban, szorbitüzem Kínában stb. A Villamosság, illetve a Minőség és Megbízhatóság c. szakmai lapokban több publikációja jelent meg.

Munkája elismeréseként több alkalommal vállalati elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szűcs P. Árpád

1931-ben született Kisujszálláson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 18/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Először a Transzvill Vállalatnál helyezkedett el. A Szerkesztési Osztályon a mérőtranszformátorok tervezésével és fejlesztésével foglalkozott. 1953 és 1955 között beosztott tervezőként, 1955-től csoportvezetőként dolgozott. Kifejlesztett egy nagy zárlati szilárdságú támszigetelőbe épített áramváltó típust és megkezdték a műgyanta szigetelésű mérő transzformátorok fejlesztését és gyártását. 1957 és 1960 között a gyár kísérleti műhelyének osztályát vezette. Ebben az időben kezdett el a gyárvezetés támogatásával automatizálási feladatokkal foglalkozni. Kifejlesztett egy mágneses erősítőkkel működő hőmérséklet szabályzót, ami gabonaszárítóknál került alkalmazásra. Mivel a Transzvill az automatizálás területén gyártani nem kívánt, így a Minisztérium az ezzel foglalkozó dolgozókat az Anód Áramirányító Gyárba helyezte át. Megbízták az itt létrehozott Fejlesztési Osztály vezetésével. 1962-1963-ban elvégezte a Folyamatszabályozási szakmérnöki szakot. 1963-ban, miután a nagyáramú félvezető gyártás és alkalmazás területét az Anód kapta meg, a Minisztérium áthelyezte az akkor erőteljesen fejlődő Villamos Automatikai Intézetbe. Itt a Folyamatszabályozási Főosztályon lett osztályvezető, majd 1965-től főosztályvezető. Bár a belső szervezeti felépítés többször változott, lényegében ebben a beosztásban dolgozott és a folyamatszabályozási munkát irányította 1980-ig. Az itt folyó munka az ipar szinte minden területére kiterjedt. Az általános vezetői feladatok mellett a különböző hazai és külföldi létesítmények beruházási munkáit közvetlenül is irányította. 1980-ban kinevezték a vállalat műszaki igazgatójává, 1985-től mb. igazgatóként dolgozott. 1988-ban korkedvezménnyel vonult nyugállományba.

Több alkalommal kapott vállalati és miniszteri kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tarján Róbert

1931-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 58/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

A diploma megszerzése után a Belügyminisztériumban, majd 1954-től az Országos Tervhivatalban dolgozott, energiagazdálkodási és a biztonságos energiaellátás kérdéseivel foglalkozott. 1960-tól az OT Nehézipari Főosztályán osztályvezető-helyettes. Időközben megszerezte az ipari közgazdász mérnöki oklevelet is. 1965-ben helyezték át a Nehézipari Minisztériumba, ahol az Energiatervezési és Ellátási Osztály helyettes vezetője, majd 1968-tól vezetője lett. Az ipari minisztériumok összevonása után, az Ipari Minisztérium (majd Ipari- és Kereskedelmi Minisztérium) Energetikai Főosztályán osztályvezető, majd 1990-től főosztályvezető-helyettes. 1993-ban vonult nyugdíjba, ezt követően 2010-ig folyamatosan szakértőként dolgozott. Több vállalat igazgatóságának, illetve felügyelőbizottságának volt tagja. Számos OMFB és más szakmai bizottság tagja, szakmai konferenciák előadója volt.

Számos állami és szakmai kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vasvári György

1930-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 15/1952-53

2003-ban aranydiplomában részesült.

Az Egyetem befejezése után 1953-57 között a Magyar Posta Átviteltechnikai Üzemben dolgozott karbantartó mérnökként, feladata az átviteltechnikai berendezések karbantartása. Ezt követően 1957-59 között Budapesten dolgozott az MTA Kibernetikai Kutatócsoportnál. Beosztása elektromos szerelésvezető, majd igazgató helyettes, feladatköre az első magyar, digitális, programozható számítógép vezérlése volt. 1959-68 között a BM Számítóközpontban dolgozott karbantartó műszaki, számítóközpont vezető beosztásban. Feladatai közé tartozott a lyukkártya géppark karbantartása, a Bull G3B2T számítógép üzemeltetése. Ezt követően 1968-tól a Kereskedelmi Szervezési Intézetnél dolgozott számítógép karbantartó műszaki, igazgató helyettesi, igazgatói beosztásban. Feladata a belkereskedelmi számítóközpontok létrehozása valamint az üzemeltetése volt. 1983-tól a Magyar Nemzeti Bankban számítógépek üzemeltetésével foglalkozott. 1989-92 között a Giro Elszámolás-forgalmi Központban vezérigazgató, feladata a központ felépíttetése, számítástechnika beszerzése, üzemeltetése, a vállalat megszervezése volt. 1992-től önálló vállalkozóként (nyugdíjas korában) informatikai biztonsági szakértőként dolgozik (biztonsági auditálás, biztonsági tanácsadás, audit minőségbiztosítás). 1963-tól eddig 118 szakmai publikációja jelent meg: 18 szakkönyv, tankönyv, 9 jegyzet, 16 tanulmány, 14 előadás konferenciákon és 62 cikk.

Számos szakmai elismerésben részesült: Neuman díj, NJSZT (1983), Metesz díj, MTESZ (1987), Certificat of Appreciation, Isaca (1997), Arany diploma, BME (2003), Életmű díj, NJSZT (2009), Életmű díj, Isaca Budapest Chapter (2012).

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Alföldy Zoltánné Szász Erika Veronika

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 254/1963

1963-tól a Heves megyei Lőrinciben, a Mátravidéki Erőmű Mérés és Automatika Üzemében dolgozott. Hőtechnikai mérésekkel, hitelesítéssel és műszerezéssel foglalkozott. 1969-től az Üzemviteli Osztályon energetikusként működött 1982-ig. Részt vett az erőmű napi operatív irányításában és a termelési folyamat műszaki adatainak feldolgozásában. 1973-75-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karának Gazdasági Mérnök szakán tanult és abszolutóriumot szerzett. 1978-ban felsőfokú nyelvvizsga bizonyítványt kapott orosz nyelvből. Közel 30 évig végzett műszaki fordítást állandó munkája mellett. 1982-83-ban a Hatvani Konzervgyárban vállalt munkát, majd 1984-től visszatért a villamos-energia iparba. Az ÉMÁSZ áramszolgáltató hatvani Hitelesítő Állomásán dolgozott. A cég privatizációját követően 1994-ben nyugdíjba vonult. Egyéni vállalkozóként továbbra is dolgozott családi vállalkozásában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

B. Nagy András

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 2/1964

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikum elvégzését követően 1958-ban felvették a BME Villamosmérnöki Karára; diplomatervét 1963-ban védte meg. Első munkahelye a Távközlési Kutató Intézet volt, amelyben részint mikrohullámú mérőeszközök fejlesztésével foglalkozott, részint elektrokardiogrammok számítógépes kiértékelésének hardverét fejlesztette. 1968-ban befejezte BME Irányítástechnikai Szakmérnöki tanulmányait is. Orvostechnikai érdeklődése során matematikai- és eszköz hátteret dogozott ki az agykérgi lokális hűtés mélybeterjedésének meghatározására és munkatársaival nagysebességű huzalmemóriák új konstrukcióját fejlesztette ki. Ez utóbbi témák vitték át 1975-ben a MTA Központi Fizikai Kutató Intézet Műszertechnikai osztályába, ahol a számítógépes anamnézis matematikai módszereinek elméletének és megvalósításának gyakorlati kérdéseivel foglalkozott. 1979-től tudományos főosztályvezetői minőségben a Műszertechnikai Főosztályt vezette - ez időszak alatt a legkülönfélébb, egyedi elektronikus eszköz létrehozásában vett részt. 1987-ben - élve a megváltozott gazdasági lehetőségekkel - elhagyta a KFKI-t és megalapította az ENTAS Kft-t és EN-WORKS Kft-t; a cégek custom-design tasztatúrák, banktechnikai eszközök majd okmányvizsgáló berendezések fejlesztésével, gyártásával, kereskedelmével foglalkoztak 2012 végéig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bacsa László

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 282/1963

Már egyetemi évei alatt is vonzódott a hangtechnikához, elektroakusztikához, egy váratlan lehetőség kapcsán már ötödéven kapcsolatba került az Orvostovábbképző Intézet Fül-orr-gége Klinikájával. Diploma feladata is egy vizsgáló készülék részét képezte, mely készüléket a használat céljára meg is épített. Kezdő mérnökként a Klinikán helyezkedett el, s ott dolgozott tudományos munkakörben, folyamatosan egészen az intézmény 2007-es bezárásáig. Az egyetemi rangú intézmény neve ez idő alatt többször változott. Teljesen önállóan kellett dolgoznia. Feladatkörébe elsősorban az audiológiához és foniátriához kapcsolódóan az oktatásban, a tudományos munkában való részvétel, a műszerpark felügyelete, s igények szerint új eszközök, műszerek kifejlesztése és elkészítése tartozott. Mind ehhez kitartó munkával létrehozta önálló, egyszemélyes elektronikai és műszaki laboratóriumát, az egyik oldalon műszerekkel, a másik oldalon szerszámokkal, esztergapaddal, fúrógéppel, stb. a készülékek építéséhez. Több készüléke segítette orvoskollégái disszertációs munkáit. Tevékenyen részt vett az audiológus asszisztens képzésben, valamint a tankönyv szerkesztésben. Van egy hallásvizsgáló kabinkialakításával kapcsolatos szabadalma, melyet a gyártásban fel is használtak. Többször járt külföldön, tanulmányutakon, meglátogatta az audiométer és hallókészülék gyártó cégeket. Tagja a Mérnök Kamarának, mint Egészségügyi Műszaki Szakértő.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bagi Andrásné Bodó Katalin

1938-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 30/1963

Az egyetem elvégzése után a Központi Fizikai Kutató Intézet Elektronikai Főosztályán kezdett dolgozni, először gyakornoki, majd tudományos munkatársi munkakörben. Munkaköre a sokcsatornás nukleáris analizátor fejlesztésében volt. 1965. október 5.-től a BME Villamosmérnöki Kar Elméleti Villamosságtan Tanszékének tanársegédje, majd adjunktusaként dolgozott. Munkaköre nappali oktatásban gyakorlatvezetés, esti és levelező oktatásban előadói volt. Ezen belül több oktatási segédanyagot készített: útmutató, példatárak. Részt vett a tanszéki tankönyvek, példatárak munkáiban. 1998. július 1.-e óta nyugdíjas, jelenleg a Designsof Kft. részére végez megbízásos munkákat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bajai Lajos

1940-ben született Baján.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 87/1963

1963-ban végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán okleveles villamosmérnökként. 1982-ben a BME Gépészmérnöki Kar gazdasági mérnök szakán oklevelet szerzett. Szakmai tevékenységei: 1963-65 között a Ganz Villamossági Műveknél dolgozott, mint szerkesztő, technológus, próbatermi mérnök. 1966-tól az OGV Szegedi Gumigyárban kezd dolgozni, mint villamos főművezető és kísérletező mérnök, 1968-ig. Utána 1971-ig a Tejipari Vállalatnál dolgozik Szegeden Energetikusként. 1971-78 között a Prometheus Tüzeléstechnikai Vállalatnál szerelési, illetve szerviz kirendeltség vezető. Ezt követően 1979-80 között a Komplett Ruházati Vállalat Áruházi beruházásának műszaki vezetője. 1980-83-ig a CSOMIÉP Kft.-nél, majd utána 1983-85 között a Prizma Tervező Szövetkezetnél vezető tervező munkakört tölt be. 1985-86 közötti időszakban a Békásmegyeri T.SZ. Kazán ágazat vezetője, utána 1989-ig a Tétényi úti Kórház Energetikusa, szaktanácsadója. 1989-91 között az Államigazgatási főiskolán műszaki igazgató, majd 1992-ig a Ganz Hunslet Gyártmányvezetője. 1992-95 között a Hódmezővásárhelyi Távfűtő Kft.-nél ügyvezető igazgató. Ezt követően 1998-ig Magántervezőként foglalkozik. 1998-tól az Eutherm T&Sz. Bt.-nél dolgozik, mint ügyvezető villamos tervező, energetikai szakértő.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Baki Lenke Halász Miklósné

1937-ben született Szabadszálláson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 238/1963

Egyetemi tanulmányai befejezése után 1961-ben a Gamma Optikai Művek elektromos technológia osztályán helyezkedett el, ahol főleg villamos automatika elemekkel (resorver, helipot, és egyéb forgógépek) foglalkozott. 1965-ben a Villamos Automatika Intézet tervező és folyamatszabályozási főosztályán kapott állást. Ettől kezdve nyugdíjazásáig, 1992-ig különböző mélységig kidolgozott villamos tervek és ajánlatok tervezője, majd főtervezőjeként tevékenykedett. 1985-től a Mélyépítési Tervező Vállalat IV. Komplex Közmű Iroda Villamos osztályán, 1989-től az INERCIA Mérnök Kft-nél, majd a Koordináta Tervező és Fővállalkozó Kft-nél dolgozott. Többek között az alábbi magyar beruházásokhoz tartozó villamos tervek elkészítésében vett részt: DCM mészégető kemencék gáztüzelésre való átállítása (1966-1967 között), Százhalombattai Vizitöltő Állomás (1969), Kecskeméti magassági kamra, amely a pilóták orvosi vizsgálatára szolgáló termo-barokamra (1968-1971 között). A következő külföldi beruházásokhoz tartozó villamos tervek elkészítésében vett részt: Szovjet vegyipari üzemek (1965-1971 között), Datongi Erőmű (Kínában) vízellátó berendezése, Kubai Ni kohó levegőellátása (1986). A GRW részére, NDK-ban megvalósításra került hőerőművek, vízmű, atomerőművek, földgázmezők, klímaszabályozással kapcsolatos beruházásokhoz és már meglévő létesítmények bővítéséhez, ill. korszerűsítéséhez készített villamos terveket. 1987-ben az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium Vezető Tervező Minősítő Bizottságától épületvillamossági szakirányú építéstervezési körben vezető tervezői jogosultságot szerzett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh Ferenc

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 88/1963

Iskolai végzettségei: 1958 Bláthy Ottó Technikum Erősáramú ipari technikusi oklevél. Budapesti Műszaki Egyetem: 1963 Erősáramú szak villamosmérnöki oklevél, 1968 Irányítástechnikai szakmérnöki oklevél. Főállású munkahelyek, beosztások: 1963-tól 1991-ig a Villamos Automatika Intézetnél (VILATI) dolgozott, mint tervező, osztályvezető. Ezt követően 1995-ig az ELIN-VILATI Kft.-nál (ELIN Rendszertechnika Kft) irányító tervezőként tevékenykedett. 1995-től 2002-ig a Siemens Rt.-nél projektvezető, nyugdíjba vonulásáig. Nyugdíjas éveiben 2003-tól 2010-ig az ELME Kft.-nél tervező-témamanagerként dolgozott. Az egyetem befejezése után (60-es, 70-es évek) részt vett az akkori nagy beruházások (Dunai Vasmű, KŐFÉM) kivitelezésében, tervezőként, illetve üzembe helyezőként. Szakterülete a szabályozott egyenáramú hajtások (görgősorok, csévélők) területe volt. A beruházások befejeződése után az ipar különböző területein, ipari automatizálással foglalkozott tervezőként. Ebben az időben az NDK-nak terveztek, gyártottak és üzembe helyeztek több PVC fólia gyártósort. Elsősorban Szovjet exportra, ezek közül kettő Magyarországra is került. A 80-as évek második felében sor került a DUNAFERR-nél és a KOFÉM-nél az első rekonstrukciókra, amelynek a tervezésében és üzembe helyezésében is részt vett. Az ELIN-nél (Bécsben) külszíni bányagépet (bagger) tervezett, amelyből 3 darabot Kínában kellett üzembe helyezni. Számos vállalatnál dolgozott téma managerként (nyugdíjas évei alatt is), illetve tervezőként, többek között a Siemensnél, a LINDE Gáz Mo Rt-nél, Richter G. Rt-nél. Melléktevékenységként 1985 óta épületvillamossági tervezéssel is foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bánki Lajos

1940-ben született Bánhidán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 298/1963

Az általános iskolát Tatabányán, majd a középiskolai tanulmányait a budapesti Villamosenergiaipari Technikumban végezte, ahol 1958-ban technikusi oklevelet szerzett. Felsőfokú tanulmányait 1958-ban kezdte a BME-n, ahol Erősáramú szakon 1963-ban szerzett oklevelet. 1975-ben ugyancsak a Villamosmérnöki Karon irányítástechnikai szakmérnöki kitüntetéses oklevelet szerzett. A BME elvégzését követően 1963. szeptember 3-án a Magyar Villamos Művek ösztöndíjasaként munkába állt a Tatabányai Hőerőmű Vállalatnál. Beosztott mérnöki munkakört követően a Bánhidai Erőmű 100 MW-os blokkjánál ügyeletes mérnökként dolgozott, majd 1974-től a Villamos- és Irányítástechnikai Osztályt vezette. 1991-től a Tatabányai Fűtőerőmű Üzemvezetője volt nyugdíjazásáig (2001. január). Munkája mellett 1968-tól 1972-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola levelező tagozatának Tatabányára kihelyezett konzultációs csoportját vezette és 1968-78 között a tatabányai „Péch Antal" Aknászképző Technikumban óraadó tanárként dolgozott. A villamosenergia iparág területén szervezett szakmai képzéseken előadóként, oktatóként és vizsgáztatóként gyakran közreműködött, illetve ma is tevékenyen részt vesz erősáramú szakmák OKJ-s képzéseiben oktatóként. 2001. szeptember 18-a óta tagja a Magyar Mérnöki Kamarának. Tervezői jogosultsága 2011. április 11-ig volt érvényes. Főtevékenység: Építményvillamossági tervező; 711201, mérnöki tervezés, kapcsolódó műszaki tanácsadás. Nyugdíjazását követően műszaki tanácsadóként közreműködött az Oroszlányi Hőerőmű füstgáz-kéntelenítő projektében és a kapcsolódó 3 kV-os és 120 kV-os kapcsolóberendezések rekonstrukciós munkáiban, illetőleg a Tatabánya Erőmű gázmotoros bővítésének munkáiban. 1970 óta tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bányász Zoltán

1935-ben született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 255/1963

Középiskolát Baján, a III. Béla Gimnáziumban végezte 1954-ben. A villamosmérnöki szakma – ami különben több, mint szakma, hanem hivatás – iránti vonzalom akkori fizika-tanára, dr. Váry Béla hatására alakult ki. Érettségi után – egyetemi felvétel híján – négy éves kihagyás következett (ez idő alatt sorkatonai munka és szolgálat). Az eredeti szándék következetesen megmaradt. Közel egy évig az Orion rádiógyár szerviz üzemében antenna-műhelyben és raktári munkán fizikai munkás volt, és munka mellett műszerész képzettséget adó tanfolyamokon vett részt (közben az egyetemi tanulmányok szándéka megmaradt). Egyetemi tanulmányait 1958-ban kezdi, amely nem volt ennyi kihagyás után könnyű. A szorgalmi idő befejezése után – szerződés alapján – az Egyesült Izzóba (Tungsram) került. Diplomatervében szereplő optikai célműszert indiai szakirodalmi adatok felhasználásával itt épített. A diplomavédése után ennél a vállalatnál dolgozott évekig, előbb MEO területen: műszer és rádiócső MEO-ban. A műszer MEO-ban részt vett egy műszer - ellenőrző célberendezés – asztal több példányban való megépítésében. Később, érdeklődésének jobban megfelelő alkalmazástechnikai laborba került. Ebben a laborban főleg híradástechnikai készülékek alkatrészei vizsgálatával foglalkozott. Munka melletti formában posztgraduális képzésben vett részt, a BME gépipari gazdasági mérnök szakát végezte el. Az ezzel kapcsolatos diploma-tervezésre a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetben került sor.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Baráth Csaba

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 163/1963

Végzettség: 1965-ben mérnök-közgazdász diplomát, 1975-ben a BME-n műszaki egyetemi doktorátust szerzett. Az egyetem befejezése után a Bányagyutacsgyárban (ma Chinoin) kezdett el dolgozni fejlesztőmérnökként. Ezen időszak alatt, 1964-65-ben az indiai Hyderabadban a cég által szállított gyár szerelését vezette. 1966-tól a VIDEOTON-ban dolgozott, kezdetben számítástechnikai fejlesztőmérnökként, majd megalapította és vezette a Software főosztályt. 1977-88 között a Számítástechnikai gyár igazgató-helyettese, ezt követően 1990-ig a vállalat vezérigazgató-helyettese volt. 1991-95 között a Kereskedelemi és Hitelbank Rt. (K&H Bank) főtanácsosa volt a Befektetési igazgatóságon, majd a Projektfinanszírozási Irodán nagyprojektek (MI-M15 autópálya, földgáz és GSM-telefon hálózat) pénzügyi megvalósításában vett részt. 1996-98 között a Magyar Fejlesztési Bank (MFB) ügyvezető igazgatója, ezt követően az MFB és az osztrák FGG vegyesvállalatának, a DUNA Kft-nek első igazgatója volt. 2003-2004-ben a hazai kkv-kba kockázati tőkét fektető Kisvállalkozás-fejlesztő Pénzügyi Rt. (KvfP) vezérigazgatója, majd 2007-ig, nyugdíjba vonulásáig, a Corvinus Nemzetközi Befektetési Zrt. ügyvezető igazgatója volt. Korábban két cikluson át (1998-2001 és 2003-2005) Magyar Kockázati és Magántőke Társaság elnökségi tagja. 2002-2005-ig a Magyar Villamos Művek, 2005-töl 2009-ig a Paksi Atomerőmű Igazgatóságának tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Barna József

1936-ban született Tamásin.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 66/1963

A Dél-Dunántúli Áramszolgáltató Vállalatnál (továbbiakban DÉDÁSZ) létesített munkaviszonyt 1961-ben, melyet 32 év múltán 1993. november 13.-án szüntetett meg. Az eltelt időszak alatt az áramszolgáltatás számos területén dolgozott, kezdetben a DÉDÁSZ Siófoki Üzemvezetőségén (1964 decemberéig). 1965-ben a DÉDÁSZ Kaposvári Üzletigazgatóságának műszaki állományába helyezték, ahol műszaki fejlesztési előadóként dolgozott. 1967-től csoportvezető mérnökként dolgozott főként üzemviteli területen (ekkor az áramszolgáltató már új szervezeti formában dolgozott). Csoportvezetőként a kirendeltségek munkáját kellett koordinálnia, irányítani, számukra éves tervet, programot készíteni. 1970-től üzemviteli megbízást kapott. Megismerte a feszültség alatti munkavégzés technológiáját. Meghatalmazást kapott középfeszültségű és kisfeszültségű hálózatokon végzett FAM beavatkozások szervezésére és ellenőrzésére. A Magyar Elektronikai Egyesület Kaposvári Csoportjának alapító tagja, 20 éven át titkára volt. Ez idő alatt szakmai előadásokat, tanulmányi utakat szervezett. Oktatási tevékenységet folytatott (a DÉDÁSZ részére képeztek ki szakmunkásokat). Közreműködött a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Kaposvárra szervezett nagyrendezvényeinek megtartásában. A Kaposvári Villamossági Gyár Kft.-nél 1993-tól a MIKRON Kft. üzletág vezetője lett, majd 1994-től a Készülék és Berendezés Műszaki Osztályára került termékmenedzseri munkakörbe, a nyugdíjas korhatár eléréséig (1996). Nyugdíjas vállalkozóként 1996-tól a RABOMATIK Termelő és Kereskedelmi Kft. Győr Dél-Dunántúli képviselője lett, ahol értékesítési mérnökként dolgozott. 1997-től az ERBE-ENERGETIKA Mérnöki Kft.-nél dolgozott, helyszíni villamos műszaki ellenőrzési feladatot látott el (1999-ig). Ezt követően már a korábban is végzett szabványossági, érintésvédelmi felülvizsgálatokkal és mérésekkel foglalkozott 2008-ig, amíg egészségügyi okok miatt 72 évesen végleg nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bártházi Béla

1936-ban született Pestszentlőrincen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 3/1962

Nagy Nyugat-Európai villamosenergetikai világcég fejlesztő és kutató mérnöke volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Baumgartner János

1939-ben született Bánhidán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 203/1963

A tatabányai Árpád Gimnáziumban 1958-ban tett érettségi után a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Tagozatán tanult 1963-ig. Erőművekben töltött üzemi gyakorlat után 4 évig üzemmérnökként dolgozott az MVM-OVIT Tatabányai Üzemvezetőségén. Az alállomási üzemvitel mellett relévédelmek hitelesítésével, üzemzavar elemzésekkel és rekonstrukciós tervezésekkel foglalkozott. 1967-68-ban a VÁV-nál szerkesztőként villamos kapcsoló berendezések műhely- és helyszíni szerelés terveit készítette. 1968 júliusában az AGROTERV-hez, (később AGROBER) ment át tervezőmérnőki beosztásba, ahol 1970-ben irányítótervező lett. 1971-72-73-ban Mongóliában a Szonginoi Biokombinátban végzett üzembe helyezést. 1976-tól 1983-ig a GÉPEXPORT, (majd INDUSTRIALEXPORT) Vállalatnál dolgozott, ahol az Algériába szállított Szaidai Mészmű vezérlő berendezéseit tervezte és a transzformátorállomás tervezését koordinálta. 1980-82-ben a helyszínen vezette a szerelés befejező munkáit és a villamos üzembe helyezést. Az üzembe helyezést követő 1 évig tartó üzemelési időszakban műszakvezető volt. 1983-ban az ÉLGÉP Vállalathoz, (később MALOMGÉP RT.) került ahol, mint irányítótervező dolgozott (gabonamalmok, takarmánykeverő üzemek stb. gépek villamos berendezéseinek tervezése folyt). Több, Algériába és Kínába szállított takarmánykeverő üzem villamos berendezését tervezte, majd a helyszínen - Algériában 1985-ben, Kínában 1986-87-ben, 1989-91-ben a villamos berendezések üzembe helyezési munkáit irányította és végezte. Aktív tevékenysége során vezető tervezői jogosultságra szóló igazolványt és műszaki szakértői tevékenység végzésére jogosító engedélyt, továbbá középfokú német nyelvvizsga bizonyítványt szerzett. 1991-93-ban tulajdonostársa (ügyvezetője) volt az ÉLTECH Kft.-nek., ahol élelmiszeripari kisüzemek létesítésével foglalkoztak fővállalkozásban. 1992-ben ugyancsak tulajdonostársa (ügyvezetője) lett a sütőipari berendezéseket és adalékanyagokat forgalmazó UNICORNA BT-nek, majd Kft.-nek, ahonnan 2000. január 1.-ével ment nyugállományba, de 2006 végéig dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bein Kornél

1938-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 283/1963

Egyetemi tanulmányait 1958-ban kezdte a BME Gépészmérnöki Karán, majd különbözeti vizsgával a Villamosmérnöki Karon folytatta. A Híradástechnika szakon végzett 1963-ban, diplomamunkáját a Mechanikai Laboratóriumban választott témában készítette el, és még ebben az évben sikeresen megvédte. 1963-ban lépett be első munkahelyére, a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalatnál, amelynek kezdetben alagi gyártóműhelyében, majd a Gorkij-fasori központban fejlesztő mérnöki beosztásban dolgozott. A vállalatnál katonai megrendelésre készülő tranzisztoros, szintézeres hangolású rövidhullámú kommunikációs vevőkészülék fejlesztésében vett részt, mely a 60-as években kiemelkedően magas műszaki színvonalat képviselt. 1966-tól 1968-ig a Magyar Rádió Műszaki Fejlesztési Osztályán akusztikai tervezéssel és méréssel foglalkozott, ahol munkái között a Zeneakadémia rádiós közvetítő stúdiójának felújítása és a Pollack Mihály téri úgynevezett „bunker" stúdió, szellőztető rendszer zajcsillapítása szerepelt. 1968-tól 1975-ig a MTA Központi Fizikai Kutató Intézetben dolgozott, ahol az akkoriban fejlesztett TPA-1001 kisszámítógép második, majd harmadik generációs változatához különféle mágnesszalagos és mágneslemezes perifériavezérlő elektronikák fejlesztését végezte, melyek külföldi üzembe helyezését is vezette. 1971-ben közreműködött a Videotonban akkor induló számítógépgyártás (francia CII-10010 licencia) beindításában. 1975-től 1987-ig a Számítástechnikai Koordinációs Intézet munkatársaként végzett szoftver-fejlesztéseket mikroprocesszoros és nagygépes (Siemens BS2000) környezetben FORTRAN, Pascal és COBOL programnyelveken. Külföldi munkái: SIEMENS AG München, Intel 8086 alapú számítógéprendszer operációs rendszerének fejlesztése (CHILL, assembly nyelv, 1985-86). 1987-1989 között a Compudrug Kisszövetkezetnél PC alapú, kémiai kutatást segítő (vegyületek szerkezeti képletét kezelő) rendszerek programozása (C nyelvű) volt a munkája. 1989-1998 időszakban különféle külföldi szoftveres munkákat végzett Ausztria, Németország, Svájc területén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bencze László

1939-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 216/1963

1963-ban a Villamosmérnöki kar erősáramú szakán szerzett oklevelet. 1963-1975-ig az erősáramú iparban a Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalatnál (VERTESz) műszaki fejlesztési osztályvezető volt. A Magyar Tudományos Akadémián, majd a Munkaügyi Kutatóintézetben tudományos munkatársként, illetve tudományos főmunkatársként nemzetközi KGST integrált kutatás témavezetőjeként tevékenykedett. 1985-től a Sensor Handley Walker Ltd. főmérnöke, 1992-től a Villamosipari Kutatóintézet igazgatója, majd a Plasma Energy Processos Incorporation (Nevada, USA) tudományos tanácsadója lett. 1975-1995 között a Budapesti Műszaki Egyetemen, a Veszprémi Vegyipari Egyetemen és a Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskolán másodállású egyetemi oktatói tevékenységet végzett a nappali tagozaton. Szakmai tevékenysége során irányította az erősáramú tokozott kapcsoló berendezések gyártásfejlesztését, kidolgozta a 3 msec-on belül kapcsolni képes íves zárlatvédelem készülékét, amellyel elnyerte az 1994. évi Hannoveri Vásár erősáramú díját. Dolgozott a taylori munkatanulmány-rendszer továbbfejlesztésén, új és speciális műszereket és méréstechnikai eljárásokat alkotott, amely a doktori disszertációjának témáját is képezte (1981). Ezzel megalapozta az objektív munkamérési eljárások egyetemi és főiskolai oktatását. 6 szabadalma. 7 könyve (Tankönyvkiadó, Műszaki Könyvkiadó), 31 hazai és külföldi publikációja, 8 ismeretterjesztő műve jelent meg. Számos hazai és nemzetközi konferencia résztvevője és előadója volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Berend Richárd

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 203/1962

A BME Villamosmérnöki Kar Műszerautomatika szakának elvégzése után a Villamos Ipari Kutató Intézetnél tudományos segédmunkatárs, majd a Nehéz Vegyipari Kutató Intézetnél tudományos munkatárs. Ezt követően a Chinoin Gyógyszergyár villamos és automatika karbantartó üzemének mérnöke, majd vezetője. Az Élelmiszeripari Gépgyártó Vállalat - ÉLGÉP - automatizálási részlegének mérnöke, majd vezetője és több mint 20 évig a vállalat műszaki fejlesztési vezérigazgató helyettese. 1989-től a Multiprogres B.R. Kft tulajdonosa és ügyvezető igazgatója, jelenleg is. Az Élelmiszeripari Főiskola címzetes docense 1963-ig, majd a Szegedi Tudományegyetem Élelmiszeripari Főiskolai Karának, majd az Egyetem Mérnökkarának tanára. A Szegedi Élelmiszeripari Egyetem Mérnökkari Tanácsának tagja, majd örökös tiszteletbeli tagja. Szakmai és tudományos tevékenységét az élelmiszeripari technológiák és üzemek automatizálásának területén végezte és végzi jelenleg is. Az Európai Tudományos és Művészeti Akadémia (Salzburg) rendes tagja. Számos tudományos közlemény és szakkönyv írója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Berzéthy Pál

1939-ben született Miskolcon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 239/1962

1957-ben felvették a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karra, 1962-ben Híradástechnika szakon villamosmérnöki oklevelet szerzett. Az egyetem elvégzése után Székesfehérvárra a VIDEOTON gyárba nyert felvételt és ott dolgozott 30 évig, 1992-ig. A VIDEOTON-ban többféle pozíciót töltött be az évek során: konstruktőr, MEO főnök, prágai irodavezető, kereskedelmi főosztályvezető, beruházási vezérigazgató helyettes, majd a privatizáció alatt a rendszerváltáskor vezérigazgatónak bízták meg. 1992-ben a privatizáció után megvált a VIDEOTON-tól és 20 évig magánvállalkozóként dolgozott különböző cégek vezetésével, főleg klíma és légtechnika területén. Jelenleg nyugdíjas, de mint egyéni vállalkozó a lehetőségek szerint tevékenykedik.

1988-ban a Munka Érdemrend ezüst fokozatát kapta a VIDEOTON-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bíró Gábor

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 282/1962

Iskolai végzettségei: 1962-ben Finommechanika szakon végzett. 1966-ban irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet kapott a BME-n, valamint elvégzett egy Izotóptechnikai tanfolyamot. 1972-ben 4 hónapos állami ösztöndíjjal Dániába ment a Lyngby-i Műszaki Egyetemre. 1982-ben rendszertervezői diplomát kapott (SZÁMOK). 1983-ban a BME-n szerezte műszaki doktori oklevelét. 2001-ben vezető ISO auditori végzettséget szerzett. Munkahelyei: 1962-66 között az Élelmiszeripari Gépjavító Vállalatnál kezdett dolgozni, mint témavezető mérnök. 1966-76 között a Központi Élelmiszeripari Kutató Intézet Mérés- és Szabályozástechnikai osztályán tudományos ipari mérő, szabályozó rendszerek tervezésével, szerelésével és üzembe helyezésével foglalkozott. Majd 1976-tól megszervezte az Intézet Számítóközpontját, melynek vezetője lett. Megszervezte az ÉLCOMP Gazdasági Társaságot (1985-92). 1992-95 között az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium Műszaki Fejlesztési Főosztályán főmunkatársként minőségügy, a minőségellenőrző vállalatok átszervezésével foglalkozott, majd 1995-től az ERBE Kft. folyamatirányítási szakértője, műszaki, munka- és tűzvédelmi ellenőre volt energiaipari beruházásoknál (1998-ig). 1996-tól az ÜRIK projekt (EMS/SCADA) rendszer üzembe helyezésén, majd a Csepeli Erőmű beruházásán dolgozott, mint műszaki, munka- és tűzvédelmi ellenőr. 1996-tól, mint nyugdíjas egyéni vállalkozó, rendszertervezőként több cég minőségirányítási vezetője, ill. megbízottjaként kis- és középvállalkozások minőségirányítási rendszereinek kialakításával, bevezetésével kezdett el foglalkozni. 2005-ig munkaszerződéssel minőségirányítási vezetőként dolgozott egy három cégből álló cégcsoportnál. Eddigi tevékenységeiről számos hazai-, külföldi konferencián és szakmai folyóiratban számolt be összesen 57 publikációban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bognár Alajos

1940-ben született Gután.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 184/1963

Egyetemi tanulmányait az erősáramú szakon végezte. Mérnöki munkáját a Kelenföldi Hőerőműnél kezdte el. 1964-től a VEIKI Nagyfeszültségű Laboratóriumában dolgozott tudományos munkatársként 1970-ig. Fő kutatási területe a nagyfeszültségű szigetelésekben létrejövő részleges kisülések vizsgálata volt. Aktívan részt vett a hazai 400 kV-os vezetékrendszer kialakításában. 1970-79 között a Laboratórium Szigeteléstechnikai Osztályát vezette tudományos osztályvezető beosztásban. Kutatási területe a polimer anyagok nagyfeszültségű szigetelőanyagként való alkalmazása volt. Egy másik fontos terület a polietilén-szigetelésű kábelek fejlesztésében való közreműködés volt. 1980-89 között a Villamosipari Kutató Intézet villamos szigeteléstechnikai kutatás-fejlesztési munkáit vezette tudományos főosztályvezetői beosztásban. Itt a korábbi kutatási területek gyakorlati bevezetése volt a fő feladata. Az ennek alapján kifejlesztett nagyfeszültségű szigetelők esetében hasonló projektet dolgoztak ki Svájcban különböző cégekkel 1986-89 között. Jelentős eredményei születtek a nagyfeszültségű kábelszigetelések területén is. Mindezen eredményekre felfigyelt a japán Furukawa Electric Company multinacionális cég és lényegében kivásárolta a teljes szigeteléstechnikai kutató teamet. Az új cégnek, a Furukawa Electric Technológiai Intézetnek egyik, a kutatásért felelős ügyvezetője lett 1995-ig. 1993-ban a japán vezetés döntése alapján létrejött egy új cég, a szigetelők fejlesztésére, gyártására és értékesítésére. Zöldmezős beruházás révén 1995-ben új székházban és gyártócsarnokban folytatódott a munka. Tevékenységét itt folytatta 2002-ig, nyugdíjazásáig, mint a műszaki tevékenységet irányító egyik ügyvezető. A menedzser munkából kiválva, a tevékenységét vezető tervezőként, ill. főszakértőként most is folytatja családi tulajdonú cégében. Munkája eredményeként számos publikáció, előadás és szabadalom jött létre. A nemzetközi tudományos életben aktívan részt vett. A MEE-nek 1963 óta tagja, 2000-től elnökségi tag.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Boór László

1931-ben született Szőllősgyörökön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 47/1960

1953/54 és az 1957/58 tanév között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai és Gyengeáramú szakán végzett. Diplomaterv tárgya: „Telefonközpont forgalmának mérése", melyet elégséges minősítéssel védett meg 1960. április 12.-én. Tanulmányai befejezését követően a Budapesti Híradástechnikai Gépgyárba (BHG) helyezkedett el. Kezdetben különböző szakterületen végzett a gyár termékeiről tervezési tanulmányt. Ezután üzemmérnökként, majd tervezőmérnökként dolgozott. 1968-69-ben Csehszlovákiában szerelt alközpontok referencia, valamint szerviz hálózatnál dolgozott. Csehszlovákiában a munka befejezése után, az Ericsson típusú Crossbar rendszerű központok telepítését és áramkörök tervezését végezte. 1978-ban a Posta Tervező Intézetben végezte a telefonközpontok tervezését és telepítését. 1979-ben újból a BHG-ban dolgozott. A BHG-ban kifejlesztett elektronikusan vezérelt mechanikai kapcsolású központ telepítését végezte. 1991-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Budaházy Béla

1940-ben született Nyírmártonfalván.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 243/1963

Jelenleg egyéni vállalkozó, munkakörei: szakértés, tervezés, fordítás, villanyszerelés. 2002-ig a Brown and Root-nál dolgozott, munkaköre olajfinomító, szerelésvezető. 2000-01 között a LEMKON Kft.-nél a NOKIA alvállalkozója volt. 1994-99 VEGYÉPSZER: két év Tengiz, műszaki ellenőr, tervező majd Orenburg, vasúti propán-bután töltőállomás létesítése, energia-ellátás, vezérlés, tűz-gázveszély jelzés berendezései, szerelésvezető. 1993-94 között: ALFER HOLDING GMBH, a cég moszkvai telephelyét vezette. 1992-93. TITÁSZ, vállalkozási osztályvezető. Külföldi-belföldi munkák szervezése, végzése volt a feladata. Al-Ain-ban (Egyesült Arab Emirátusok) hálózati és állomásszerelési munkát szervezett. 1982-92 között ATOMKI. 1970-82 Magyar Gördülőcsapágy Műveknél dolgozott, majd 1965-70 között TITÁSZ-nál, feadata: 20-10-0,4 kV-os kábeles és szabadvezetékes hálózatok tervezése, transzformátor állomások tervezése, hosszútávú hálózatfejlesztési tanulmányok készítése, 20-120 kv-os hálózatok, 120 kV-os táppontok elrendezése volt. 1963-65 között az IMI Ipari Műszergyárban dolgozott, kis villanymotorok tervezése, gyártása volt a feladatköre. Szakmai gyakorlatai: tervezés, kivitelezés, műszaki ellenőrzés az alábbi szakterületeken: 0.4-20 Kv-os szabadvezetékes, kábeles elosztóhálózatok, transzformátor állomások, térvilágítás, hosszútávú fejlesztési tervek készítése. Gyártelepek építése, külső-belső elosztó hálózatok, világítás, gyártóberendezések automatikái, indukciós hevítés. Villamosgép tervezés, gyártás, karbantartás 500kW-ig Épületgépészeti berendezések. Öt év gyakorlattal rendelkezik az olaj és gáziparban. Tűz - gázveszély jelző berendezések. Fordítást, tolmácsolás végez angol és orosz nyelven.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Budai András

1940-ben született Dunakeszin.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 237/1963

A Magyar Villamos Művek társadalmi ösztöndíjasaként 1963-ban az Országos Villamostávvezeték Vállalatnál kezdett dolgozni. Egy évig a vállalat valamennyi műszaki részlegénél eltöltött 2-3 hónapot, majd végül a Mérésügyi és Relévédelmi Osztályra került, ahol a távvezetékek és alállomások zárlatvédelmével foglalkozott. Munkája kiterjedt a védelmek éves ellenőrzésére és az új alállomások üzembehelyezésére. Az itt szerzett gyakorlat alapozta meg a későbbi pályafutása szakmai sikerét. 1967-ben váltott szakterületet. A Kohászati Gyárépítő Vállalathoz ment tervezőnek. A vállalat elsősorban a magyar kohászatot látta el kemencékkel és végezte azok karbantartását. Feladata volt a vállalat egyetlen export gyártmányának a középkategóriás (1,5-25 tonna befogadó képességű) acélgyártó villamos ívkemencék tervezése és telepítése. A vállalat a világ 31 országába exportálta ezeket a kemencéket, 30 év alatt 270 db-ot. Lehetősége volt az általa tervezett kemencék helyszíni telepítésén és üzembe helyezésén résztvenni, így eljutott a világ 27 országába a Fülöp szigetektől Izlandon keresztül Ecuadorig. Tervezői pályafutása alatt ívkemence témában több hazai és nemzetközi konferencián tartott előadást. 20 éves tervezői munka után a vállalat Ipari Kemence Gyárának lett az igazgatója. A gyár a teljes ipari kemence skálát (villamos, gáz, olajtüzelésű olvasztó és hőkezelő kemence) fogta át a tervezéstől a vállalkozásig. A rendszerváltást követően a hazai kohászat visszafejlesztése miatt a gyár működését befejezte 1994-ben. Ezt követően még 6 éven keresztül egyéni vállalkozóként foglalkozott villamos kemencékkel, mint szaktanácsadó. 2000-ben nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bujáki Sándor István

1937-ben született Hódmezővásárhelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 225/1963

1961 és 1964 között a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat Hódmezővásárhelyi üzemvezetőségén dolgozott beosztott villamosmérnökként. Kivitelezési munkák műszaki elszámoltatásával és egyéb feladatok megoldásával foglalkozott. 1964-től a Székkutasi Gépállomáson dolgozott, feladatai: a Villamos és Épület gépészeti Üzem létrehozása, megszervezése, majd vezetése. Az üzem a termelőszövetkezetek és állami gazdaságok villamos és épületgépészeti berendezéseinek karbantartását és fejlesztését végezte. Ez alatt az idő alatt néhány hónapiga Hódmezővásárhelyi Ipari Szakmunkásképző Intézetben az érettségi után villanyszerelő szakmát tanuló fiatalokat oktatta elektrotechnikai ismeretekre. 1972-ben ismét a DÉMÁSZ-hoz került vissza dolgozni. itt egy évig állóeszköz-fenntartási csoportvezetőként dolgozott a Hódmezővásárhelyi üzemigazgatóságon. 1973 júniusától a DÉMÁSZ Hódmezővásárhelyi Kirendeltség vezetőjének nevezték ki. 1974-től a Magyar Elektronikai Egyesület tagja. 1988-ban, majd 1993-ban MTSZE/MEE egyesületi szakértői engedélyt szerzett. A DÉMÁSZ-nál tartott szakmai tanfolyamokon (önálló villanyszerelő, villamosmű kezelő I, ill. II.) rendszeresen oktatott, vizsgáztatott. 1990-ben kinevezték a Hódmezővásárhelyi Üzemigazgatóság üzemviteli osztályára osztályvezetőként. Több alkalommal vett részt tanfolyamokon, bel- és külföldi kiállításokon, tapasztalatcserén (pl. Lengyelországban a Lodzi Áramszolgáltatónál, Ausztriában a Tiroli Áramszolgáltatónál, stb.). 1997. október 6-án nyugdíjba vonult. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület nyugdíjas csoportjának, azóta is aktív tagja.

Kitüntetések, elismerések: 1973-ban a „Vásárhelyért" jelvény (érdemrend) arany fokozata. Székkutasi Gépjavító Állomáson végzett munkájáért: 1967-ben „Mezőgazdaság kiváló dolgozója" miniszteri kitüntetés. DÉMÁSZ: 1978-, 1988-ban Kiváló dolgozó kitüntetés, 1988-ban az áramszolgáltatás 100. évfordulóján Centenárium emléklap, 1997-ben a villamos energia iparágban végzett 25 éves munkáért elismerő emléklap.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csapodi Csaba

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 176/1963

Az MTA Automatizálási Kutató Intézetében kezdte pályafutását tudományos munkatársként. 1969-75 között a Magyar Híradástechnikai Egyesülés Számítóközpontjának üzemeltetési osztályát vezette. 1975-87-ig a Távközlési Kutató Intézet osztályvezetője volt, ahol kisszámítógépes alkalmazások kutatásával, majd crossbar telefonközpont PCM rendszerű előfizetői fokozatának fejlesztésével foglalkozott. 1987-ben egyetemi doktori fokozatot szerzett a számítástechnika területén. 1987-90 között a Posta Kísérleti Intézetben digitalizálási főmérnöki beosztásban az első hazai digitális telefonközpont honosításának típusvizsgálati munkáját vezette. 1990-92 között a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium Fejlesztési főosztályának helyettes vezetője, majd a Távközlési főosztály vezetője volt, ahol többek között a mobiltelefon tender kiírása fűződik a nevéhez. 1993-94 között a Világkiállítási Programiroda távközlési és informatikai főigazgatója lett, ahonnan 1994-ben visszatért a minisztériumba a Fejlesztési főosztály élére. A minisztérium átszervezését követően 2000-04 között a Közlekedési és Vízügyi Minisztérium fejlesztési főcsoportfőnöke, majd az újabb átszervezést követően az Informatikai és Hírközlési Minisztérium Európai Uniós Integrációs és Szabályozási főcsoportfőnöke volt. 2004-06 végéig a Brüsszeli Magyar Állandó Képviseleten dolgozott távközlési és információs társadalom attasé munkakörben. 2008-ban a Gazdasági Minisztérium főtanácsi munkaköréből vonult nyugdíjba.

Szakmai munkáját 1998-ban Baross Gábor díjjal, 2000-hen Puskás Tivadar, 2002-ben a Magyar Informatikáért szakmai éremmel ismerték el, 2003-ban kormányzati főtisztviselővé neveztek ki. Az 1996-ban alakult Magyar Mérnöki Kamara Hírközlési és Informatikai Szakmai Tagozatának első elnöke volt, az elnökségnek jelenleg is tagja. Felkért szakértőként részt vesz a Magyar Űrkutatási Tanács munkájában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csonka Ernő

1934-ben született Balatonfüreden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 316/1963

Az egyetemi tanulmányai befejezése után 1961-ben a Pécsi Tervező Vállalat-nál kezdett dolgozni. Lakó és középületek villamos terveinek készítésében vett részt. 1963-tól öt éven keresztül a Pécsi Ércbánya Vállalat földfeletti és földalatti létesítményeinek a villamos energiaellátás terveinek készítése volt feladata, ahol a villamos csoport vezetésével bízták meg. Öt év bánya tervezési munka után visszatért a Pécsi Tervező Vállalathoz. A PTV közben felvette a Déldunántúli Tervező Vállalat címet, a vállalat a hazai magasépítési munkák mellett külföldön is vállalt megbízásokat. A Német Demokratikus Köztársaság részére készített munkákkal bízták meg: Weisswasser városnak, lakótelepnek köz és lakóépületek villamos terveit, míg Cottbus és Schwerin városoknak városi nagykórházak villamos terveit készítette, villamos csoportvezetői, majd villamos szakági főmérnöki megbízás mellett. 1991-ben saját kérésére korkedvezménnyel nyugdíjazták.

Vállalati javaslatra 1973-ban az Építésügyi és Városfejlesztési Miniszter az Építőipar Kiváló Dolgozója, majd a Munka Érdemrend Bronz fokozat kitüntetést adományozta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csurgay Árpád Istvánné Gereben Ildikó

címzetes egyetemi docens

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 197/1963

Címzetes egyetemi docens a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem (BME) Híradástechnikai tanszékén és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem (PPKE) Információs Technológia Karán. Egyetemi oktatási tevékenységei: a BME Elméleti Villamosságtan Tanszékén a Villamosságtan, az Elméleti Villamosságtan és az Elektronfizika tárgyak gyakorlatainak vezetése, a Híradástechnika Intézetben az Elektronfizika tárgy előadása. A Veszprémi Egyetemen, a Képzőművészeti Főiskolán, a BME Villamosmérnöki Karán, és a PPKE Információs Technológiai Karán A Fizika Kultúrtörténete című tárgy előadása. A PPKE Információs Technológiai Karán a Multidiszciplináris Kitekintés című tárgy moderálása. Egyéb tevékenységei: a Művelődési Minisztérium Egyetemi Felvételi (Fizika írásbeli) Bizottságának titkára, a Híradástechnikai Tudományos Egyesület - BME Villamosmérnöki Kari Csoport vezetőségi tagja, a Simonyi év emlékbizottságának tagja. Publikációi: Simonyi Károllyal közösen írt példatár, francia nyelvű tankönyv. Könyvrészlet és alkotó főszerkesztő A Fizika Kultúrtörténete című magyar és német nyelvű könyvben. Könyvszerkesztés: Physics in Budapest - a survey. Fordítás és kontrollfordítás, lektorálás: Guitton: Isten és tudomány, Teller: A fizika nagyszerű, mert egyszerű, Edson - Kármán: Örvények és repülők, Csurgay Á. - Simonyi: Az információtechnika fizikai alapjai, Nobel Price Winners - From Hungary for Humanity. A fizika kultúrtörténete a kezdetektől a XX. század végéig, CD-ROM. Szerzőtárs a Molecular Bionics and Infobionics tantárgy kidolgozásában. Angol és orosz nyelvismerettel rendelkezik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Engel Edgár

1938-ban született Zágrábban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 49/1964

A BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán, tanulmányait nappali tagozaton 1963-ban fejezte be. Diplomatervét 1964-ben védte, ekkor okleveles villamosmérnöki képesítést szerzett. 1963. július 1-jén, társadalmi tanulmányi ösztöndíj-szerződése alapján munkába állt a Budapesti Elektromos Műveknél, ahonnan 2002. decemberben ment nyugdíjba. Szakmai pályája során különböző beosztásokban (műszaki ügyintéző, csoportvezető mérnök, üzemvezető, műszaki tanácsadó) a nagyfeszültségű transzformátor állomások (alállomások) üzemvitelével (üzembe helyezés, üzemeltetés, karbantartás, fejlesztés) foglalkozott. A mérnöktovábbképzés szervezésében és keretében, különböző szakmai tanfolyamok végzésével, szakmai ismereteit folyamatosan bővítette. 1964-től 1970-ig mellékfoglalkozásban az üteg utcai Villamosenergiaipari Technikumban óraadó tanárként oktatott. 1970-től 1975 júniusáig, a magyar-algériai államközi megállapodás keretében, hivatalos kiküldöttként Algériában, az Algériai Villamos Művek Energiatermelési és Hálózati Igazgatóságán műszaki szaktanácsadói feladatokat látott el. Hazatérését követően folytatta munkáját a Budapesti Elektromos Műveknél, ill. jogutódjánál. A Magyar Villamos Művek (MVM) szervezésében működő feszültség alatti munkák munkabizottsága tagjaként aktívan részt vett a feszültség alatti munkavégzés magyarországi honosításában. 1982. május és 1987. január között mellékfoglalkozásban az INDUSTRIA Rt-nél, villamos- energiaipari anyagok, készülékek és berendezések importjával kapcsolatosan, műszaki-gazdasági szaktanácsadóként is dolgozott.

Szakmai munkássága értékeléseként számos, különböző szintű elismerésben és kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Erdei István

1940-ben született Berettyóujfalun.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 301/1963

1963-ban kezdett a Telefongyárban, majd a Digitális Labor vezetője lett. A Terta Digitál logikai kockákra tervezve, SZTAKI-val és a VILATI-val együttműködve, kifejlesztették a négy alapműveletes aritmetikai egységet és egy CNC vezérlésű marógép vezérlő elektronikáját. Az ESZR rendszer adatátviteli eszközeinek fejlesztése lett az irányítása alatt álló labor fő feladata. 1967-ben részt vett a CCIT genfi ülésén, majd 1968-ban Mar-Del Platában a Plenáris ülésén. Elkötelezte magát a digitális eszközök fejlesztése mellett, az adatátviteli gyáregység Műszaki osztály vezetője volt. 1977-81 között Moszkvában, az Adatátviteli szerviz vezetője. Itt elvégezte a Külkereskedelmi Főiskolát. 1981-től a Vállalkozási Főosztály vezetőjeként feladata volt az összes Telefongyári berendezés garanciális és garancián túli szerviz tevékenységének irányítása a volt szocialista országokban és Algériától Kínáig. 1983-86 között Kuwaitban, két Budavox-Telefongyár tender projektmenedzsere volt. Hazaérkezése után a Vezérigazgató tanácsadója. 1990-től 400 főt irányító fejlesztési Igazgató (átviteltechnikai, számítástechnikai és technológiai fejlesztés). Részt vett a Telefongyár spontán privatizációjának előkészítésében és 1991-től a Siemens – Telefongyár termelési igazgatója. 1992 szeptemberétől a TKI vezérigazgatója, ahol 1994-re elvégezte az Intézet reorganizációját, átalakítását és új helyre költözését. Ennek eredményeképpen a Távközlési Innovációs Rt. (TKI Rt.) Igazgató Tanácsának tagja, vezérigazgató. Mind a polgári, mind a védelmi üzletágban sikeres; az új mátrix szervezeti formában, egyben a digitális lebontó (DITEL) fejlesztésének projektmenedzsere is. A TKI Rt. új fejlesztéseivel sikeresen mutatkozott be. A Védelmi Ipari Szövetség tagja és elnökhelyettese. Részt vett a NATO Ipari tanácsadó testületének ülésein. Az Rt. felszámolásáig, 2003-ig vezérigazgatóként részt vett az utód cégek létrehozásában. 2003-tól a T-Network Kft. résztulajdonosa, majd fejlesztési igazgatója, egyben aktív független kutató.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Erőss Béla

1940-ben született Vácon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 46/1964

Ösztöndíjas gyakornokként készítette első önálló ipari készülékét, a TV képcsövek emissziójét és gázviszonyát mérő automatát. Híradástechnikai Szakon szerzett végbizonyítványával az Egyesült Izzó (Tungsram, GE Lighting) budapesti fejlesztésén helyezkedett el 1963-ban. Diplomamunkája (Nagyfeszültségű Inverzárammérő berendezés tervezése és megépítése) kiváló előgyakorlat volt számára a későbbi sikeres fejlesztési tevékenységéhez. 1979-ben közgazdász-mérnöki oklevelet szerzett (I-23/1978/79-M). Pályafutása során mindig az új utakat, innovatív megoldásokat kereste. A Tungsramhoz kapcsolódó 40 aktív éve négy, szakmailag eltérő jellegű évtized újabb és állandóan megújuló kihívásait jelentették: fejlesztőmérnöki feladatkörét az elektroncsövek, normál- és autólámpák, a kisülőlámpák gyártásához, ellenőrzéséhez szükséges elektronikus berendezések kifejlesztése és megvalósítása képezte; minőségügyi vezetőként az egységes minőségbiztosítást irányította a váci Alkatrész- és Fényforrásgyárban, úttörő munkát végezve MEEI-jogosítványok, ISO-tanúsítvány megszerzésében; termelésirányító munkakörökben (műszaki-gazdasági tanácsadó, főmérnökhelyettes, gyáregység vezető) rendszerszemléletű szervezési, ösztönzési intézkedésekkel a hatékonysági mutatók ugrásszerű javulását érték el. Emberi erőforrások területén a sokszor kegyetlenül szigorú elvárásokra mindig tudott emberséges megoldásokat találni, munkaköri feladatain túlmenően fontos témákkal foglalkozott, mint a mágnes szivattyú elvének alkalmazása precíziós higanyadagolásra, vagy munkahelyteremtés integrált 2D fényforrások gyártásával.

Szakmai munkájának néhány elismerése: Kiváló Újító bronz (1969), Kiváló Ifjú Mérnök ezüst és Kiváló Újító arany az CJTH különdíjaként (1971), Kiváló Feltaláló arany (1987), szabadalmi oltalmak találmányaira (1968, 1971, 1987).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Feczkó Iván

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 292/1963

A BME Híradástechnikai Szakának elvégzését követően, 1963-ban a Magyar Postánál (MP) helyezkedett el és itt, illetve a MP utódszervezeteinél dolgozott 2011-ig, ekkor már a Magyar Telekom-nál. Első munkahelyén (Posta Központi Távíróhivatal, később Távíró és Adatátviteli Igazgatóság) 17 évig fejlesztési igazgatóhelyettes volt. A jelzett szervezet a nem telefon távközlési szolgáltatásokért volt felelős országosan (kezdetben távirat, telex, majd a számítógépek közötti adatátvitel). Meghatározó szerepe volt a telex hálózat, az akkor egyetlen szövegkommunikációs hálózat elektronikus rendszerre történő váltásában és a vonalkapcsolt adatátviteli hálózat létesítésében az előkészítéstől, a szolgáltatás nyújtásáig. Szervezeti változások következtében 1990-ben a Matáv vezérigazgatóságra került az Adat- és szövegkommunikációs osztály vezetőjének. A Matáv üzleti kommunikációs értékesítési szervezete létrehozásának előkészítését külföldi (USA) cég bevonásával végző projekt vezetésével bízták meg 1993-ban. A projekt eredményeként a Matáv létrehozta a kiemelt üzletfelekkel foglalkozó értékesítési szervezetét. Ebben a szervezetben a kormányzatot kiszolgáló értékesítési osztály vezetésére kapott megbízást. Ezt a feladatot tíz évig látta el. Az egyes kormányzati és oktatási intézmények, közigazgatási szervezetek országos informatikai rendszerei kommunikációs szolgáltatások iránti igényeit ekkor döntő mértékben a Matáv elégítette ki, amihez jelentős mértékben hozzájárult a Feczkó Iván által vezetett szervezetnek a szolgáltatás előkészítésben és a kapcsolódó beszerzési eljárások kezelésében végzett munkája. Nyugdíjba vonulását (2004) követően 2011-ig tanácsadóként dolgozott a Magyar Telekomnál.

Kitüntetései: vezérigazgatói elismerés (1968), Posta Kiváló Dolgozója (1971), Munka Érdemrend bronz fokozat (1980), Kiváló Dolgozó (1971,1987) a Hírközlésért szakmai érem (miniszteri kitüntetés, 1998), Távközlési érem (vezérigazgatói kitüntetés 2004)

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fehér Zoltán

1939-ben született Ősagárdon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 199/1963

A Déri Miksa Gépipari Technikum Villamos Gépgyártó Tagozatán technikusi oklevelet, majd a BME erősáramú szakán és 1968-ban az irányítástechnika szakon szakmérnöki oklevelet szerzett, 1984-ben Gépipari Gazdasági Mérnök szakán gazdasági szakmérnöki oklevelet szerzett. 1963-84 között első munkahelyén, a VILATI-ban, kutató-tervező mérnökként a szabályozott tirisztoros villamos hajtások és ipari irányító berendezések és rendszerek fejlesztésével és tervezésével foglalkozott. A MEE tirisztoros hajtások és a villámvédelmi munkabizottság tagja lett. Fejlesztő mérnökként 38 szolgálati szabadalommal védett találmány fűződik a nevéhez. 1972-től a VILATI műszaki igazgatójának közvetlen munkatársa, és főmérnökként annak helyettese lett. Főmérnökként részt vett Egerben a VILATI gyárban a berendezések gyártásában. 1984-89-ig minisztériumi áthelyezéssel az EL-CO gyár főkonstruktőre lett. A villám- és túlfeszültség védelmi alkalmazások hazai területre történő mielőbbi bevezetésében jelentős szerepet vállalt a 90-es években. Ez a törekvés a -MEE támogatásával- egy együttműködést hozott létre, amely 1989-től már egy évenként megrendezett „Villámvédelem" konferenciasorozatot indított el. A MEE tirisztoros villamos hajtások és a villámvédelmi munkabizottság tagja. 1991-től 2009-ig nyugdíjba meneteléig, a DEHN+SÖHNE GMBH+CO. KG. cég magyarországi cégképviselőjeként, a kiváló minőségű DEHN megoldások hazai piacra történő bevezetésének úttörője, és a MEE Villámvédelmi Konferenciák állandó szervezője lett. Ebben az időszakban számtalan publikációja jelent meg szakmai folyóiratokban, szakkönyvekben, ismertetőkben. Nyugdíjba vonulásától folyamatosan a PROT-EL Kft. munkatársa, a villám- és túlfeszültség-védelem és a villamos biztonságtechnika területén szaktanácsadó, és MMK kamarai EMC szakértője (13-13239), és szakmai fordító tevékenységet folytat, és továbbra is rendszeresen publikál szakmai folyóiratokban. Továbbra is aktív részese a szakemberképzésnek.

Szakmai, tudományos és társadalmi munkája elismeréseként részére a MEE elnöke 1998-ban Verebélÿ díjat, és 2005-ben pedig Straub-díjat adományozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fejér Levente

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 132/1959

A Budapesti Műszaki Egyetemen végezve 1959. június 1-én munkába állt a DÉMÁSZ műszaki fejlesztési osztályán, ahonnan 1994 év végén, mint műszaki főtanácsadó nyugdíjba ment. 1961-ben elkészítette az utólag prognosztikailag megalapozottnak bizonyult „DÉMÁSZ 20 éves távlati fejlesztési terve" c. tanulmányát. Egy 1969. évi DÉMÁSZ kiadványban tanulmánya jelent meg „A feszültségtűrési sáv optimális felosztása, különös tekintettel a közép- és kisfeszültségű hálózaton megengedhető feszültségesésre" címmel. Tanyai hálózatokkal kapcsolatos „Tanyák és kisebb farmok villamosenergia-ellátását szolgáló hálózatok méretezésének megalapozása" című 1992. évi MEE tanulmány munkabizottsági vezetője volt. A mértékadó terhelések prognosztikájával mind vállalati, mind MEE tanulmányokban foglalkozott. A prognózismódszerekről 1991. júliusi „Villamosság"-ban „Nagytávlatú villamos teljesítmény prognózisokkal szerzett tapasztalatok és mai használatra javasolható prognózis módszerek" címmel cikke jelent meg. Az Elektrotechnika 1989. évi 2. számában „Villamosenergia-elosztóhálózati elemek soros veszteségének számítása" címmel cikke jelent meg. Aktív tagja volt „Az áramszolgáltatói szervezeti struktúra meghatározása"-val foglalkozó C/2 team-nek, melyben Magyarországon először került az áramszolgáltatás természetes (technikai) monopólium jellege részletesen megvizsgálásra. A kisfeszültségű elosztóhálózatok fejlesztési irányelvével kapcsolatban munkabizottsági vezetője volt a „feszültségtűrési sáv optimális felosztása"-val foglalkozó 1. sz. kutatási feladatnak. MVMT munkabizottsági tagjaként részt vett az „Áttérés a 230/400 Voltos fogyasztói feszültségre" című tanulmány készítésében. Behatóan foglalkozott minőségbiztosítási rendszerek (ISO 9000 szabványsorozat, TQC) létrehozásával kapcsolatos kérdésekkel. Dr. Szaniszló Mihállyal együtt készítették „A DÉMÁSZ Rt. minőségbiztosítási rendszerének alapozó vizsgálata, filozófiája" című kutatási jelentést. 1980-ban a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa a „Kiváló Munkáért" kitüntetést adományozott. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület 1999-ben Verebélÿ-díj-at, a Magyar Köztársaság nevében az 1956-os emlékérmet adományoztak részére. Az MVM Vezérigazgatósága „Zeusz-díj"-at adományozott. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ferencz Csabáné Árkos Ilona

1930-ban született Diósgyőrön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 43/1963

1962-ben végzett a BME híradástechnikai szakán. 1952-ben az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Természettudományi Karán gimnáziumi tanári oklevelet szerzett matematika-fizika szakon. 1952-57 között a BME Villamosmérnöki Kar Matematika Tanszéken tanársegédként dolgozott, ezt követően 1957-63 között a Műszeripari Kutató Intézetben, mint tudományos munkatárs. 1963-tól 1994-ig a BME Villamosmérnöki Kar Elméleti Villamosságtan Tanszéken Simonyi Károly professzor mellett volt adjunktus.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fodor Dezső

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 249/1963

A kézi szövegbeadás ember-gép interfészének kérdéseire keresi a választ (gyakorlati ismeretei összegzésének szándékával). Az eredmények hasznosítására a Modern Informatika és Elektronika Fejlesztési, Szolgáltatási és Kereskedelmi Kft. jogosult, amihez szakmai csapatot kíván fölépíteni. Korábban az OTP Bank központi üzemeltetés osztályvezetője, majd főmunkatársa volt. Azelőtt a METRIMPEX-nél alkalmazásfejlesztést, a SZTAKI-ban közép- és mikrogépes szoftver- és hardverfejlesztést végzett. Még korábban igazgató műszaki-gazdasági tanácsadójaként egy IBM 360-as rendszer (Díjbeszedő) cseréjét irányította SIEMENS BS2000-es rendszerre. Azt megelőzően az SZKI Münchenben kiképeztette SIEMENS4004-es rendszerének karbantartására, mikroprocesszoros ESZR berendezést fejlesztett. Az SZKI megalakulása előtt az MTA AKI (Automatizálási Kutató Intézet, a SZTAKI elődje) szakmai felügyeletével kb. négy évig működött Gazdasági és Rendszertechnikai Kutató Csoportban iparági (alumínium vertikum, gumigyártás) felmérést végzett automatizálási és IBM360 rendszer alkalmazása végett, és ugyanilyen céllal hardvert fejlesztett deszkamodell szintig. Az IBM360 dokumentációjának technikai rendszerleírását az akkori döntéshozók számára lefordította magyarra. Munkatársaival együtt a Közgazdasági és Jogi könyvkiadó számára J. Orlicki „A sikeres számítógép rendszer" c. McGrawHill könyvét lefordították. Frissdiplomásként műszer és finommechanika szakos ismereteivel Hofherr-Schrantz-Clayton-Shuttleworth gyártól kapott „társadalmi ösztöndíj"-hoz fűzött kötelezettsége miatt – szakirányú képzettsége szerinti munkakör előírásával – az akkor már Vörös Csillag Traktorgyárban a kutatás-fejlesztési főosztályon a traktor és építőgép gyártás kutatás-fejlesztési műszerezésében, hidraulika vezérléseinek fejlesztésében és szabályozások tervezésében dolgozott.

A Számítástechnikai és Automatizálási Kutatóintézet (SZTAKI) intézeti díjban részesítette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Füzesi Endre

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 172/1963

Az egyetem befejezése után a Villamosipari Kutató Intézetben kezdett dolgozni. 1973-tól az Intézet megszűnéséig (1989) a Teljesítményelektronika Osztály vezetője volt. Bizonyos átalakulások során az intézet munkatársaiból 1991-ben létre jött a VHJ Villamos Hajtások és Járműelektronika Kft., amelynek 1993 óta a vezetője. A feladatai kezdettől fogva a nagy teljesítményű félvezetőeszközökkel megvalósított áramirányítók - egyenirányítók, akkumulátortöltők, inverterek, DC/DC átalakítók - fejlesztéséhez és gyártásához kapcsolódtak. Ezeket a berendezéseket főként a BKV Metro, HÉV, Fogaskerekű és a MÁV személykocsiin akkumulátorok töltésére és váltakozófeszültségű fogyasztók táplálására, valamint a Magyar Posta távbeszélőközpontjainak és a MÁV biztosítóberendezéseinek a szünetmentes táplálására használták és részben a mai nap is használják. A járművek áramirányítói közvetlenül a vontatási feszültségről vagy a fűtési feszültségről üzemelnek, aminek az a jellemzője, hogy a feszültség széles tartományban változik és a névleges értékhez viszonyítva többszörös túlfeszültségeket tartalmaz. Ennek a különleges igénynek kell megfelelni. Az említett berendezésekhez kapcsolódóan 8 találmány kidolgozásában vett részt. A VHJ Kft-ben a vasúti kocsik áramirányítóin kívül a jármű villamos berendezéseit és az ajtóvezérlést felügyelő rendszert, a napelem által termelt villamos energiát a hálózatba betápláló áramirányítót, fémmegmunkáláshoz használt indukciós hevítő berendezést és nagy teljesítményű vízhűtéses tirisztoros áramirányítót (ciklokonvertert) fejlesztették ki. Utóbbit Ausztráliában bányaüzemi lift működtetésére használják.

Kétszer kapta meg az arany fokozatú kiváló feltaláló elismerést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Galló László

1940-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 159/1963

1958 és 1963 között a BME Villamosmérnöki karán végezte tanulmányait, és itt szerzett jeles minősítésű villamosmérnöki diplomát 1963-ban, a Műszer és finommechanikai szakon. Az egyetemi tanulmányi idő alatt, 1961-től gyakornokként a Központi Élelmiszeripari Kutató Intézet Izotóp laborjában kapott részmunkaidős állást. Az egyetem elvégzése után 1963-tól öt éven át az Élelmiszeripari Gépgyárban dolgozott, mint tervező mérnök, ipari technológiai folyamatok műszerezésén és automatizálásán. Ez idő alatt több alkalommal járt a Szovjetunióban, Csehszlovákiában és Kelet-Németországban, élelmiszeripari és műszeripari gyárakban tanulmányúton. 1968 és 1970 között a KGM Tervező Irodában, majd a Mechanikai Mérőműszerek Gyárában folytatott tervező mérnöki munkát. Azonban a családi életében és a szakmai érdeklődési körében bekövetkezett változások arra késztették, hogy más munkahelyet keressen. 1971-től kezdődően harminc éven át a Magyar Filmlaboratórium Vállalat (1990-től Magyar Filmlabor Kft) munkatársa volt, előbb üzemvezető, majd osztályvezető munkakörben. Az 1980-as évektől folyamatosan átképezte magát a videotechnika és számítástechnika területére. Ez részben a Mérnöki Továbbképző Intézet előadásainak látogatásával és a szakirodalom olvasásával történt, nagyobb részben pedig külföldön tett tanulmányutak, tréningek és üzemi gyakorlatok révén, a Sony, Rank Cintel és Philips cégek gyáraiban. Az így szerzett szakképzettsége, kapcsolatai és nyelvismerete lehetővé tették számára, hogy a Filmlaborban a nyolcvanas évek második felétől kezdődően megalapozza és irányítsa az elektronikus képfeldolgozás műszaki-technológiai fejlesztéseit és részt vegyen a személyi feltételek megszervezésében, a kezelő-karbantartó személyzet szakmai képzésében, betanításában. Számos új berendezést, gépet és technológiát tervezett és valósított meg az itt eltöltött három évtized során. Összesen mintegy harminc újítását és két szabadalmazott találmányát használta, ill. részben még ma is használja a vállalat. Szakmai körökben tartott előadásokkal, cikkek és oktatási jegyzetek írásával segítette az új eszközök, filmkészítési technológiák ismertetését, népszerűsítését és elterjesztését. 2001-ben a munkakörét megszüntették. 2001 novemberétől nyugdíjas, szakmai munkát nem végez. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gáspár János

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 102/1963

Tanulmányait a XIII. kerületi Sziget utcai általános iskolában kezdte meg, majd az I kerületi Toldy Ferenc gimnáziumban érettségizett, kitűnő eredménnyel 1958-ban. A Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán 1963-ban védte meg diplomáját jó eredménnyel. A Marx Károly Közigazgatási Egyetem mérnök-közgazdász tagozatán, ipari szakon diplomázott 1970-ben. Angol, orosz nyelvekből tett le hivatalos nyelvvizsgát, németül tárgyalási szinten beszél. Első munkahelye 1963-1966 között az Adócsőgyár (majd profilrendezés miatt 1966-1967 között az Elektromechanikai Vállalat) volt, ahol kutatómérnökként rövid és középhullámú rádióadó berendezések rádiófrekvenciás fokozatának fejlesztésével foglalkozott. 1968-1979 között az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézet tudományos munkatársaként dolgozott. Fő kutatási területe a digitális rendszertechnika, főleg az LSI áramkörök automatizált, számítógépes mérésének software/hardware fejlesztése. 1979-1984 között a Volán Tröszt Elektronika Software Osztály, majd a Software Export Osztály vezetője. 1984-1989 között az UTORG Közlekedésépítési Szervező Közös Vállalat előbb műszaki igazgatója, majd négy évig igazgatója. 1990-től 1997-ig létrehozta a Computorg Számítástechnikai és Vállalkozási Kft-t (svájci-magyar vegyesvállalat), Compfruit Vállalkozási Kft-t és társaival megvásárolta a Lipák Familia Vállalkozási Kft-t, amelyeknek résztulajdonosa és ügyvezető igazgatója volt. Működési területe: számítástechnika és vállalkozások, befektetések. 1998-tól nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gefferthné Dr. Halász Edit

címzetes egyetemi tanár, a műszaki tudományok kandidátusa

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 214/1963

Kitüntetéses diplomájának átvétele után a Budapesti Műszaki Egyetem Vezetékes Híradástechnikai Tanszékén kezdte oktatói pályafutását. A mai napig e tanszék jogutódjánál, a Távközlési és Médiainformatikai Tanszéken tevékenykedik. Gyakornoktól kezdve az egyetemi docensi beosztásig vezetett útja. Tudományos munkásságát jelzi az 1972. évben a BME-n megvédett műszaki doktori címe, valamint az 1983-ban a Magyar Tudományos Akadémián szerzett kandidátusi tudományos fokozata, melyet 1997-ben a BME PhD fokozatnak ismert el. Oktatója, és részben kidolgozója volt a Lineáris hálózatok, Számítógépes áramkörtervezés, Távközlő áramkörök, Modellezés és Szimuláció, Kommunikációelmélet, Az optimalizálás alapjai, Alkalmazott optimalizálás és játékelmélet című tantárgyaknak. Témavezetésével diplomatervek, doktori értekezések készültek. Kutatási területei: tradicionális hálózatelmélet, számítógépes áramkörszintézis, távközlő hálózatok, optimalizálás, operációkutatás, oktatásszerezés, információs társadalom technológiája és kialakítási stratégiája. 1990-1994-ig a BME Villamosmérnöki és Informatikai Karának oktatási dékánhelyetteseként közreműködött a Műszaki Informatika szak kialakításában, a Villamosmérnöki szak megújításában, a kreditrendszer bevezetésében. 1996-2001-ig az Ericsson távközlési cég magyarországi vállalatánál dolgozott kutatásszervezőként, folyamat- és minőségbiztosítási menedzserként, valamint az elnök-vezérigazgató üzletfejlesztési tanácsadójaként. 1996-2008 közt részt vett az Európai Bizottság által finanszírozott nemzetközi kutatási projektek és projektjavaslatok kiértékelésében. Nyolc Európai Uniós kutatási és tudományszervezési projektben vett részt, melyből ötnek hazai vezetője volt. Számos hazai és nemzetközi szakmai és tudományos szervezetnek volt tagja, és vezetőségi tagja (pl.: MTA, HTE, EUNICE, …). Iskolateremtő oktatói és kiváló kutatói munkája elismeréséül 2010-ben a Kar (BME-VIK) címzetes egyetemi tanárrá nevezte ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gödölle István

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 162/1963

1963-tól 1967-ig a Műszeripari Kutató Intézetben tudományos segédmunkatárs, majd tudományos munkatárs volt, ahol részt vett a digitális mérésadatgyűjtő rendszer tervezésében. 1967-től 1969-ig az Országos Munkaegészségügyi Intézet Zaj és Vibrációs Osztályán akusztikus méréstechnikával és audiológiai vizsgálatokkal foglalkozott. 1969-től 1970-ig az Irodagépipari és Finommechanikai Vállalatnál dolgozott újítási és iparjogvédelmi előadói munkakörben. 1970-ben szabadalmi ügyvivői vizsgát tett. 1971-től 1990-ig a Budapesti Nemzetközi Ügyvédi Munkaközösségben szabadalmi ügyvivő volt. 1978-ban jogi doktori oklevelet szerzett az Eötvös Loránd Tudományegyetemen. 1990-től a Gödölle, Kékes, Mészáros & Szabó Szabadalmi és Védjegy Irodában folytatott szabadalmi ügyvivői tevékenységet. 1996-tól 1999-ig a Magyar Szabadalmi Ügyvivői Kamara elnöke volt. Az AIPPI Magyar Csoportjának 1990-től főtitkára, majd 1998-tól 2010-ig elnöke volt. 2006 óta a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai Karán a „Jogi alapismeretek és szellemi tulajdon" című tárgy előadója.

1999-ben Jedlik Ányos-díjat kapott, 2000-ben az Ipari Tulajdon Oltalmára Létesült Nemzetközi Egyesület (AIPPI) „Award of Ment" kitüntetéssel illette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gödölle Istvánné Kereszty Mária

1939-ben született Siófokon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 232/1963

Az egyetem elvégzése után 1963-ban a Villamos Automatika Intézetbe (VILATI) került, ahol először műszaki gyakornoki, majd tervezői beosztásban dolgozott. A VILATI Bíró utcában elhelyezett Folyamatszabályozási Főosztályán különféle vegyipari berendezések műszerezésének és automatizálásának tervezésében vett részt, részben NDK munkákban. Évfolyamtársával, Gödölle Istvánnal 1964-ben házasodtak össze. Sorban születtek gyermekeik: Tamás, Orsolya, Márton. Ekkor - a szülési szabadságok kivételével - tovább dolgozott a VILATI-ban. Negyedik gyermekük, Sára születése óta gyakorlatilag már otthon volt. Ezután még két gyermekük született: Mátyás és Gáspár. 1994 óta nyugdíjas mérnök és főfoglalkozású „nagyi", jelenleg 11 unokával.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Görgényi András

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 248/1963

Középiskolai tanulmányait az Apáczai Csere János gimnáziumban (Cukor utca) végezte és ott érettségizett 1958-ban. Egyetemi tanulmányait 1958 - 1963 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Műszer és Finommechanika szakán végezte. Diplomamunkájának témája egy Tranzisztoros Ismétlőüzemű Analóg Számítógép műveleti áramköreinek és rendszertervének megtervezése volt. Tervét jeles eredménnyel megvédte 1963-ban és ezzel villamosmérnöki oklevelét abszolválta. Gyakornoki meghívást kapott a Műszer- és Finommechanika Tanszékre. Gyakornoki évének letelte után tanársegédi kinevezést kapott a Műszer- és Méréstechnika Tanszékre. Egyetemi doktori disszertációjának tárgya egy integrált analóg műveleti erősítőkkel megvalósított Ismétlőüzemű Analóg Számítógép megtervezése és megvalósítása volt. Egyetemi doktori értekezésének megvédése után 1971-ben kinevezték egyetemi adjunktusnak. Egyetemi oktatóként részt vett a tanszéken folyó összes elektronikus tantárgy oktatásában (műszerek, árarnkörök), új mérések kidolgozásában, mérések vezetésében. 2005-ben történt nyugdíjazása után is aktívan részt vesz a tanszéken folyó kutató-fejlesztő munkában. 2007-ben a Villamosmérnöki és Informatikai Kar dékánja az egyetemen végzett kiváló oktatói, kutatói munkája elismeréséül címzetes egyetemi docenssé nevezte ki. Szakmai területe az elektronikus áramkörök és elektronikus műszerek tervezése; analóg és hibrid számítógépek műveleti elemei; orvosi elektronikus mérőműszerek: EEG, EKG, EMG; környezetvédelmi ellenőrző és mérőműszerek: gázanalizátorok; mérő és szabályozó elektronikák: gázok és folyadékok hőmérsékletének, térfogatáramának mérése; ultracentrifuga mérőelektronika, töltésérzékeny erősítők; nem villamos mennyiségek mérőelektronikái; dinamikus vasúti mérlegek és diagnosztikai rendszerek; bioszenzorok impedanciájának mérőelektronikái.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

György Zoltán

1940-ben született Újpécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 204/1963

Ősrégi pedagóguscsalád sarjaként született Erdélyben. A II. világháború zűrzavarában 1944 augusztusában költöztek Magyarországra. A Villamosenergiaipari Technikum elvégzése után rögtön felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. Tanulmányait a középiskolai ismeretek birtokában aránylag sikeresen fejezte be 1963-ban. Az OVIT Beruházási Osztályán kezdett dolgozni, majd családi és munkaügyi okok miatt Esztergomba költözött, ahol a Komárom Megyei Tanács Tervező Irodánál, mint tervezőt foglalkoztatták. Az évek során vezetői tervezői minősítést szerzett, iparági szakértői jogosultságokkal együtt. Igen széleskörű tapasztalatokat szerzett: egyszerű lakóházak, öntött vasbeton középmagas épületek, általános és középiskolák, kórházak, művelődési otthonok, üzletek, ipari csarnokok villamos installációs és technológiai hálózatok tervezése során. Közép/kisfeszültségű transzformátor állomások, közép és kisfeszültségű szabadvezeték és kábelhálózatok, közvilágítási rendszerek, bölcsődék, óvodák tervezése is jelentős számban fordult elő. Néhány munkája: Esztergomban többek között 16 tt-es ált. iskola, Dobó Katalin gimnázium, Labor MIM 20 000m2 gyártócsarnok, HÖPE Vasipari Kft. gyártócsarnok, Prímási Palota, Budapesten Gázművek középmagas munkásszálló, OVIT zuglói többszintes gépkocsi. tároló. Nyugdíjba vonulása óta, mint szabadúszó magántervező folytatja eddigi tevékenységeit. Rendszeresen részt vesz a kötelező és szabadon választott kreditpontos továbbképzéseken, reméli, hogy még évekig, szellemi képességei maradéktalan birtokában. Két gyereke, 11 unokája tartozik családjához. Rendszeres, változatos sport tevékenység jellemző életére.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Györkönyi Tamás

1940-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 223/1963

A diploma megszerzése után a Telefongyárban, fejlesztő mérnökként kezdte meg pályáját (1963-74). Ebben a minőségben vasútbiztosító-, központi forgalomirányító-, elektronikus távvezérlő berendezésekkel, villamos felsővezetéki rendszer-automatizálással, valamint a vasútbiztosító berendezések gyártási és tervezési licencének átvételével foglalkozott. Erre az időszakra esik az első, szakmai szempontból kiemelkedő feladata: a K-Ny-i Metró vasútbiztosító és automatikai berendezéseinek üzembe helyezése. 1972-ben, szintén a BME-n, okleveles félvezető digitális elektronika szakmérnök képzettséget szerzett. Miután 1974-ben az ipar átszervezése következtében a vasútbiztosító berendezések termékprofilja a Ganz Villamossági Művek érdekeltségi körébe került, itt folytatta munkáját - a Fejlesztési Osztály vezetőjeként. Szakmai ismeretei révén több nemzetközi vasúti tender kidolgozásában vett részt Észak-Afrikában és Görögországban (1974-89). 1989-94 között a MÁV Tervező Intézet Kft osztályvezetőjeként, korábbi szakterületén belül folytatta tevékenységét. Az e feladatra kialakított ERTMS/ETCS nemzetközi munkacsoport tagjaként képviselte a MÁV-ot (1992-94 között). Ezt követően (1995-98), mint a SASIB Railways, (Bologna, Olaszország) vasútbiztosító cég leányvállalatának: a Seitel Kft.-nek ügyvezető igazgatója dolgozott. Feladata volt a BKV MILLENIUM FAC teljes felújítása keretében a vasútbiztosító berendezések és az egyenáramú vontatási rendszer rekonstrukciójának projekttervezése. 1998-2002 között a Siemens Rt. Közlekedéstechnika Ágazatának vezetőjeként a vasútbiztosító berendezések, rendszerek, magyarországi alkalmazásának terjesztésével foglalkozott. 2002-től (jelenleg is) a Pro-Signalling Bt. ügyvezetőjeként több, az Európai Unió által támogatott, a hazai vasút jövőjét jelentősen érintő fejlesztő munkában vett részt. A BME Folyamatszabályozási Tanszék munkatársaival együttműködött az „Eljárás vezérlőhálózat, valamint vezérlő, illetve működtető kapcsolási elrendezés hasonló rendeltetésű, különböző helyi állomások pl. közúti forgalmi csomópontok szükség szerinti összehangolt vezérlésére" című szabadalom kimunkálásában. Tagja a Budapesti és Pestmegyei Mérnöki Kamarának, valamint a nemzetközi Vasútbiztosító Mérnökök Egyesületének.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyuris Árpád

1940-ben született Kerekegyházon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 47/1964

A diploma megszerzése után 2 évig az Egyesült Izzóban, 3 évig pedig a Híradásipari Kutató Intézetben mérőberendezéseket fejlesztett a félvezető eszközök gyártás utáni minőség ellenőrzéséhez. 1968-tól 1978-ig a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott, mint tudományos főmunkatárs. Itt egy távadat feldolgozási rendszer rendszertervének kidolgozását és a rendszer egyes elemeinek fejlesztését végezte, majd részt vett a realizált rendszer installálásában. 1978-tól nyugdíjazásáig (2005) a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola (későbbiekben: Budapesti Műszaki Főiskola) Híradástechnika Intézetében oktatott, mint szakcsoport vezető. Az Intézetben az Infokommunikációs hálózatok szakcsoport alapítója volt, amelyben a továbbiakban a szakcsoporthoz tartozó szaktárgy tematikájának kialakítását, továbbfejlesztését és oktatását végezte. 1985-ben a BME Villamosmérnöki Karán Digitális technika szaktudományból műszaki doktori címet kapott. Az oktatás mellett különböző kommunikációs hálózati berendezések kutatás- fejlesztési munkáiban tevékenykedett. 1990-ben részt vett a Híradástechnika Intézetében létrehozott és 2000-ig működtetett konformancia teszt labor kialakításában. A teszt laborban a közcélú távközlő hálózatokhoz kapcsolódó végberendezések előfizetői interfészeinek paramétereit vizsgálták, hogy azok megfelelnek-e a vonatkozó szabvány követelményeinek. A labor működtetéséhez kapcsolódóan feladatuk volt még a végberendezések interfészeire vonatkozó követelmények alapján a teszteléséhez szükséges tesztprogramok és vizsgáló berendezések kialakítása. Kutatás- fejlesztési és oktatási tevékenysége kapcsán (kutatótársakkal együtt) részt vett 4 szabadalom kidolgozásában, számos publikáció és több jegyzet megírásában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hamvas József

1940-ben született Budafokon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 263/1963

1963. március 11-én gyakorló mérnökként kezdett el dolgozni a Mechanikai műveknél fejlesztőmérnökként, elektrolit kondenzátor témakörben. 1968-tól önálló gyártmány fejlesztőmérnökként feladatköre: elko mérése, típuscsalád fejlesztése, paraméterek optimalizálása felhasználói igényekhez fejlesztése. 1937-ben létrejött a Gyártásközi ellenőrzési csoport, ennek lett vezetője üzemvezetői szintű besorolással (37 munkatársával). 1978-ban Kondenzátor gyáregység műszaki, termelési vezetői kinevezést adtak át számára főnökei. Itt már a fázisjavító kondenzátorok és berendezések gyártása is a feladatai közé tartozott ezen kívül, az ezüst akku gyártása és fejlesztése is. 1938-ban a gyáregység átszervezése miatt az energiagazdálkodás és karbantartó főosztályra kapott áthelyezést először csoportvezető, majd 1985-ben osztályvezető munkakörbe. Ez tulajdonképpen fő energetikus kinevezést jelentett, ebben a beosztásban dolgozott 1992-ig. Ekkorra a vállalat már alig tudott létezni, így a saját munkaköre is megszűnt, felmondással, végkielégítéssel munkanélküli lett. Ezt követően először rokkant-nyugdíjas lett, majd 2002-től nyugdíjazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hamza Emil

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 261/1963

Az Egyetem elvégzését követően az MTA KFKI-nél kezdett dolgozni tudományos főmunkatársként. Tevékenységei: műszaki kutatás-fejlesztés az ország akkoriban kiemelt színvonalú szakmai környezetében, részvétel a hazai digitális adatátvitel és informatika alapjainak megteremtésében, stb. (1963-1990). Ezt követően 1990-91 között az AT&T Hungary-nál (jelenleg: Awaya) dolgozott Definity PBX rendszer-mérnök munkakörben. Tevékenységei: részvétel a cég hazai megalapításában, az első magyarországi AT&T Definity alközpontok és alközponti hálózatok megtervezése és üzembehelyezése. 1991-06 között a MATÁV Rt. Üzleti Kommunikációs Üzletágnál (jelenleg: T-Systems) dolgozott. Tevékenységei: részvétel a kiemelt ügyfelek kiszolgálására szakosodott Strategic Business Unit (SBU-2) kialakításában az Arthur D'Little konzultációs céggel együttműködve. 2004 októberétől a T-Systems kontrolling munkatársaként CAPEX menedzsment, árkedvezmény-eszkalációk kezelése, szabályozói-gazdasági kérdésekkel foglalkozott. Képesítései: 1993: AT&T International Training and Support Center (ITAC, Denver, Colorado): Definity PBX sytems, PBX networking; 1996: Arthur D. Little Management Education's Institute (Cambridge, Massachusetts): Account and Sales Management in the telecommunications Industry; Newbridge Training Course (MATÁV training center, Magyarország, Balatonkenese): Training Course on Frame Relax Network Desing.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hank Zsombor

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 120/1964

Végzése után a Nehézvegyipari Kutatóintézetben kezdte meg mérnöki munkásságát, ahol mérő és szabályozó műszereket fejlesztett (1963-64). Ezután az Élelmiszeripari Műszerezési és Automatizálási Szolgálaton keresztül szakmai útja az Élelmiszeripari Gépgyárban folytatódott több mint harminc éven át (1966-89). Itt élelmiszeripari gépek, berendezések és üzemek folyamatszabályozási kérdéseivel foglalkozott. Betöltött osztályvezetői, főmérnöki és igazgatóhelyettesi beosztást is. Következő munkahelyén, a Multiprogres Rt-nél is élelmiszeripari gépekkel, berendezésekkel és üzeme fejlesztésével, tervezésével és kivitelezésével foglalkozott a cég igazgatójaként (1989-93). Később foglalkozott még minőségügyi rendszerek bevezetésének támogatásával, tanúsításra való felkészítéssel (Szenzor P-E Kft: 1993-95: DEKRA Certification Services Magyarország Kft. 1999-től napjainkig). Pályafutását sokféle tevékenység jellemezte, kezdve az élelmiszeripari berendezésektől (sajtgyár, sütöde, takarmánygyártás, malom- és húsipari gépek), különféle cégek ISO 9001-9002 alapú minőségbiztosításán keresztül (pl. VIDEOTON Audiótechnika Kft. és Elektronika Kft. [Székesfehérvár], Gépipari Kft. [Békéscsaba], NIVELCO Mérés- és Szabályozástechnikai Kft. És Meldetechnik Kft. [Budapest]), más cégek TQM alapú minőségbiztosításáig (pl. Paprikafeldolgozó Rt. [Kalocsa], Glóbus Konzervipari Rt. [Budapest], Bácshús Rt. [Baja]), de előadó is volt az Élelmiszeripari és Kertészeti Egyetemen (1967-től 1979-ig Méréstechnikát tanított, amelyhez tankönyvet is írt) és számos műszaki leírás és gépkönyv magyar nyelvű fordítását is elkészítette németről és angolról.

Az élelmiszeripar területén több szabadalma volt, 1972-ben arany fokozatú kiváló feltaláló, 1983-ban arany fokozatú kiváló újító lett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Harasta Tibor Tamás

1939-ben született Bánhidán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 279/1963

1963-ban védte meg diplomamunkáját a BME Villamosmérnöki Karán, egy 120/20/6 kV-os transzformátor állomás komplett megtervezését. 1963 novemberében munkába állt az Oroszlányi Szénbányák Vállalatnál üzemmérnökként, majd részlegvezetőként a 6 kV-os és 0,4 kV-os energiaszolgáltatás, a bányaüzemeket kiszolgáló berendezések úgy, mint főszellőztetők, főszivattyúk, légsűrítő telepek, aknaszállító gépek, termékszállító és osztályozó gépsorok, stb. üzemeltetési és karbantartási munkálatainak szervezésében és irányításában való részvétele tartoztak napi feladatai közé. 1968 januárjától a XXIII-as Bányaüzem villamos részlegének vezetésével bízták meg. E munkakörben a bányaüzem 6/1/0,4/0,11 kV-os hálózatainak üzemeltetését, karbantartási-, áttelepítési munkálatait szervezte és irányította. Munkája mellett szakmai tanfolyamokat végzett, ill. később vezetett. 1974-től az üzem energetikusi munkakörét is ellátta. Munkakezdésétől kezdődően vállalati és üzemi szintű szakmai továbbképzéseket is tartott. 1980 januárjától, a vállalat főenergetikusává nevezték ki. E munkakörben a vállalat működési területén használt energiahordozókkal való takarékos gazdálkodás, a szolgáltatókkal és felhasználókkal való szerződéses kapcsolattartás, mérlegkészítés, stb. jelentették feladatait. 1992-ben a Vértesi Erőműhöz kapcsolták vállalatukat. 1996-ban korkedvezményes nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hegyi Lórántné Sásdi Judit

1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 114/1963

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Herendi György

1935-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 48/1961

Egyetemi tanulmányait 1954-59 között végezte a BME Erősáramú szakán. Diplomatervét a Villamosgépek Tanszékről kérte, „Turbógenerátorok két és háromfázisú durva szinkronozása" címmel, amit 1961-ben védett meg jó eredménnyel. Első munkahelye 1959-63 között a Budapesti Elektromos Művek kábelosztálya volt. Itt az 5 és 10 kV-os középfeszültségű kábelhálózati rendszer üzemvitelével és üzemzavar elhárításával foglalkozott. Két éves betanulás után hálózati tiszti vizsgát tett, és önálló kapcsolási jogot kapott, egész Nagy-Budapest területére. 1963-ban elsősorban szakmai, de egyéb szempontok is továbblépésre késztették. Százhalombattára pályázott és a Dunamenti Hőerőmű Vállalat Osztályára került üzemmérnöki beosztásba. Itt jelen volt az 50 és 150 MW-os blokkos szerelésnél, és részt vett azok üzembehelyezési munkáiban. 1969-ben befejeződött az I. erőmű felépítése. Még ebben az évben kinevezték a Villamososztály vezetőjének. Egy korábbi kormánydöntés további 6 db. 215 MW-os erőművi blokk építését rendelte el. Elöljáróitól megbízást kapott a bővítés villamos jellegű tervezési és kivitelezési munkálatainak koordinálására. Az építkezés 1976-ban sikeresen befejeződött. A 13 blokk összesen 1900 MW beépített teljesítményt reprezentált, az ország legnagyobb erőműve lettek. 1976-ban kinevezték az erőmű villamos főmérnökének. Hatáskörébe tartozott két üzemviteli osztály, a villamos karbantartási osztály, a villamos laboratórium és a hidrogénfejlesztő üzem, összesen mintegy 320 fő létszámmal. Részt vett továbbá az iparági szabvány előkészítő bizottság munkájában, különös tekintettel a villamos biztonsági előírások és szabályzatok kimunkálására. Számos alkalommal kapott meghívást, az iparágban bekövetkezett üzemzavarok és balesetek vizsgáló bizottságaiban való részvételre. Röviddel a magyar energiarendszer privatizációjának megkezdése után, 1996-ban kérte a nyugdíjazását.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth István

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 120/1963

1963-ban végzett a BME Villamosmérnöki Karának erősáramú szakán, kitüntetéses oklevéllel. Az egyetem elvégzése után a BME Villamosművek Tanszékén dolgozott. Munkaviszonya folyamatos volt az adott tanszék átszervezései és névváltoztatásai során is. 1996-ban az akkori jogszabályok szerint adjunktusként ment előnyugdíjba, de az oktatási tevékenyégét szerződéses munkaviszonyban egészen 2009 júliusáig folytatta. Közreműködött a tanszék tantárgyaihoz alapirodalomnak számító Villamosművek 2 kötetes könyvének szerkesztésében, majd a könyv 3 kötetes új változatának (Villamosenergia-rendszerek) szerkesztésében is (1983-1986). Ezen kívül több egyetemi jegyzet, példatár, segédlet összeállítását végezte, vagy közreműködött ezek elkészítésében. Részt vett a tanszék által végzett tudományos és ipari megbízású kutató-fejlesztő munkákban. Kutató-fejlesztő tevékenysége a nagy erőművi blokkok szabályozó rendszereinek működése és számítógépes szimulációja volt. A fejlesztésekbe folyamatosan bevonta a szakirányú hallgatókat, akikkel együtt az oktatókhoz és témákhoz kapcsolódó ún. önálló laboratóriumi tevékenységektől a diplomatervekig folyamatos, több éves fejlesztő munkákra kerülhetett sor. Egyes témákat tanítványai PhD témákként is folytattak. Időközben oktatási és kutatási tevékenysége kibővült az iparág területén felvetődött újabb témákkal. Így a kiserőművek szimulációja és vizsgálata, energiarendszerek feszültség-meddőteljesítmény szabályozási kérdései, nagy energiarendszerek rendszerközi lengései, fogyasztói körzetek dinamikus modellezése stb. is vizsgálati területei lettek. Angol felsőfokú nyelvvizsgával rendelkezik. Témavezetője volt egy többéves kutatási együttműködésnek a Dortmundi Egyetem hasonló profilú tanszékével, és a villamosmérnöki karon folyó angol nyelvű képzésben is kezdettől részt vett. Néhány évig közreműködött olyan orvosi kutatásokban, amelyek a tanszék számítógépes eszközeivel voltak kapcsolatosak. Ebben a témában két szabadalom társtulajdonosa. A kutatási eredményekről ipari felhasználású kutatási jelentésekben és társszerzőkkel számos hazai és külföldi szaklapban és konferencián számolt be.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Horváth István

1940-ben született Sand-on.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 126/1963

Az Egyetem elvégzését követően, 1963. augusztus 1-én kezdett el dolgozni a Ganz Villamossági Művekben. Próbatermi mérnökként a nagy teljesítményű villamos gépek (turbó- és hidró generátorok, szinkron kompenzátorok, aszinkron tápszivattyú motorok, hengersor hajtó egyenáramú motorok, vasúti villamos gépek stb.) előírt vizsgálatait végezte. 1967-ben a Felsőfokú Építő- és Építőanyag ipari Gépészeti Technikum Épületvillamosítási tanszékére került docensi beosztásba, majd 1970-ben az intézmény jogutódjánál, a pécsi Pollack Mihály Műszaki Főiskolán nevezték ki a Villamos gépek tanszék vezetőjévé. Több szervezeti átalakítás során volt szakmacsoport vezető az Épületvillamosítási tanszéken, majd igazgatóhelyettes az Épületek Gépészeti Berendezései Intézetben. A mindenkori vezetői munka mellett első sorban a villamos gépek, mérések és hajtások oktatását végezte közvetlenül. Oktató és tudományos kutató-fejlesztő munkához kapcsolódóan választotta doktori értekezése témáját „Az aszinkron motoros felvonó hajtások dinamikai vizsgálata" címmel. Szigorlatát 1981-ben tette le a BME Közlekedési Karán „summa cum laude" minősítéssel. 1990-től nyugdíjazásáig Budapesten a Verebélÿ László Technikum műszaki tanáraként tanított nappali- és levelező tagozaton, valamint a különböző szakképző és továbbképző tanfolyamokon. A 2002-ben bekövetkezett nyugdíjazását követően 2011 végéig folyamatos megbízással, egyéni vállalkozóként dolgozott az OTIS Felvonó Kft-nél. Több évig irányította a cég dolgozóinak szakmai továbbképzését és mindvégig ellátta az energetikusi és épület üzemeltetői feladatokat is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth István

1940-ben született Tósokberénden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 148/1963

Villamosmérnök diplomáját 1963-ban szerezte műszer- és finommechanika szakon. 1963-tól az Ajkai Timföldgyár Automatika részlegénél kutatómérnökként, majd 1974-től 2002-ig, nyugdíjba vonulásáig a részleg vezetőjeként dolgozott. Timföldgyártási-és alumínium kohászati folyamatok irányítástechnikai rendszerének fejlesztésével, tervezésével és kivitelezésével foglalkozott. A munka eredményeként létrejött a timföldgyártás speciális igényeihez illeszkedő eszközrendszer és ismeretanyag, amit Magyar Alumíniumipari Tröszt több külföldi timföldgyár tervezésénél felhasznált és értékesített. Az ajkai timföldgyár teljes technológiáját átfogó integrált számítógépes irányító rendszer ezen eredmények felhasználásával jött létre az 1980-as években és fejlődött tovább a technológia és az igények változását követve. Az 1973-1980 között jelentős energiát fektetett a hazai alumíniumkohók számítógépes irányításának kialakításába. Abban az időben a világon mindenütt egyedi fejlesztésű és gyártású mikroszámítógépes eszközökből építkeztek, ők is ezt az utat követték. 1985-től került a rendszer bevezetésre mindhárom magyar alumíniumkohóban és működött azok bezárásáig. A fenti tevékenységgel, egyedi berendezés fejlesztéssel, technológiafejlesztéssel kapcsolatban 12 szolgálati szabadalom feltalálója. Nyugdíjba vonulása óta egy folyamatirányító rendszerek fejlesztésével, tervezésével, kivitelezésével, karbantartásával foglalkozó Kft. ügyvezetőjeként dolgozik jelenleg is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth László

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 256/1963

Középiskolai tanulmányait az Erősáramú Technikumban végezte (Üteg u.), 1957-ben. A Budapesti Konzervgyár (ma GLOBUS) erőtelepén egy évig dolgozott, eleinte lakatos, majd műszerész műhelyben, azután elektrikusként. 1958-ban felvették a BME Villamosmérnöki Kar hallgatói közé, ahol a műszer tagozatot választotta, a Konzervgyár igényének is megfelelően, mert társadalmi ösztöndíjasuk lett. 1963-ban végzett, a Konzervgyár műszaki osztályán dolgozott, ahol elsősorban beruházások előkészítésében és megvalósításában tevékenykedett. 1967 tavaszától négy évig az Állami Energiafelügyelet Villamos Biztonságtechnikai Osztályán dolgozott. Hatósági ellenőrzési feladatot végzett, részben pedig cégek megbízása alapján minősítő vizsgálatokat (érintésvédelem, tűzvédelem, villámvédelem) a villamos berendezéseken. Az osztály részt vett az előírások, szabványok alkotásában, alakításában is. 1971-73 között a Fővárosi Távfűtő Művek műszerjavító és üzemeltető üzemének vezetője volt, ebben az időben kezdődött a FŐTÁV-nál a fogyasztók hőmennyiség mérő műszereinek - az előírásoknak megfelelő - rendszeres hitelesítése az Országos Mérésügyi Hivatalnál, azok előkészítése és szükségszerinti javítása. 1973 májusában visszatért az Energiafelügyelethez, korábbi munkakörébe, amely szakmailag hamarosan kiegészült, ugyanis az intézmény Budapesti Körzeti Felügyeletéhez kerülve, megismerkedett kissé a kazánok és az ipari gázfogyasztók előírásaival is. 1986. májusától a Magyar Rádió Műszaki Igazgatóság alkalmazottjaként beruházásoknál műszaki ellenőrként dolgozott, továbbá feladatát képezte az intézmény villamos biztonságtechnikai feladataival foglalkozás is. 1998-tól nyugdíjas. Főállása mellett 1971-től kezdődően műszaki szakértői tevékenységet folytatott villamos biztonságtechnika területén, egészen 1997 végéig, azóta ugyanezt a munkát egyéni vállalkozóként végzi, de valószínűleg csak 2012. végéig. Szakterületéhez tartozó témában két alkalommal jelent meg cikke az Elektrotechnika c. folyóiratban. Egyik társszerzője a „Vigyázat, Erősáram, 117 villamos baleset" című könyvnek, amely az Energiafelügyelet gondozásában jelent meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hubay Gyuláné Hőgye Ilona

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 266/1963

A BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakának elvégzése után a Távközlési Kutató Intézetben kezdett dolgozni, tudományos munkatársként a mikrohullámú eszközök mérését végezte. 1970-ben kapott diplomát a M.K. Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász tagozatának Ipar szakán. A továbbiakban az Országos Kőolaj és Gázipari Tröszt létesítmény főmérnökeként az Áfor beruházásait szervezte. 1978-tól a Közlekedéstudományi Intézetben tudományos főmunkatársként a térbeli objektumok egységes jelzőrendszerével, majd a közútfenntartás gazdasági kérdéseivel foglalkozott. Megbízásból részt vett a MÁV Idegenforgalmi és Szállítmányozási Igazgatóságán a szakszolgálat önálló működésének és leányvállalatának kialakításában. 1988-89-ben a Számítástechnikai Kutató Intézet rendszerelemző irodájában, majd az MTA Műszerügyi és Méréstechnikai Szolgálatánál szaktanácsadóként, méréstechnikai és szervezési területen tevékenykedett. Az 1990-től a privatizáció megkezdése kapcsán a műszaki-gazdasági munkaerők iránt nagy igény merült fel, ennél fogva a Budapest Bank Kisvállalkozói Hitelezési Osztályán a hitelezési rendszer kialakításában vett részt, és a kisvállalkozói hitelkihelyezések bírálatát, valamint az ingatlanfedezetek vizsgálatát végezte 1996-i nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hunyár Mátyás

címzetes egyetemi tanár, a műszaki tudományok kandidátusa

1938-ban született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 181/1963

1963-ban kitüntetéses villamosmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. A kandidátusi fokozatot 1978-ban nyerte el. 1963-tól a BME Villamos Gépek és Hajtások Tanszéken dolgozik (ma Villamos Energetika Tanszék). Az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Intézetében félállásban, tudományos munkatársként dolgozott 1971-1974 között. A Villamosmérnöki Kar oktatási dékánhelyettese 1994-től 1998-ig. Kutatási területe: energiatakarékos villamos hajtások, nagyteljesítményű inverteres táplálású aszinkron motorok, szélerőművek villamos rendszerei, különös tekintettel a rendszer optimális tervezésére és a szélerőművek optimális teljesítmény szabályozására. Egyesületi tagsága: MEE, IEEE, a magyar Szélenergia Társaság alelnöke. Szerzője, illetve társszerzője 11 könyvnek, ill. tankönyvnek, számos folyóirat cikknek és konferencia előadásnak, továbbá több szabadalomnak.

1991-ben Invenció Díjat, 1992-ben Zipernowsky Díjat, 1996-an Akadémiai Díjat kapott. 2000-2003 között Széchenyi Professzori Ösztöndíjas. 2006-ban a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkereszttel tüntették ki. 2009-től címzetes egyetemi tanár.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Illyés Gyula

1939-ben született Szolnokon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 56/1964

Iskolai végzettségei: BME Erősáramú villamosmérnök, Teljesítményelektronikai szakmérnök. Vasúti szakvizsgái: forgalmi, villamos mozdonyvezetői, vontatási, felsőfokú biztosítóberendezési, forgalmi kiegészítők, munkavédelmi, érintésvédelmi ellenőrzése szakvizsgák, vasúti szakmai anyaggal bővített középfokú állami nyelvvizsga német nyelvből. Részt vett mérnöktovábbképző tanfolyamokon (BME): a teljesítményelektronika integrált áramkörei, adatátvitel számítógépes folyamatirányító és vizsgáló rendszerekben, kisfeszültségű érintésvédelem az üzemi gyakorlatban. Szakmai érdeklődése szempontjából legmeghatározóbb munkahelyei: MÁV Távközlő és Biztosítóberendezési Központi Főnökség (1970-2002) fejlesztőmérnök munkakör; G.Tim-Co Kft. (2002-2003) tervező, technológusi feladatkör. A 32 éves fejlesztőmérnöki tevékenysége lényegét a vasútüzemben előforduló valamennyi áramellátó rendszer állandósult és tranziens folyamatainak vizsgálata és ez alapján való minősítése képezte. Tagja volt a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek, a Magyar Mérnöki Kamarának és a Kamara által vezetett Országos Tervezői Névjegyzékben szerepelt. Szakoktatásban vett részt előadóként a MÁV tisztképző vizsga köteles áramellátási tanfolyamain. Társszerzőként eddig három cikke jelent meg a „Vezetékek Világa" c. szakmai folyóiratban.

Elismerései: „A tirisztorok villamosenergiatermelés technológiájában való alkalmazása" c. tanulmányért (1970) „Kiváló Ifjú Mérnök" elismerésben részesült. A Magyar Feltalálók Egyesülete, az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság és az Országos Találmányi Hivatal az „Új távközlő és biztosítóberendezési áramellátási rendszer" c. alkotásért 1991-ben „Invenció Díj" kitüntetésben részesítette. Fejlesztési munkáiért „Igazgatói Dicséret"-et kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Iványi Miklósné Szakács Amália

a műszaki tudományok kandidátusa

1940-ben született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 86/1963

Dr. Iványi Miklósné, Szakács Amália Pécsett született, 1940-ben; férjezett 1964-ben, férje Dr. Iványi Miklós, Professor Emeritus; két fia van, Miklós 1969-ben, Péter 1971-ben született. Képzettsége: 1963 okleveles villamosmérnök, Budapesti Műszaki Egyetem, Villamosmérnöki Kar; 1968 okleveles mérnöktanári diplorna, Budapesti Műszaki Egyetem, Gépészmérnöki Kar; 1981 Egyetemi doktor (Dr. Tech.), Budapesti Műszaki Egyetem, Villamosmérnöki Kar; 1991 a Műszaki tudományok kandidátusa (CM, (villamosmérnök' tudományok) Tudományos Minősítő Bizottság, Budapest; 1997 PhD doktor (PhD), Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Villamosmérnöki és Informatikai Kar; 1999 az MTA Doktora (DSc), Magyar Tudományos Akadémia; 2000 Habilitált doktor (Dr. Habil.), Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Villamosmérnöki és Informatikai Kar; 2004 Egyetemi tanár, Oktatási Minisztérium; 2005 Honorary Professor at Transilvania University of Brasov, Romániai Oktatási Minisztérium, 2010 Professor Emeritus, Pécsi Tudományegyetem, Pollack Mihály Műszaki és Informatikai Kar. 1963-2003 között a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem (BME) Villamosmérnöki és Informatikai Kar Elméleti Villamosságtan Tanszék, majd Szélessávú Hírközlés és Villamosságtan Tanszékén dolgozott; 2003-tól a Pécsi Tudományegyetem, (PTE) Pollack Mihály Műszaki Kar Műszaki Informatika Tanszékén. 1963-1981 között egyetemi tanársegéd, 1981-1992 egyetemi adjunktus, 1993-2003 egyetemi docens, BME; 2003-2004 tudományos főmunkatárs; 2004-2010 egyetemi tanár; 2010- Profeszor Emeritus, PTE. Kutatási területe a lineáris és nemlineáris elektromágneses terek numerikus szimulációja, nemlineáris anyagok hiszterézis karakterisztikájának modellezése. Számos hazai és nemzetközi konferencia szervezője és résztvevője. Több könyvet irt és több mint 300 publikációja jelent meg.

2000-2003 között Széchenyi Professzori ösztöndíjban részesült, adományozó az Oktatási Minisztérium volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kadlecovits Gézáné Kecskés Edit

1938-ban született Érsekújváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 244/1963

Mérnöki pályafutása 1963 szeptemberében kezdődött, ekkor lett az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. (TUNGSRAM Rt.) alkalmazottja. Először a Vállalati Főtechnológián fejlesztőmérnökként dolgozott, azon belül az Elektroncső Szakmai főtechnológián kapott feladatot. A Szakmai Főtechnológia hatásköre kiterjedt az adócsövek, mikrohullámú csövektől a vevőcsöveken át a monitor illetve tv képcsövekig. Az ő fő területe a vevőcsövek voltak. Ezen belül az újonnan kifejlesztett típusok tömeggyártásba történő telepítése volt. Ilyen volt a PL500, PCL85, PCL86 stb. Fontos feladatát képezte még a már gyártásban futó típusok minőségjavításában, selejtcsökkentésében, termelékenység-növelésben való részvétel. 1972-73. évben az Eletroncső Szakmai főtechnológus külföldi kiküldetése alatt megbízott főtechnológusként dolgozott. A fenti feladatokon túlmenően 1968-75-ig félállású tanársegédként tanított a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola Alkatrésztechnológia Tanszékén. Ez idő alatt részt vett főiskolai jegyzetek megírásában, illetve szerkesztésében. 1977-84 között Elektroncső Szakmai főtechnológus helyettesként látta el feladatait. 1984-től a Vállalati Főtechnológia átszervezése után a Fényforrás Fejlesztési Főosztály Alacsonynyomású Kisülőlámpa Fejlesztési Osztályon fejlesztőmérnökként kapott megbízást. Mintegy tíz évet töltött ezen a területen, egy személyben ő fejlesztette a katódokat. Ekkor került kifejlesztésre a 7, 9, 11 W-os kétcsövű, majd a különféle négy és hatcsövű kompakt fénycsövek családja. Alapvető műszaki cél volt a 15 ezer óra élettartamú katódok fejlesztése. Ezzel párhuzamosan foglalkozott a higanyadagolás új módszereinek fejlesztésével. A Tungsram Rt. alkalmazásában eltöltött 32 esztendő számára sikeres műszaki fejlesztő éveket jelentett. Abban a közegben, ahol élt és dolgozott, tehetséges és eredményes kollégákkal találkozott. Tevékenysége eredményeként több szabadalom társtulajdonosa volt. Számos kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kálmán Györgyné Józsa Erzsébet

1940-ben született Izsákon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 149/1963

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Finommechanika szakán 1963-ban végzett. A Tiszai Vegyi Kombinát NyRT.(TVK) ösztöndíjasaként férjével és évfolyamtársával Kálmán Györggyel 1963-ban Tiszaújvárosban kezdett el dolgozni. 1963-tól 1970-ig a TVK Villamos és Műszerautomatikai főosztályon, majd 1971-től 1994-ig a TVK Beruházási Igazgatóság különböző részlegein: beruházások előkészítési osztályán, műszaki tervezési osztályán, beruházások kivitelezését ellenőrző osztályon, hatósági engedélyezések területén- előbb csoportvezetői, majd osztályvezetői, műszaki tanácsadói besorolásban dolgozott. 1994 júliusától előnyugdíjazásba részesült, majd férje halála után 1999-2001 között megbízási szerződéssel a TVK PP-IV beruházási hatósági engedélyezési munkáit végezte el. Külföldi betanításon két alkalommal vett részt (három-három hónapon át): 1964-ben Nitrogénműtrágya-gyár (orosz) telepítése során a Kijev melletti Scsokinoi üzemben, majd 1967-ben etiléngyári beruházásban az Ufában (Oroszország) levő vegyi kombinátban, főleg a műszaki tervek, berendezések honosítási témáit készítették elő. A későbbiekben számos külföldi beszállítónál járt műszaki konzultációkon, beruházási előkészítésen. A Beruházási Igazgatóságon speciális szakterülete volt: külkereskedelmi szerződések műszaki mellékleteinek összeállítása, külföldi beszállítókkal műszaki egyeztetések (import villamos berendezések, műszerek, híradástechnikai eszközök, tűzjelző rendszerek, rádióizotópos mérések robbanásbiztonsági hatósági engedélyezésének teljes körű műszaki ügyintézése, tervek- berendezések ellenőrzése, hazai és külföldi műszaki tárgyalásokon való részvétel a létesítmények műszaki átadás-átvételéig). Részt vett az alábbi TVK gyárainak beruházási feladataiban: 1964 Nitrogénműtrágya-gyár, 1967 Etilén gyár, 1970 Polietilén-gyár (IC), 1975 Olefin-gyár (Linde), 1978 Polipropilén-gyár I (HIMONT), 1983 (Polipropilién II. (Sumitomo), 1986 Polietilén II: (Philips), 1989 Polipropilén III. (Technimont), 1991 Polietilén III (BASF), 1998 Polipropilén IV. (Mitsubishi).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kamarás Gábor

1937-ben született Székesfehérváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 23/1964

Az Egyetem elvégzése után dolgozni kezdett a székesfehérvári Videoton Gyár Műszaki Főosztályán, szereléstechnológus munkakörben, a katonai adó-vevő készülékek gyártásának területén. 1964-től önálló gyáregységi műszaki csoport vezetésével bízták meg, ahol feladata az új katonai gyártmányok szereléstechnológiájának, gyártóvonal terveinek kidolgozása, a gyártás műszaki előkészítése. 1970-ben kinevezték a katonai rádió-gyártás önálló gyárrá szervezésével, valamint az új gyár műszaki osztályának vezetőjévé. Feladata a katonai rádió-gyártás teljes vállalati szintű műszaki előkészítésének, technológiai tervezésének irányítása. 1974-ben a Videoton Számítástechnikai gyárának új alkatrész és részegység gyártó gyáregységében a műszaki előkészítő részleg megszervezésére és beindítására kapott megbízást az új vidéki telephelyen, Tabon. 1983-tól egy tápegységeket, kábeleket és különféle számítógép-részegységeket gyártó üzem vezetésére kapott megbízást, ahol a kis sorozatú, de igen széles választékú termék gyártását irányította. A kis darabszámú elektronikus panelek integrált áramköreinek félautomata beültetéséről cikke jelent meg a „Finommechanika" folyóiratban. 1991-ben a Tabi Gyáregységét, felvásárolta a Philips. 1992-ben az osztrák Philips Audio cég által beindított üzembe került, mint a helyi minőségügyi csoport vezetője, ahol az audio-készülékek (HIFI-tornyok, erősítők, CD- lejátszók) végellenőrzését irányította, a vevő-reklamációkat kezelte. Feladata volt az ISO-9000 minőségügyi rendszer kiépítése, valamint a termékek biztonságtechnikai felügyelete. 1996-ban az amerikai Flextronics cég megvásárolta az üzemet, így minőségügyi manager megbízást kapott. 1998-ban nyugdíjba ment, de nyugdíj mellett minőségügyi tanácsadóként és oktatóként tovább dolgozott. 2009-ben, 72 éves korában betegsége miatt a rendszeres munkát kénytelen volt befejezni.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kassai József

1940-ben született Bián.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 228/1963

1958-ban a budapesti Villamos Energiaipari Technikumban érettségizett, majd 1963-ban a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karán erősáramú villamosmérnökként diplomázott. 1978-ban a BME Gépészmérnöki Karán energiagazdálkodási szakmérnöki képesítést, majd 2001-ben a Pécsi Tudományegyetem Műszaki Főiskolai Kar Továbbképző Szakán építési műszaki ellenőri szakképesítést szerzett. 1962-1964 között gyártmányszerkesztő a Mechanikai Műveknél, majd 1970-ig a budapesti Felsőfokú Építő - és Építőanyagipari Gépészeti Technikum Villamos Tanszékének docense. 1970-2001 között a Pollack Mihály Műszaki Főiskola illetve a PTE PMMFK docense, és ott a Villamos Hálózatok Tanszék vezetője az 1970-1987 és 1994-1999 közötti időszakban. 2003-tól egyéni vállalkozóként végzi mérnöki tevékenységét. 1970-től részt vett az épületvillamosítási szak tantervi korszerűsítésében: irányította az 1990-ben bevezetett egységes villamosmérnök képzés szaktárgyi tantervi programjainak készítését és kidolgozta az általa oktatott szaktárgyak programjait. Több kutatás-, és fejlesztés témavezetője, illetve kidolgozója (KK, TUKUFA, OMFB). Két középiskolai tankönyv és 12 főiskolai jegyzet szerzője, ill. társszerzője. A műszaki ellenőrképzésben az „Építmény és épületvillamosság" című segédlet szerzője, továbbá társszerzője az „Építési hibák A-tól Z-ig" című szakkönyvnek. A villamos biztonságtechnika témakörében ma is aktív szakértői munkát végez, továbbá az OKJ szerinti szakmai képzésben oktatói és vizsgáztatói feladatokat lát el. Az elektronikák terjedésével különös jelentőségűvé váló villám,- és túlfeszültség védelemben fontos oktatói tevékenységet végez. A nagy építőipari beruházások villamos szakterületén 1995-től műszaki ellenőr és projektvezető. A közreműködésével megépült közel 40 beruházás közül a pécsi TESCO áruházakat, a budapesti MOM-PARK-ot, a Harkányi Gyógyfürdőt lehet kiemelni. Tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek és a Magyar Mérnöki Kamarának.

1987-ben megkapta a Pollack Mihály emlékplakett arany fokozatát. Ugyancsak 1987-ben kapta meg az ÉVM Kiváló Munkáért kitüntetését. Szakmai munkáját a MEE 1992-ben STRAUB - díj kitüntetéssel jutalmazta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kékesi Ferenc

1937-ben született Egerben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 85/1962

A BME Villamosmérnöki Kar Gyengeáramú szakán 1955–1960 között volt hallgató. Diplomáját 1962. június 5-én védte meg. Első munkahelye 1960 májusától a VIDEOTON Rádió és Televízió Gyár TV Fejlesztési Osztálya. Beosztása: tervező mérnök. Megtervezi és kidolgozza a gyár első nyomtatott áramkörű, modulokból felépülő TV családját. 1962 februárjában kinevezték a TV Gyár Szerkesztési Osztálya vezetőjének. Tervezője a TV modulok nagyüzemi gyártásához szükséges célműszereknek és célberendezéseknek. Irányítja, tervezi és vezeti a VIDEOTON fekete-fehér asztali TV családjának, majd a hordozható fekete-fehér és színes, valamint az asztali színes TV készülékeknek a fejlesztését. 1970-től a TV Gyár Távlati Fejlesztési Főosztály (Budapest) osztályvezetője. E munkája mellett 1970-1982 között a VIDEOTON Gyár vezérigazgatójának műszaki gazdasági tanácsadója. Második munkahelye: 1990-től 1997-ig a Tewa Műszaki Fejlesztő és Kereskedelmi kft. Beosztása: a kft. ügyvezető igazgatója. Az itt legyártott készülékeket az NSZK-ba exportálták. Mellékállásban az „INFELOR" Informatikai Laboratórium konstruktőre, a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet Szabadalmi Bizottságának tagja, a HTE tagja, a VIDEOTON TV Gyár hivatalos képviselője. Több továbbképzésen vett részt, hallgatója volt a Marx Károly Közgazdaság Tudományi Egyetem mérnök-közgazdász szakának. A Kohó és Gépipari Továbbképző és Módszertani Intézetben szervezeti és irányítástechnikai szakmérnök fokozatot szerzett és a BME Villamosmérnöki Karán „kitüntetéses" színes televízió-technikai szakmérnöki diplomát szerzett. Az Állami Vizsga Bizottság javasolta a szakmérnöki államvizsga kedvezményes doktori szigorlatként való elfogadását. A doktori disszertáció tárgya: „TV készülékek szellemkép-mentesítése". 1961-től rendszeres részvevője volt a BME Villamosmérnöki Kar mérnöktovábbképző tanfolyamainak. Két szabadalom és több mint húsz újítás szerzője, valamennyit alkalmazták a TV gyártásban. Megjelent publikációinak témái: Video jelrögzítők, képlemezek, képlemezjátszók; készített egy OMFB tanulmányt és egy OMIKK szakkönyvet. Kitüntetések: Kiváló dolgozó 1973, 1986; Kiváló újító: 1988; NÍVÓDÍJ: 1982: hordozható fekete-fehér tv készülék - 1984: hordozható színes tv készülék - 1986: asztali színes tv készülék. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kerezsy Géza

1939-ben született Egerben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 129/1963

Üzemi ösztöndíj-szerződése alapján mérnöki munkáját az Egri Finommechanikai Vállalatnál kezdte, ahol egy 8 hónapos üzemi gyakorlat után az újonnan létrehozott Gyártáselőkészítési Csoport vezetője lett. Ennek bővülésével és osztállyá alakulásával kinevezték műszaki osztályvezetőnek. Ebben a funkciójában vette át a céget a budapesti VILATI Irányítástechnikai Berendezések Gyára 1967-ben. 1970-ben a budapesti Építéstudományi Intézet tudományos munkatársa lett a Méréstechnikai és Automatizálási Tagozat Szabályozástechnikai Osztályán. Még abban az évben a Siemens müncheni Központi laboratóriuma Híradás- és Méréstechnikai Osztályán lett fejlesztő mérnök, ahol telefontechnikai vivőfrekvenciás mérőkészülékeket és azok egységeit tervezte és a prototípus színvonaláig fejlesztette. 1977-ben a müncheni Telemit Elektronikai GmbH-nál kapta meg a Méréstechnikai és Minőségi Ellenőrző Osztály vezetői funkcióját. A cégnél 1 GHz-ig terjedő híradástechnikai berendezéseket készítettek. 1985-ben visszatért a Siemenshez megpályázva a régensburgi épület-installációs elektronikai eszközöket készítő gyáregységben a minőségbiztosítás projekt manageri posztot. Ebből az üzemből fejlődött ki a Siemens automobil-elektronikát gyártó üzletrésze, amit később a Continentál vett meg. 1990-től az egész Siemens időszak végéig ezen a szakterületen látta el az „Accsess Control and Security Systems" minőségfelelősi tisztjét. Erre a területre delegálták őt a Siemens autóelektronikát gyártó bécsi gyárához, ahol produkt- és processauditok végrehajtásával támogatta 1999-ben és 2000 végén bekövetkezett nyugdíjaztatásáig a győri Audinak is szállító osztrák üzemet.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kimpián Aladár

1940-ben született Salgótarjánon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 123/1963

A Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán 1963-ban villamosmérnök oklevelet szerzett. A BME Irányítástechnikai Szakmérnöki Szakon 1970-ben irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Nyelvtudása, nyelvvizsgái: folyékony szakmai angol (kf), német (kf), orosz (ff). Szakmai pályafutását tekintve, 1963-1972 között a Vertesz Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalatnál dolgozott, mint létesítményi mérnök. Utána 1972-től a Nehézipari Minisztérium Távlati Tervezési és Beruházási Főosztályon dolgozott főelőadóként 1973-ig. 1973-2005 között az Ovit Országos Villamostávvezeték Vállalatnál (majd Zrt.) több feladatkört tölt be: alállomás vezető, az Albertirsai 750/400 kV-os alállomás beruházásának irányítója, az állomás vezetője, beruházási főosztályvezetője, műszaki vezérigazgató-helyettese, üzemviteli operatív főmérnöke. 2006-tól a MAVIR Magyar Villamosenergia-ipari Átviteli Rendszerirányító Zrt. főtanácsosa volt. 2007-től a BME VIK tiszteletbeli oktatója és a TriódArt Bt. ügyvezetője. Szakterületei: nagy- és extra nagy feszültségű távvezetékek és alállomások tervezése, építése, szerelése és üzemeltetése, valamint a nagyfeszültség alatti munkavégzés elmélete, gyakorlata és terjesztése (előadások a magyar NaF FAM technikáról a Szovjetunióban, Lengyelországban, Indiában, Kuvaitban, Dél-Koreában, Dél-Afrikában, Argentínában), minőségügyi rendszerek bevezetése és működtetése, műszaki szakértői tevékenység.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Királyhidi László

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 215/1963

Az egyetem elvégzése után a Központi Fizikai Kutató Intézet Magfizikai Főosztályán a Gyorsító Laboratóriumban kezdett el dolgozni. A laboratórium feladata a magfizikai kutatásokhoz szükséges nagyenergiájú ionnyaláb előállítása volt. Részt vett a 2 MV-s nyomás alatti elektrosztatikus Van de Graaf gyorsító üzemeltetésében, majd rekonstrukciójában. Ennek során kutatásokat végzett a gyorsítócső villamos szilárdságának növelésére, elvégezte az ionnyaláb emittanciájának mérését. Kiszámította az ionnyaláb útját az ioncsatornában, az ionoptikai elemek közül az analizáló mágnes villamos paramétereit. Az immár 5MV-s berendezés telepítésében, üzembeállításában és később az üzemeltetésében is tevékenyen közreműködött. A gyorsító berendezések fejlesztésében, üzemeltetésében szerzett tapasztalatok birtokában a hetvenes évek elején pályázott az akkor induló ionimplantációs kutatásokban való részvételre. Itt a feladata a félvezető technikában szükséges ionbeültetés technikai megvalósítása volt. Indulásnak a Szovjetunióból kapott ILU-3A típusú implantáló berendezést telepítették és helyezték üzembe a félvezető kutatások céljára. A készülék gyenge pontjait, mint pl. az ion nyaláb inhomogenitása a céltárgyon, a Si szelet mozgatásával sikerült kiküszöbölni. Az időközben felmerült új kutatási igények szükségessé tették egy nagyobb energiájú ionimplantáló berendezés létrehozását. 1975-re megtervezték, legyártatták és üzembe állítottak egy 150KV-s implantert (SAFI). A berendezésen több szabadalmukat alkalmazták, így a nyalábeltérítő lemezpárokra kapcsolt feszültségek frekvenciájának megválasztásával elérhető, hogy az implantok inhomogenitása csupán 1% volt. A SAFI-t nemcsak kutatási feladatokra, hanem félvezető eszközök gyártásánál is felhasználták. Készítettek és telepítettek egy implantáló berendezést a Mikroelektronikai Vállalathoz, ami sajnos a MEV tűzvészében megsemmisült. Létrehozták a mágneses buborékmemória célprogram kutatásaihoz szükséges neon-ionimplantáló készüléket egy korábban kifejlesztett berendezés átalakításával.

Az ionimplantáló berendezések kifejlesztéséért és létrehozásáért a kutatóközpont az Intézeti Díj kitüntetést adományozta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss József

1938-ban született Tamásiban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 125/1963

1963-ban végzett a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karának erősáramú szakán. 1963-tól a BME Villamosgépek tanszékén oktatott, főleg villamos műszerek és mérések tárgykörben. Szakmai munkája egyik része: a digitális méréstechnika bevezetése az erősáramú méréstechnikába, a másik része: tranziens zaj- és rezgésjelek méréstechnikája a villamosgépek átmeneti üzemében (e témakörben elfogadott szabadalmat dolgoztak ki tanszéki kollégával). Számos jegyzetet, mérési leírást készített és társszerzőként közreműködött szakkönyvek megírásában. 1974-től 2002-ig (nyugállományba vonulásáig) az MTA-MMSZ-nél dolgozott, különböző vezető beosztásokban. A műszeres és méréstechnikai terület szakértőjeként számos szakcikket írt és szakmai előadást tartott hazai és nemzetközi konferencián. A Műszerügy és Méréstechnikai Közlemények főszerkesztője volt. Több szakmai szervezet munkájában vett/vesz részt (MATE, MMT, KÖZTE alelnöke, SZVT: alelnök és Szaknyelvi szakosztály vezetője, IMEKO, MTÜSZE, Magyar Szakírók Szövetsége, stb.). Tíz éven keresztül a NAT Kalibráló Laboratóriumokat akkreditáló szakbizottságának tagjaként tevékenykedett, jelenleg e területen működő szakmai tanácsadó bizottság elnöke. Közreműködött a VIM (Nemzetközi Méréstechnikai Szótár) 2. kiadásának közzétételében és a 3. változat fordításában és lektorálásában. Szakértőjeként tevékenykedett a MSZT MB 901 munkájában, angolról magyarra fordított szabványok helyes magyar szövegének kidolgozásában. Több alkalommal tartott előadást a Magyar Minőség Hét rendezvényein. Alapító tagja a mondjuk magyarul mozgalomnak. A magyar szakmai nyelv ápolásának kérdésével foglalkozik. Négy alkalommal volt „civil" kurátor a közszolgálati rádióban és televíziókban, a közszolgálati műsor- és tartalomszolgáltatás kérdéseivel behatóan foglalkozott. Tanulmányt készített „A civil társadalom és a közszolgálati műsor- és tartalomszolgáltatások kapcsolata" címmel. Két évig egyik ügyvivője volt a Nemzeti Média Kerekasztal-nak.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Komjáthy József András

1938-ban született Diósgyőrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 89/1963

Szakmai tevékenységét a TKI-ben kezdte. Sikerült létrehoznia egy szélessávú mikrohullámú zajgenerátort, ami az intézet szabadalma lett, sőt a II. Nemzetközi Mikrohullámú Kollokviumon előadást is tartott a témából. Sajnos nem sikerült az elhelyezkedése, így az energiaiparban töltött két évet, ahol nagyfeszültségű távvezetékek automatikájával foglalkozott. Innen az élelmiszeriparhoz került, majd a Geofizikai intézetben kötött ki, ahol először műszerfejlesztéssel, majd digitális technikával foglalkozott. Végre betört a számítástechnika, e nélkül a geofizika nem is lehet meg. A geofizika legfontosabb ága a szénhidrogén kutatás és ennek kapcsán annyi adat keletkezik, hogy ezt számítógép nélkül fel sem lehet dolgozni. Rövidesen a magyar tengeri geofizikai kutatás vezetője lett és az ipari háttérrel együttműködve, létrehoztak geofizikai célra egy számítógép rendszert, ami képes volt hajó fedélzetén is működni, továbbá néhány saját találmánnyal kiegészítve a geofizikai kutatásokat szolgálta: lényegesen gyorsabb volt, mint az eredeti számítógép, a megjelenítés is a geofizikát elégítette ki és az embargót is kikerülték (a rendszer mellékesen a szárazföldet is szolgálta). Évi 4-5 modern szovjetkutató hajót szereltek fel magyar számítástechnikával. Ez a tevékenység nemzetközi együttműködésben folyt: szovjet, finn, lengyel és NDK részvétellel zajlott. A rendszerváltás után a geofizika átalakult, az intézet tizedére zsugorodott, a szakemberek más munkalehetőséget kerestek, ő a korai nyugdíjazást választotta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Koós András

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 251/1963

Munkában töltött évei száma: 49. Munkahelyei: 1992-től a Pentavill Kft.-nél dolgozik, mint ügyvezető igazgató. Főtevékenysége a tanácsadás helyi és helyközi közösségi közlekedési eszközök infrastruktúráinak tervezésében, beruházásában, üzemeltetésében és fejlesztésében. 1968-2007 között a BKV Zrt.-nél dolgozik önálló mérnökként 1968-1970 között, metró áramellátási vezetőként 1970-81 között, metró és hév áramellátási vezetőként 1981-88 között, metró és hév infrastruktúra főmérnökként 1988-2002 között, valamint projektigazatóként 2002-2007 között. Főtevékenységei: az áramellátási (vontatás, segédüzem, felsővezeték) berendezések üzemeltetésének, fejlesztésének irányítása a budapesti metróvonalakon, a HÉV vonalakon; az infrastruktúra berendezések (műtárgyak, pálya, épületgépészet, mozgólépcsők és liftek, áramellátás, hírközlés, vasútbiztosítás és befolyásolás) üzemeltetésének és fejlesztésének irányítása a metró és HÉV vonalakon; az elektronikus viteldíj rendszer bevezetésére indított projekt irányítása az összes ágazatra vonatkozóan. 1963-68 között az Országos Villamos Távvezeték vállalatnál dolgozott beosztott mérnökként. Főtevékenysége: Távvezetékre (120kV, 220kV) telepített távjelző és hírközlő rendszerek üzemeltetése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Attila

1940-ben született Csongoron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 104/1963

1963. július 1-től a Villamos Automatika Intézetnél (VILATI) kezdte munkáját, mint tervező mérnök. Első munkája a Bánhidai Erőmű első hazai 100MW-os blokk víz előkészítő automatizálásának tervezése és az üzembe helyezése volt. 1968-ban a BÉM/Borsodi Ércelőkészítő Mű/ irányítástechnikájának tervezése kapcsán került a METRIMPEX Magyar Műszeripari Külkereskedelmi Vállalathoz, ahol a szükséges műszerek és irányítástechnikai berendezések importját felügyelte. 1970-72 között elvégezte a Budapesti Közgazdasági Egyetem mérnök-közgazdász szakát. Későbbiekben a Magyarországon akkoriban futó nagyberuházásokhoz szükséges import mérő- és szabályozó berendezésekkel foglalkozott (Ózdi Kohászati Üzemek, Diósgyőri Kohászati Üzemek, Tiszai Vegyi Kombinát). 1977-től ismét a VILATI-nál folytatta munkáját, mint mérnök-üzletkötő. 1987-88-ban Törökországban (Kangal) dolgozott egy erőmű-vizlágyító vezérlés üzembe helyezésénél. 1991-től nyugdíjazásáig (2002) - mivel a VILATI a MATÁV és a Pannon GSM alvállalkozója illetve beszállítója volt - részt vett ezen telekommunikációs cégek országos hálózatának kiépítésében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kozák Ferenc

1938-ban született Kőrösladányban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 109/1963

Az egyetemi tanulmányait saját erőből végezte. A két utolsó évében (1961-63) a Ganz Villamossági gyár ösztöndíja is segítette, itt dolgozott nyugdíjazásáig. Az akkor induló, szilícium egyenirányítós mozdonyok gyártásába kapcsolódott be és 7 évig üzemmérnökként dolgozott. Alapos szakmai gyakorlatra tett szert. Munkája néhány év után rutinná vált. Vonzotta az oktatás és a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola (akkori tanszékvezető: Bakos István) Villamos Készülékek tanszéken munkát vállalt. 12 évig dolgozott a Tanszéken, előbb óraadóként, majd félidőtől félállásos tanárként. Sikeresen tudta beépíteni oktató munkájába gyári tapasztalatait. Példái, feladatai minden adatát a valóságos, üzemi életből vette. Közben a főállásában változtatott, a gyár kereskedelmi igazgatóságára került. Nagyfeszültségű transzformátorok, készülékek és alállomások ajánlati tervezési munkáiban vett részt. Beletanult a tenderezésbe és a gyár rendkívül dinamikusan fejlődő exportjának részese, Zatykó László igazgató munkatársa lett. Eleinte nagyfeszültségű transzformátorok, majd az önálló export jog elnyerése után villamos járművek exportjának valamennyi területén dolgozott: piackutatás, ajánlat készítés, versenytárgyalás, szerződéskötés, szállítmányozás, üzembe helyezés, garanciális és utómunkák. Legtöbb útja Algériába, Görögországba, Pakisztánba, Brazíliába, Egyiptomba vezetett. Utolsó éveiben a magyarországi hálózatokba gyártott transzformátorok kereskedelmi munkáit végezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lichtmann Tibor

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 352/1962

1952-57 között az akkori Landler Jenő Híradásipari technikumban, Híradásipari technikusi oklevelet szerzett. 1957-ben felvették a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Kar nappali tagozatára, 1962-ben Gyengeáramú villamosmérnöki oklevelet szerzett. A BME Mérnöki Továbbképző Intézet Félvezetős Digitális Elektronika szakán 1971-ben Szakmérnöki diplomát szerzett. Az évek során különböző szakmai és információtechnikai, számítógépes tanfolyamokon vett részt. Főbb munkahelyei és feladatai: 1994-től 2002-ig a Hírközlési Főfelügyeleten dolgozott. A belföldön forgalomba kerülő elektromos és elektronikus berendezések EMC (elektromos zavarkibocsátási és zavarérzékenységi) tulajdonságai alapján történő megfelelőségének vizsgálata és tanúsítvány kiállítása is feladatai közé tartozott. Számos külföldi szakmai konferencián, kongresszuson vett részt. 1992-94-ig a SINUS Kft.-nél szórakoztatóelektronikai berendezések eladását támogató mérnökként tevékenykedett. 1965-92 között a Magyar Rádió Műszaki Fejlesztési Osztályán dolgozott. Egyedi stúdió berendezések, ezek rendszertervének és áramköreinek tervezésével és megvalósításának vezetésével foglalkozott, valamint részt vett külföldi rendezvényeken. Ezen időszakon belül 1981-83 között Nigériában volt tanár, fő feladatai: a tantárgyhoz tartozó elektronikus mérések vezetése és a magyar szállítású elektronikus műszerek javítása az ország legnagyobb szövetségi államának a fővárosban lévő középiskolájában. 1962-65 között a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalatnál dolgozott. Az itt készített professzionális magnók és katonai rádióadó és –vevőkészülékek hibafelderítő vizsgálata, javítása és mérése voltak a főbb feladatai. Nyugdíjazása után angol-magyar tanítási nyelvű középiskolában elektronikát és angolul az információtechnika alapjait, valamint műszaki nyelvet tanított.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Machovich Rajmundné Szabolcs Ildikó

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 194/1963

Az egyetem elvégzése után 1963 szeptemberében került a Beloiannis Hiradástechnikai Gyárba fejlesztő mérnökként, itt főleg telefonközpontok fejlesztésével foglalkozott. 1968-ban a Zalka Máté (későbbiekben: Bolyai János) Katonai Műszaki Főiskola Elméleti Villamosságtan Tanszékére került. Itt több tárgy előadásával foglalkozott pl. Elméleti Villamosságtan, Hírközléselmélet, Átviteltechnika stb. Részt vett több jegyzet megírásában is. 1990-től kezdte tanulmányozni a Foxpro számítógépes programnyelv DOS-os változatát. Számára igazán érdekes szakmai pályafutása az 1996-os nyugdíjba menetele után kezdődött. Ekkor helyezkedett el az Orvostovábbképző Intézetben számítógépes programozóként. Többszáz ágyas osztály teljes fekvő és ambuláns betegellátását, laboratóriumi vizsgálatait a programjával végezték. 2005-ben átkerült az Emberi Erőforrás Minisztérium (akkor még Egészségügyi Minisztérium) Egészségügyi Tudományos Tanácsához. Ezen szerv, különböző osztályai számára ír a mai napig már egyéni vállalkozóként Visual Foxproban változatos igények szerinti programokat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Majoros András

Professor Emeritus, a műszaki tudományok kandidátusa

1939-ben született Mátészalkán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 218/1963

Első munkahelye az Energiagazdálkodási Intézet, ahol ipari erőművek tervezésében vett részt. 1966-tól nyugállományba vonulásáig a BME, Építészmérnőki Karán dolgozott, több ciklusban tanszékvezető- és intézet igazgató helyettesként. Jelenleg Professor Emeritus. Tudományos fokozatai: egyetemi doktor (1987), műszaki tudomány kandidátusa (1987), PhD (1995), habilitáció (1996 épületfizika). Az Építészmérnöki Karon a mesterséges és a természetes világítás, valamint az épület villamosberendezések tárgyakat oktatja (előadások és gyakorlatok keretében) magyar és angol nyelvű képzésben. Közreműködik posztgraduális képzésekben is. Eredményes kutatásai a természetes világításra (a természetes fényforrás hazai jellemzőinek meghatározása, méretezési eljárások, benapozásvédelem problémái, stb.), a mesterséges világítás természeteshez történő illesztésére és az illesztés eredményezte energia megtakarítás meghatározására, a dinamikus világítás hatásainak tisztázására, a látássérültek igényeit kielégítő vizuális környezet formálására irányultak. Kutatásai eredményeit mintegy 30 alkalommal publikálta hazai és nemzetközi konferenciákon, illetve folyóiratokban. Részt vett több nemzetközi program (TEMPUS, LEONARDO, AWARD, ALADIN) keretén belül folytatott kutatásban, oktatási-anyag fejlesztésben. Szerzője 2 könyvnek, 9 magyar és 4 angol jegyzetnek, szerkesztője és társszerzője 2 jegyzetnek, társszerzője 6 könyvnek és 5 jegyzetnek. Az elmúlt évtizedekben folyamatosan részt vett a MEE Világítástechnikai Szakosztályának, illetve a VTT a munkájában.

Munkássága elismeréseként megkapta a Kiváló Munkáért kitüntetést, a MEE Nívó díjat, a Magyar Világítástechnikáért díjat és az Urbanek díjat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Majoros Andrásné Kuczogi Éva

1940-ben született Veszprémben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 234/1963

Az egyetem elvégzése után a Budapest Főváros Elektromos Műveihez került, ahol kábelhálózatok tervezésével foglalkozott. Néhány év tervezőmunka után a Villamosenergiaipari Technikumban folytatta munkáját, mint mérnök tanár. Az elektrotechnika oktatásától kezdve az elméleti és gyakorlati szaktárgyak oktatását végezte. 1969-ben mérnök-tanári diplomát szerzett. A tanításon kívül részt vett az új tantervek bírálatában, valamint számos technikumi és szakközépiskolai tankönyv lektorálásában. Több évig szakfelügyelőként tevékenykedett. A BME és a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola mérnök-tanár hallgatóinak gyakorlatvezető tanára volt éveken keresztül. Az iskola szakmai tanfolyamaiban az iparág középkádereinek adta át tudását. 2002-ben ment nyugdíjba, utána még felnőtt képzésben tanfolyamokon tanított.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Makay Attila

1940-ben született Kassán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 250/1963

Végzését követően a Beloiannisz Híradástechnikai gyárban (BHG) helyezkedett el. Előbb tervezőmérnöki, később fejlesztőmérnöki beosztásban telefonközpontokkal foglalkozott. Számos szabadalom kapcsolódik nevéhez, valamennyi telefonközpontok témakörben. Amikor az analóg telefonrendszerekről áttértek a digitális elvű központokra, ezeknek kifejlesztésében és a működtető szoftverek megírásában vezető szerepet játszott. A BHG külföldre is szállított ilyen központokat, pl. a Prágában telepített központok üzembe helyezésében is jelentős volt a szerepe. Mintegy 45 évig tartó munkaviszonya során mindvégig a BHG elismert mérnöke volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Máté Jenő

1940-ben született Mázán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 312/1963

1963-ban végzett Erősáramú szakon, ezt követően a DÉDÁSZ-nál kezd dolgozni hálózattervezőként. Az 1960-as évek végén közvilágítás és díszvilágítás tervezése vált a fő tevékenységi területévé. 1971-ben számítógép programot készített, amely tetszőleges világítási elrendezés esetén tetszőleges térbeli helyzetű felületek megvilágítás eloszlásának számítására adott lehetőséget. Ezt és más forrásnyelvű utódait számos díszvilágítás és térvilágítás tervezésekor felhasználta. Az 1970-es évek közepén a pécsi Pollack Mihály Műszaki Főiskolán óraadóként, majd 1976-tól a főiskola főállású oktatójaként a Világítástechnika és a Méréstechnika oktatásába kapcsolódott be. Ekkor - dr. Lantos Tibor társszerzőjeként - két világítástechnika jegyzet és a VIV Szerelőipari Kézikönyv Világítástechnika fejezetének kidolgozásában vett részt, ezen kívül két méréstechnika tankönyvet dolgozott ki az épületvillamos szakközépiskolai oktatás részére. A főiskolán a tervezési tevékenysége a belsőtéri világításra is kiterjedt. Évtizedek során a pécsi Dzsámi, TV torony, Felszabadulási emlékmű; a Szigetvári vár, Zrínyi téri templom; a bonyhádi Katolikus és az Evangélikus templom díszvilágítását tervezte meg. Belsőtéri világítási tervezései közé sorolható a Csontvári Múzeum, a pécsi sírkamrák villamos terve. 1990-ben belsőtéri világítás tervezését segítő programot dolgozott ki, amely gyári terjesztésű programként került használatba, EMICALC néven. 1995-ben vált korkedvezményes nyugdíjassá és óraadóként végzett oktatási munkát a Pécsi Tudományegyetem Pollack Mihály Műszaki Kara Informatikai és Villamos Intézetében. 1963-ban a MEE tagja lett. A MEE rendezvényeinek inkább résztvevője, mint közreműködője volt, de néhány világítástechnikai cikkel szerepelt a szakmai kiadványok oldalain.

A MEE Világítástechnikai Társasága felterjesztése alapján 2008-ban a MEE Urbanek János Díjban részesítette

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Máté Levente László

1940-ben született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 193/1963

Apja Máté László vasútmérnök, anyja Tombátz Ilona. Testvérei: Máté Zsolt, építész, egyetemi tanár, Máté Eörs matematikus, egyetemi tanár, Máté Attila, matematikus, egyetemi tanár. Felesége néhai Győri Ágnes villamosmérnök, két fiuk közül Iván végzős gépészmérnöki hallgató volt, amikor életét vesztette, Dániel közgazdász. Négy unokája Máté Jakab, Sámuel,Vendel és Lujza. Máté Levente 1961-től a VILLENKI-VEIKI-nél társadalmi ösztöndíjas, majd gyakornok volt, a számítógépes automatizálással foglalkozott. 1966-tól 2002-ig az MTA SzTAKI tudományos munkatársa lett, informatikai stratégiai tervezéssel, programfejlesztéssel foglalkozott Uzsoky Miklós tanítványaként és munkatársaként. 1972-73-ban NAS ösztöndíjjal az USA-ban dolgozott. 1982-től az ONYF-ben országos informatikai rendszereket dolgozott ki a SzTAKI alkalmazásában, majd nyugdíjba vonulása után megbízási szerződéssel az ONYF szaktanácsadójaként tevékenykedett. 1998-tól a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán oktatott, címzetes egyetemi docensként 2008- ig. Kb.60 publikációja jelent meg. Oroszul és angolul beszél. Tagja a Neumann János Számítógéptudományi Társaságnak 1970-től, és a Magyar Aktuárius Társaságnak 1992-től. Szakmai célkitűzése: megkülönböztetni a megvalósíthatót a megvalósíthatatlantól, az előbbit sikerre vinni, az utóbbira pazarolt erőforrásokat minimalizálni.

Kétszer kapta meg a Szent Kristóf díjat, munkásságát 1997-ben Neumann díjjal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Megyeri József

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 168/1963

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer- és Finommechanikai Szakán 1963-ban végzett. A Műszer- és Méréstechnika Tanszékre, majd az újonnan megalakult Folyamatszabályozási Tanszékre került, ahol tanársegédként majd adjunktusként dolgozott 1989-ig. Ezt követően önálló vállalkozóként dolgozik. Oktatási és szakmai területe kezdetben az ipari folyamatok méréstechnikája, a szabályozástechnika volt, majd francia ösztöndíjas tanulmányutak tapasztalatai alapján, az országban elsőként, kidolgozta a Számítógépes folyamatirányítás című tantárgyat és kialakította a Folyamatszabályozási Tanszék Számítógépes folyamatirányítás laboratóriumát. Több egyetemi jegyzet, folyóiratcikk és könyv szerzője és társszerzője. Egyetemi munkáján túl a New Vista Kft., illetve a Sofisoft Bt. (saját cégek) keretében a számítógépes folyamatirányítás programozása területén számos ipari projekt megvalósításában dolgozott: Testvériség gázvezeték, Északmagyarországi vízmű, Győri, Szegedi, Miskolci fűtőművek, Ajkai, Mátrai, Sajószögedi, Litéri, Lőrinczi, Újpesti erőművek, Borsodchem vegyi üzem villamos rendszere, Kaposvári cukorgyár, Audi autógyár stb. Tagja volt annak a háromfős csoportnak, amely a Festo cég blokkos folyamatirányító programozási nyelvét kidolgozta és programozta. Angol és francia nyelvű szabadalmakat is fordít.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Mileji Salamon Batur

1935-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 142/1961

Geológus édesapja indíttatására, BME villamosmérnöki diplomájával 1959-ben lépett be az Eötvös Lóránd Geofizikai Intézetbe (ELGI). Kezdetben a különféle geofizikai műszerek elektronikus laboratóriumában alkalmazták, majd bevonták a radioaktív műszerek fejlesztésébe. Az 1960-as évek közepén a világszerte ismertté vált szcintillációs érzékelőkre épített karotázs műszerek hazai kidolgozásában kapott vezető szerepet. Kutatásokat folytatott a magas hőmérsékletet tűrő elektronikus elemek felderítésében. Vizsgálta a sok kilométeres hosszúságú karotázs kábeleken történő adatjel-továbbítást- ebből a témakörből szerezte egyetemi doktorátusát az egykori OAB szakmérnöki továbbképzésében. 1970-től- néhány éves megszakítással 1994-ig - osztályvezetői megbízásban irányította az ELGI Mélyfúrási Műszerosztályát olyan mérőeszközök kidolgozásában, mint pl.: digitális regisztrálás és magas hőmérsékletet tűrő elektronikus szondák. Megkülönböztetett figyelmet fordított e műszerek geofizikai alkalmazására. Aktív szerepet vállalt az ELGI-ben kifejlesztett és készített elektromos és nukleáris karotázs műszerek eladásában és alkalmazásában, főként a környező országokban. Ezzel a megbízással foglalkozott több, mint 10 éven át Indiában, Iránban és Líbiában is uránérc- és vízkutatásban. Folyamatos szolgálata után nyugdíjazták az ELGI-ből 1994-ben. Ezután évekig dolgozott a Líbiai GMMR programban és a PRC olajipari kutatóintézet analitikai műszereinek felújításában. A Szt. István Egyetem MSc képzésében hallgatókat oktatott a vízkutatás geofizikai és hidrogeológiai elméletére és gyakorlatára. Jelenleg, mint szakértő vállal megbízásokat. Tagja több hazai és külföldi egyesületnek, mint pl. az EAEG, MGE, MGLS, SPWLA. Szakterületi ismereteinek folyamatos fenntartására szoros kapcsolatban áll a budaörsi Er-Petro Kft-el, a Geo-Log Kft-el és üzleti bonyolításokon keresztül többek között a külföldi Mount Sopris, ALT cégekkel, valamint a líbiai GWA, PRC és IRC intézményekkel.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Molnár János Albert

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 12/1964

Tanulmányok: Fáy A. gimnázium általános érettségi, BME: híradástechnikai villamos mérnök, BME: irányítástechnikai szakmérnök, OTH: közép-, majd felsőfokú beruházó és tervgazdász, BME és NME: iparjog, matematika, földgázipar továbbképző tanfolyamai, BME műszaki doktor, NIM: vezetőképző tanfolyam, OKTÁV: minőségbiztosítási-szervező, EXCEL: minőségügyi felülvizsgáló, PE BATALAS: minőségügyi szakértő, AD SIDERA: vezetőképző tanfolyam, SZENZOR: metrológiai szaktanfolyam. Számos tanulmányúton és szakképzésen vett részt (Aberdeen, Bari, Baumgarten, Bukarest, stb.). Munkakörök és tevékenységek: Az egyetemi évek alatt volt a BHG-ban lakatos, Hírlapkiadó Vállalatnál újságíró, OMH-nál mértékhitelesítő, OKGT-nél betanított munkás, MKKL-ban mérnök gyakornok. 1963-tól okleveles mérnökként dolgozott a GANZ EKM gyár fejlesztési osztályán. Siófokon 1965-től a Kőolajvezeték Vállalatnál átvitel-technikai mérnök, majd osztályvezető volt. Sok olajipari nagyberuházásnak volt valamilyen rangú-rendü műszaki és gazdasági közreműködője, felelőse, vezetője. Az iparág átszervezései miatt gyakorlatilag ugyanannak a Cégnek különböző nevű szervezeti egységeinél (Olajterv, GOV, GOÜ, MOL, Telecom) osztályvezetőként, létesítményi főmérnökként, minőségügyi vezetőként dolgozott 2000. áprilisi nyugdíjazásáig. Azóta egyéni tervezőként, szakértőként is tevékenykedik. 1970-től a BME, a NME, a MATE és az UNIDO szervezésében számos alkalommal oktatta a szénhidrogénipar mérési és irányítástechnikai témáit, készített jegyzeteket, segédleteket a résztvevőknek. 1996 - 2002 közt a Gábor Dénes főiskolán tanított. Szakmai munkáinak ismertetésével hazai és nemzetközi fórumokon mintegy 50 alkalommal szerepelt, szakmai kiadványok és publicisztikai folyóiratok száma 100 feletti. Két szabadalomnak részese társfeltalálóként és sok önálló újítását is alkalmazták, díjazták. 2001-ben megírta az olajipari hírközlés utolsó 10 évének történetét. A MATE-nak egyetemista kora óta tagja, a Somogyi Mérnöki kamara megalakulásától a megyei elnökség sorozatosan újraválasztott tagjaként dolgozik.

Számos kitüntetést, elismerést kapott: Kiváló Tanuló miniszteri érem (1957), Vállalati alkotói díj (1988, 1990), stb.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Endre

1940-ben született Szekszárdon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 252/1963

Garay János Gimnáziumban érettségizett Szekszárdon 1958-ban. BME Műszer- és finommechanika szakán végzett (1963). Munkahelyek, tevékenységi körei: diplomamunkája megvédése után a BME Villamosmérnöki Karának Fizika tanszékén dolgozott gyakornokként, ill. tanársegédként (1963-1966). Oktatási tevékenységét 1971. június 31.-ig félállásban folytatta a fenti tanszéken. 1966-70-ig a Műszeripari Kutató Intézet tudományos munkatársa volt, itt gázkromatográfiás és hőmennyiségek mérésére szolgáló berendezések fejlesztése volt a feladata. 1970-74-ig a Kerinforg számítástechnikai munkatársaként dolgozott, munkaköre a matematikai-statisztikai programrendszerek szervezése, programozása és alkalmazásuk irányítása volt. 1974-88-ig a Közlekedéstudományi Intézet alkalmazott tudományos főmunkatársként dolgozott. A KTI-ben munkaköre elsősorban a közlekedési adatfelvételek szervezése és számítógépes kiértékelése, továbbá közlekedési modellek kialakítása, közlekedési adattárak kialakítása, karbantartása, ill. ezek alapján különböző információfeldolgozások és matematikai-statisztikai elemzések és prognózisok elkészítése volt. Ezt követően az Ergosoft GMK-ban dolgozott 1989-ig, majd ez időpont óta 1991-tól a Mikrotechnika Kft. munkatársa volt. Alkalmazotti jogviszonya megszűnte után 2000-től nyugdíjazásáig egyéni vállalkozóként dolgozott. Ez időszakban néhány kisebb ügyviteli szoftver kidolgozása mellett a Pharmafontana raktártechnológiai rendszerének fejlesztésében vett részt, illetve megbízások alapján folytatta a személyközlekedés-tervezés területén végzett korábbi tevékenységét. Ez utóbbit eseti megbízások alapján jelenleg is végzi. Egyéb tevékenységei: Mérnöktovábbképző Intézet: Két tanfolyam a műveleti erősítők tervezése és felhasználása témában társelőadóként 1967-ben, ill. 1968-ban, előadóként tanfolyam a prognosztikai módszerekről 1973-ban. Publikációk: 8 önálló és 23 társszerzőként jegyzett cikk a Mérés és Automatika, Magyar Kémikusok Lapja, Közlekedéstudományi Szemle. Városi Közlekedés és egyéb munkahelyi kiadványokban, továbbá 5 konferencián előadás.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Jenő

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 185/1963

Miután elvégezte a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakát 1963-ban, a Gépészmérnöki Karon 1968-ban gazdaságmérnöki másoddiplomát szerzett. 1989-ben elvégezte az OTIG felsőfokú külkereskedelmi szaktanfolyamát. 1969 és 75 között német és angol nyelvből szakmai anyaggal bővített állami nyelvvizsgát tett. Az első diploma megszerzése után a Budapesti Elektromos Művek Újpesti Üzemosztályának műszaki vezetője, majd a Központi Tervező csoportban vezető tervező. 1966-tól 23 éven keresztül az LTVATERV Általános gépészeti osztályán villamos szakosztályvezető. Ezután a CIB, majd a DAEWOO Bank műszaki és bankbiztonsági igazgatója. 2001 év végén nyugdíjba vonult, majd magántervezői tevékenység mellett elvégezte az Épületvillamossági Műszaki Ellenőri szaktanfolyamot. Ebben a minőségben dolgozott a Gresham Palace Four Seasons Hotel, a CANADA Square Building, a Dunapest Rezidenciák és a Kőérberki, valamint a SISI Lakópark építkezésén villamos műszaki ellenőreként. Tagja a Magyar Mérnöki Kamarának. A középiskolában ismerkedett meg Benkó Sándorral, majd együtt végezték el a BME-et, alapító tagja az 1957-ben megalakult Benkó Dixiland Band-nek. A folyamatos műszaki, szakmai tevékenység mellett a Benkó Dixieland Band aktív tagjaként részese volt az együttes hazai és külföldi sikereinek. Beutazták a fél világot Európától az Egyesült Államokon keresztül Indonéziáig. Életfilozófiája: tevékenységében szerényen számot adni tudása előrehaladásáról és tudatlansága tátongó szakadékairól.

A fesztiválokon elért díjakon kívül megkapta a Magyar Köztársaság Tiszti Kereszt érdemrendjét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Károly

1936-ban született Kiskunhalason.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 322/1962

Az egyetem elvégzése után a Mechanikai Mérőműszerek Gyárába –mely később az MMG Automatika Művek nevet vette fel-a gyártmány, fejlesztési osztályra ment dolgozni. Először pneumatikus membránmotoros szabályozó szelepekkel és az azokhoz csatlakozó pneumatikus helyzetbeállítókkal foglalkozott. Későbbiekben feladata lett a megtervezett termékek proto darabjainak bemérése, a gyártási rajzdokumentáció elkészíttetése, a Végellenőrzési utasítás és a Műszerkönyv megírása. Részt vett az új termék gyártásának bevezetésében és a továbbiakban –mint témafelelős– annak műszaki felügyeletében. Egyik kiemelkedő munkája volt a robbanás biztos villamos nyomáskülönbség távadó tervezése és a gyártásának levezetése. 1991-ben az MMG Automatika Művek és a német Festo cég megalakította a Festo AM Kft.-t. Ide, mint fejlesztő és tervező mérnököt őt is meghívták. A meghívást elfogadva 1991. december végével kilépett az MMG AM-ből és 1992. január 1.-vel belépett a Festo AM Kft.-be. Itt megkapta a MINI pneumatikus szabályozó, szűrőszabályozó és szűrő termékcsalád tovább fejlesztését és a műszaki felügyeletét. Megtervezte és gyártásba vitték a pneumatikus LRP finomszabályozó termékcsaládot. 1996-ban nyugdíjas lett, de - határozatlan idejű – munkaszerződéssel, változatlan munkakörben tovább dolgozott a Festo Kft.-ben. Megtervezte és gyártásba vitték a MICRO pneumatikus szabályozó, szűrőszabályozó és szűrő termékcsaládot. 2002 decemberében -41 évi folyamatos fejlesztői és tervezői munka után- nyugdíjba vonult. A Festo Kft.-vel azóta is tartja a kapcsolatot. Örömmel tapasztalja, hogy bővül a termékek gyártása, még mindig gyártás alatt vannak a MINI, MICRO és LRP termékcsaládok.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Levente

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 135/1963

Eddigi munkahelyei, beosztásai: 2004-tól az Eszterházy Károly Főiskola c. főiskolai tanár, Gazdasági Tanács elnöke (2010-ig), Rektori tanácsadó, illetve 2010-től a Gazdasági Tanács tiszteletbeli elnöke. 1987-2004 között a VILATI Automatizálási és Telekommunikációs Rt.-nél műszaki igazgató, majd vezérigazgató és végül az igazgatóság elnöke lett. A VILATI Rt.-nél és az Eszterházy Károly Főiskolánál feladatkörei: vállalkozói tevékenység, nagyvállalati vállalatirányítás, csődmenedzselés, reorganizáció, gazdaságirányítás, gazdaságfejlesztés, felsőoktatás gazdasági, finanszírozási problémái. 1963-1987 között a Műszeripari Kutató Intézetnél tudományos munkatársként dolgozott, majd -főmunkatárs, -főosztályvezető lett. Feladatköre: kutató fejlesztő munka, teljes innovációs folyamatok irányítása, menedzselése, nagykiterjedésű ipari folyamatok irányítástechnikája, fejlesztések repülőgépek fedélzeti navigációs mérő-irányító berendezéseihez. 1965-75 között a Budapesti Műszaki Egyetem és a Kandó Kálmán főiskola meghívott előadója. Kiterjedt közéleti tevékenységet folytat, számos szakmai egyesület és tanács tagja, a Heves Megyei Kereskedelmi és Iparkamara elnöke, majd tiszteletbeli elnöke, Magyar Kereskedelmi és Iparkamara elnökségi tagja, Méréstechnikai Automatizálási és Informatikai Tudományos egyesület ügyvezető elnöke. 2000 óta az INNOSTART Nemzeti Üzleti és Innovációs Központ Alapítvány felügyelő bizottság elnöke.

Számos díjban, elismerésben részesült: Eötvös díj, Kiváló feltaláló díj, Magyar Kereskedelmi és Iparkamara-díja, Heves Megyei Közgyűlés és Heves Megyei Kereskedelmi és Iparkamara kitüntetése, Eszterházy Károly kitüntetés, Kolozs-Richárd díj.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nemeskéri Péter

1940-ben született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 195/1963

1963.07.01.-től 1989.12.31.-ig kutatómérnök, majd főkonstruktőr a Mecseki Ércbányászati Vállalat (korábbi nevén Uránércbánya Vállalat) Kutató, Fejlesztő és Automatizálási Üzemében. Műszereket tervez és fejleszt az uránérc terepi kutatása, a bányaművelés, az ércosztályozás és a vegyi dúsítás technológiai folyamataihoz. A nukleáris analizátorok többsége sorozatgyártásba és világpiaci értékesítésre is került. Munkaviszonyát fenntartva, ösztöndíjas aspiránsként a félvezető sugárzás detektorokból származó energia spektrum stabilitási problémáival foglalkozott (1967-1970; KFKI, BME Atomfizika Tanszék, FEI Obnyinsk). Haditechnikai célra légi sugárzás felderítő robotrepülő fejlesztésének témavezetője volt (1972-1977). Nemzetközi kutatási-fejlesztési együttműködés keretében az atomerőművekben kiégett fűtőelemek újrafeldolgozásához minta adagolót, minta osztót és maradék urántartalom mérőt fejleszt (1985-1989; MÉV Pécs és Rádium Intézet, Szentpétervár, Gatcsina). Munkahelyének megszűnése után, a szakmai szempontból utódnak tekinthető Nuklex Kft.-ben műszaki igazgatói és fejlesztői munkát végez (1990, 1991). 1992-1996 években mérnök-tanár, Elektronikus áramkörök, Számítástechnika és Televiziótechnika tantárgyakat tanít a pécsi Simonyi Károly Szakközépiskolában. Saját vállalkozásában (Akviral Bt. 1991-2012) nukleáris műszereket és polárváltót tervezett és gyártott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh József

1940-ben született Salgótarjánon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 173/1963

Az 1958-as Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyeken matematikában elért első helyezése alapján nyer felvételt a Villamosmérnöki Karra, Hiradástechnika szakon végez. Mérnöki pályáját a Távközlési Kutató Intézet (TKI) munkatársaként kezdi (1963-1980), ahol tudományos főosztályvezetői beosztásig jut. Úttörőnek számító fejlesztéseket tervez, szervez és vezet. 1968-ban az angliai National Physical Laboratory teddingtoni intézetével közösen elindítja a kísérleti csomagkapcsolt hálózat fejlesztését. 1970-71-ben időosztásos operációs rendszer kidolgozását vezeti francia licensz alapján gyártott R10 kisszámítógépre, amelyet a licensz adó megvásárolt és terjesztett. 1975-ben vendég kutatóként 6 hónapot tölt a Standford Egyetem DSL intézetében. 1975 őszén szoftvertechnológiai fejlesztési eredményét az L.M.Ericsson cég beépíti AXE-10 központjának szoftver rendszerébe. Ezt egy közel tíz éven át (1975-1984) tartó együttműködés követi, melyet 1981-től kollégáival a TKI-ból kiválva folytat. 1982-ben kidolgozza a nagysebességű hálózati technológiával összekapcsolt egyenrangú személyi számítógépekből felépülő számítógépes hálózat rendszertervét és kollégáival belekezd a megvalósításba. A rendszer gondozására és értékesítésére 1985-ben megalapítják az ACCORD kisszövetkezetet. Az 1990 utáni átalakulás a termék potenciális vevőkörét fokozatosan felszámolja. 1995-ben megalapítja a C+C Systems BT-t és elvállalja az ERSI (USA) cégnek végzett fejlesztés vezetését. A feladat áruházak telepített elektronikus árucímkéket központi helyről, hálózaton át vezérlő rendszer kidolgozása. A fejlesztésben három hazai és egy egyetemi tanszék vett részt. 2000-ben a Siemens Telefongyár Rt-ből felkérést kap egy 30 fős szoftverfejlesztő részleg felállítására és vezetésére, ezt a feladatot 2004 végéig látja el. Ezután 2010-ig, amikor visszavonul, tanácsadói és szakértői megbízásokat teljesít.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Károly

1940-ben született Szentendrén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 186/1963

1963-tól 2005-ig a Budapesti Műszaki Egyetem Villamos Gépek és Hajtások, illetve a Villamos Energetika Tanszékén dolgozott, mint egyetemi oktató. Részt vett a Villamos Gépek és Villamos Gépek Tervezése tantárgyak oktatásában és a hozzájuk kapcsolódó más tárgyak tantermi és laboratóriumi gyakorlatainak vezetésében. Hosszú évekig fejlesztette és oktatta a Villamos Gépek és Hajtások Modellezése és Számítógépes Szimulációja című tantárgyat. Az egyetemi, illetve ipari kutató munkája főbb területe a következők voltak: számítógéppel segített villamos gép tervezése és üzemtani vizsgálatok, szinkron és aszinkron gépek tranziens viselkedésének elméleti és kísérleti vizsgálata, járművillamossági gépek tesztelésére szolgáló eszközök és berendezések fejlesztése és építése, véges elemes módszerek alkalmazása villamos gépek tervezésében. 1997-óta félállásban dolgozott az AMC Europe Kft. hajtástechnikai cégnél, ahol a szinkron és aszinkron gépes digitális szervóhajtások fejlesztésében vesz részt. Itt a villamos gépekkel kapcsolatos kérdésekkel és különböző szabályozástechnikai problémákkal, azok számítógépes szimulációjával foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Niederkirchner Ferenc

1940-ben született Budafokon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 29/1964

Végzettségei: a villamosmérnöki oklevél megszerzése után 1976-ban ugyancsak a BME Villamosmérnöki Karán számítógépes hálózatanalízis szakmérnöki oklevelet szerzett. 1963-66 között a Tiszai Vegyi Kombinátban dolgozik, feladata a védelmek beállítása és ellenőrzése, valamint az erősáramú labor vezetése. Ezt követően 1993-ig az Ipari Műszergyárban dolgozik, ahol feladata a kisfeszültségű hálózatok és elosztók tervezése, kivitelezése, karbantartása és a technológiai berendezések vezérlésének tervezése. 1993-95 között a VÁV-hoz kerül, ahol középfeszültségű állomás tervezésével foglalkozik. 1995-től az ETV-ERŐTERV Rt.-nél dolgozik, ahol telemech. projektek adminisztrálása, minőségbiztosítás, szerződések ügyvitele a feladata. 2001-től egyéni vállalkozásba kezd. Publikációi: 1998 ERŐTERV közlemények (A MOL Rt. új hierarchikus rendszere).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ocsovai István

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 134/1963

1958 és 1963 között a Budapesti Műszaki Egyetem, Villamosmérnöki kar nappali tagozatán, erősáramú szakon végezte tanulmányait. 1961-ben a kötelező öthetes termelési gyakorlatot a Ganz-MÁVAG-ban, 1962-ben a tíz hetes gyakorlatot a Villamosgép- és Kábelgyárban végezte. Diplomatervét 1963. július 18-án „jó" (4) minősítéssel védte meg. 1963. szeptember 2-től a MÁV Bp. Keleti fth. létszámában mérnök gyakornokként nyert alkalmazást. Ezután folyamatosan végezte a MÁV vasúti szakvizsgákat (forgalmi vizsga, villamos mozdony vezetői vizsga, vontatási vizsga, nagyvasúti gázmotorvezetői vizsga). Egy évig MÁV mozdonyátvevőként dolgozott a Ganz Villamossági Művekben. 1964-1967 között különböző típusú villamos mozdonyokkal foglalkozott MÁV mérnök reszortosként. 1967-től a MÁV vasúttervező Üzemi Vállalatnál tervező mérnökként dolgozott, amely később MÁV Tervező Intézetté, majd 1992-ben MÁVTI Kft-vé alakult. 1971-ben részt vett a V43. sorozatú szilícium egyenirányítós villamos mozdony oktatási célú leírásának és kezelési utasításának elkészítésében, amelyet a MÁV Tisztképző Intézet adott ki és a Közlekedési Dokumentációs Vállalat gondozásában jelent meg. Az általa készített munkák: futó és bakdaruk, fordítókorongok, kerékpársüllyesztők, vagonvontatók, járműemelők, elektrotechnikai mérőasztalok villamos tervei, oszloptranszformátor állomások, vasúti felsővezetékkel kapcsolatos munkák, az ország egész területére. 2000. november 1-jén ment nyugdíjba. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek jelenleg is tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Oláh Lajos

1940-ben született Békéssámsonban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 31/1964

A gimnáziumot 1958-ban Orosházán végezte el, még abban az évben felvételt nyert a BME-re, ahol gyengeáramú szakon végzett. 1963-tól a Telefongyárban kezdett dolgozni. Megnősült, kellett a lakás, ezért a „B" gyáregységbe, Bugyira költözött, ahol a műszaki osztályon technológusként dolgozott. Itt a telefongyártás teljes vertikumával foglalkozott. 1966-ben átment a Finommechanikai Vállalathoz, és annak a törökszentmiklósi gyáregységében dolgozott 4 évig. Itt híradástechnikai nagy-berendezések nagyjavításával foglalkozott. 1968-69-ben elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közgazdász szakát, ezután a vállalatnál un. mérnök-közgazdász beosztásban dolgozott. 1971-ben a Dunai Kőolajipari Vállalathoz ment át Százhalombattára, ahol az akkor beinduló számítógépesítéshez került. Először elvégezte az IBM kihelyezett programozói tanfolyamát és a termelésirányítás számítógépesítésével foglalkozott. 1972-ben angol középfokú nyelvvizsgát szerzett. 1975-76-ban osztályvezetője volt a számítógépes üzemeltetési osztálynak. 1977 januárjától a BME SZAK-hoz ment dolgozni, ahol tudományos főmunkatársként az akkor megalakuló egyetemi számítógép központba került és az addig ODRA gépen futó alkalmazások nagyszámítógépre való applikálása volt a feladatuk. Ennek során a nevéhez fűződik a felvételi rendszer, a hallgatói rendszer kidolgozása és üzemeltetése. Több KK munkában vett részt, pl. a Fővárosi Tanács ingatlan nyilvántartási rendszere, nyugdíjfolyósítási rendszer, az Austrian Airlines részére végzett projektek. 1981 júniusában német nyelvből tett felsőfokú nyelvvizsgát. 1984-ben Budapestre költöztek. 1988-ban a Computorg vállalathoz ment cégvezetőnek, majd 1989-ben a SZÁMKI külső munkatársaként Németországba, Hamburgba ment, ahol a Lufthansa légitársaság projektjében vett részt. Ezt követően éveken át különféle, főként német és osztrák projektekben dolgozott informatikusként és programozóként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pálos László

1940-ben született Veszprémben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 22/1964

1958-ban érettségizett a Tolnai Általános Gimnáziumban. A BME villamosmérnöki karára jelentkezett. Apja és maga 56-os aktivitása miatt nem számított arra, hogy felveszik, ezért több híradástechnikai vállalatnál jelentkezett, hivatkozással rádióamatőr gyakorlatára. Így első munkahelyként az Elektromechanikai Vállalat került a munkakönyvébe. Egyetemi tanulmányai során Kovács István Atomfizika Tanszékével került szorosabb kapcsolatba, ahol mérési gyakorlatokat vezetett, és közreműködött a Tanszék Külső Kutatásaihoz készített műszerek fejlesztésében. A hatvanas években a talajvíz és a görgetett hordalék mozgását nyomjelzéssel követő berendezésekkel végzett mérések a Duna magyar szakaszára tervezett vízlépcsők tervezéséhez szolgáltattak adatokat. Mérnökként a Mechanikai Mérőműszerek Gyárában kezdett dolgozni 1963-ban, majd a Vízügy számára végzett munkája miatt a VITUKI-hoz helyezték át. 1965-70 között a Fővárosi Vízműveknél dolgozott, ahol a Kossuth Lajos téri földalatti gépházban az első hazai nagyteljesítményű tirisztoros fordulatszám szabályozást hazai háttérrel tervezték/helyezték üzembe. 1970-95 a VITUKI munkatársa volt tudományos beosztásokban. Feladatát képezte öntöző és árvédelmi rendszerek telekommunikációjának és irányítástechnikájának tervezése. A Keleti Főcsatorna KIV. csatornáján automatizált üzemet biztosító rendszer beruházásának koordinálása. Több külföldi munkán és ösztöndíjban vett részt, néhány megadott szabadalma is volt. Félvezető memóriás hidrológiai adatgyűjtő rendszer fejlesztése és tesztelése nemzetközi kooperációban. Készülékek tervezése és tesztelése nyomásérzékelő berendezések dinamikai tulajdonságainak vizsgálatához (Delft Hidraulikai Laboratórium, Hollandia 1975-76). A magyar vízmérce hálózat jelzésátvitelének telexre kapcsolása (1966). 1989-ben aktív résztvevője volt a Páneurópa Pikniknek, de tapasztalnia kellett, hogy semmit sem tehet a vízügy leépítése ellen. 1995-től nyugdíjazásáig a Motorolánál dolgozott. 2001- óta környezetvédelmi, energetikai és találmányi témájú videók felvételével és szerkesztésével foglalkozik az általa alapított PVP Stúdió keretein belül. 1975-ben kiváló feltaláló kitüntetés arany fokozatával tüntettek ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Palotás László

a műszaki tudományok kandidátusa

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 81/1963

Tudományos fokozatai: Dr.-Ing. Technische Universitat Ilmenau (1972), Cand.Sc. Műszaki tudományok kandidátusa (1972), Ph.D. (Dr.Techn.) Budapesti Müszaki Egyetem (1973). Eddigi munkahelyei, beosztásai: 1963-1967 egyetemi tanársegéd, BME, Villamosmérnöki Kar, Vezetéknélküli Hiradástechnika Tanszéken. Közben, 1965-67-ben féléves tanulmányúton vett részt, TU Ilmenau, Universitat Rostock. 1967-től a MTA belföldi, majd 1968-tól külföldi aspiránsa volt (nemlineáris rendszerek szintézise). 1970-72 között tudományos munkatárs (Technische Universitat Ilmenau, Institut für theoretische Elektrotechnik). 1972-76 között egyetemi adjunktus, a BME, Villamosmérnöki Kar, Híradástechnika Tanszékén, majd 1976-80 között egyetemi docens a Hiradástechnikai Elektronika Intézetben. 1978-79-ben Wintersemester, Gastprofessor Friedrich Alexander Universtat Erlangen Nürnberg „Institut für Hochfrequenztechnik" (United Nations Industrial Development Organisation) támogatásával. 1980-ban Németországba költözött. 1980-84 között Oberingenieur, Universitat Paderborn, Fachgebiet Elektrische MefStechnik. Ezt követően 1984-85 között meghívott előadó, Universitat Kassel, „Elektrische Messtechnik I". 1984-85 Akademischer Rat, Universitat Paderborn, FG Elektrische MefStechnik. 1985-08 Professor, Fachgebíet Übertragungstechnik und Netzwerktheorie, Fachbereich Elektrotechnik, Hochschule RheinMain, University of Applied Sciences. Kutatásai: 1974-80 között BME-n kutató/fejlesztő munkái: programozható szinusgenerátor, Automatikus mérőrendszerek fejlesztése. 1988-02 között HS-RM, a BMFT által támogatott kiemelt kutatói projektek témavezetője (1989-93, 1991-95, 1995-99, 2000-02). Tudományos tagságok: Fachgruppe 2. Entwurf von analogen Schaltungen der Kooperationsgemeinschaft „Rechnergestützter Schaltungs- und Systementwurf" Fachaussschuss 3.5 GI - Fachbereich 8 GMM - Fachausschuss 8.2 ITG. 50 éves szakmai tevékenysége alatt számos egyetemi jegyzet, könyv, több mint 100 tudományos kőzlemény szerzője és társszerzője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pap János

1931-ben született Pesterzsébeten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 285/1963

A távközléssel kapcsolatos munkáját 1954-ben kezdte el a MÁV távközlési szakágazatánál, mivel a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) általános mérnöki tanulmányait (1950-53) abbahagyta. A tanulás folytatása 1958-ban kezdődött levelező tagozaton és 1963-ban védte meg diplomáját. A MÁV-nál volt fenntartó, fejlesztő, építő, tervező, majd tervezőintézeti irodavezető-helyetteseként ment nyugdíjba 1992-ben 61 éves korában, de továbbra is dolgozott. Főmunkája a vasútüzemi távválasztó-hálózat fejlesztése, tervezése és a kivitelezésének irányítása volt. E munkával a MÁV (a 24 ezer vonalas hálózatával) sok-sok évvel előzte meg a Magyar Postát. Részt vett az OSzZsD tagvasutak (orosz, német, cseh, lengyel, román, bulgár és magyar) tagvasutak nemzetközi távválasztásának fejlesztésében is. A hálózat számozási rendszerét és a jelzésátvitelét a javaslata alapján kivitelezték. Később, mint nyugdíjas (1998-2001) között részt vett a MÁV optikai kábel-, az ATM- és az SDH hálózatainak a megvalósításában. 1964-től 1997-ig oktatta a műszerészeket, a tisztképzősöket és a győri KTMF vasúti távközlési hallgatóit. Ez utóbbiakat 13 éven át. Mindegyik szinthez műszaki jegyzetet és szakkönyvet írt. Továbbá még 30 publikációja megjelent. Ezek közül egy (43 oldal) vasúti könyvben (Magyar Vasúttörténet) angol, német és orosz nyelveken is megjelent. A vasúti távközlés történelméről szóló előadásai jelenleg a világhálón megtalálhatóak. Jelenleg a vasúti távközlés, biztosítóberendezés, adatfeldolgozás és energiaellátás történelmét írja, valamint ezek lexikonját. Ez utóbbiban már 9000 magyar-magyar-, 14500 angol-magyar-, 12500 magyar-angol-, 9000-9000 német-magyar-, illetve magyar-német- és 4500-4500 francia-magyar-, ill. magyar-francia fogalom és kifejezés található.

A Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesület (HTE) 2004-ben „Puskás Tivadar díj"-jal, míg az Magyar Tudományos Akadémia (MTA) 2005-ben „Gróf Mikó Imre díj"-jal tüntette ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Paraszthy Gabriella

1939-ben született Kispesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 303/1962

1962 novemberében végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán. Az egyetem elvégzése után a Ganz Műszer Művek Elektromos Készülékek és Mérőműszerek (EKM) gyárában helyezkedett el a Gyártástervezés Részlegnél. 1993-ig dolgozott az EKM-ben csoportvezetői beosztásban. Az általa vezetett csoport feladata volt a különféle elektromechanikus műszerek gyártási folyamatának a tervezése. Két felnőtt gyermeke van, Adamis Gusztáv, aki jelenleg a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Villamosmérnöki és Informatikai Kara Távközlési és Médiainformatikai Tanszékének tiszteletbeli egyetemi docense és az Ericsson Magyarország Kft fejlesztőmérnöke, valamint Adamis-Szél Viktória, aki a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Természettudományi Kara Dékáni Hivatalának hivatalvezetője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pászti Miklós

1940-ben született Gyöngyöstarjánban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 182/1963

Az egyetem elvégzése után 1963-ban a VILATI Villamos Automatika Intézetnél kezdte mérnöki tevékenységét tervezőként és lényegében mindvégig ennél az egy cégnél dolgozott. A cég neve többször változott az idők során. Végül a VILATI Automatizálási és Telekommunikációs Rt-től ment nyugdíjba 60 éves korában, a 2000. évben. Az idők folyamán munkaköre változott; beosztott tervezőként kezdte, majd főtervező, vezető tervező, csoportvezető és osztályvezető lett. Szakmai tevékenysége az ipari automatizálás számos területére kiterjedt és ennek során gépek, gépsorok, valamint komplett üzemek elektromos és automatika rendszerének, illetve berendezéseinek tervezését végezte, vagy irányította. Első nagy önálló munkája során a Borsodi Ércelőkészítő Mű vezérléstechnikai rendszerének főtervezője volt (1966-67). További jelentős munkáiból néhány példa, bányászat: HALDEX Bányameddő feldolgozó üzemek (Lengyelország). Gépipar: műanyag fröccsöntőgépek elektronikus vezérlése (NDK), dörzshegesztő gépek PLC-s vezérlése, hidraulikus présgépek PLC-s vezérlése, Kábelgyártó gépcsaládok (NDK-bértervezés). Építőipar: Könnyűbeton adalékgyár (Lengyelország). Élelmiszeripar: 2,5-5-10 tonna/műszak típusnagyságú sajtgyárak (Szovjetunió), HUNGRANA (Szabadegyháza) keményítő szárító üzem. Járműipar: ZIL Autógyár (Moszkva) festőüzem, Minszki Traktorgyár konvejorrendszere, Harkovi Traktorgyár konvejorrendszere, Motorvizsgáló próbapadok a GAZ Autógyár részére. Mérnöki pályája utolsó évtizedében kapcsolatba került a híradástechnikai ágazattal és ennek keretében nagyszámú (több száz) bázisállomás létesítésénél működött közre a MATÁV RLL (Radio Local Loop: Motorola) és a Pannon GSM hálózatának kiépítése során. Pályafutása során 30-40 fiatal mérnökjelölt (főként Kandó-főiskolások) szakdolgozatának elkészítésében segédkezett ipari konzulensként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Pellionisz Péter

a műszaki tudományok kandidátusa

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 122/1963

1963-ban végzett a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karán kitüntetéses diplomával. Ekkor lépett a Központi Fizikai Kutató Intézetbe (KFKI), ahol tudományos kutatóként vett részt a reaktorfizika, neutronfizika és az anyagvizsgálatok műszerfejlesztéseiben. 1969-71 között a Nobel-díjas igazgató által vezetett, grenoble-i Institut Laue-Langevin szilárdtest-fizikai kutatóintézet meghívott munkatársa, majd hazatérte után, a KFKI Mérésautomatizálási Laboratóriumának vezetőjeként dolgozott 1994-ig. 1975-ben műszaki doktori címet és kandidátusi tudományos fokozatot szerzett a neutronspektroszkópia területén elért új eredményeivel. Szakterülete a nukleáris és ipari elektronika, méréstechnika, informatika és a roncsolásmentes anyagvizsgálatok (akusztikus emisszió), amely területeken mintegy 80 tudományos publikáció és 14 találmány szerzője illetve társszerzője. Munkatársaival együtt számos mérőkészülék és rendszer konstruktőre volt (pl. sztochasztikus analizátor, nukleáris ipari műszercsalád, Defectophone), ezekből több ipari gyártásba is került, ill. atomreaktoroknál alkalmazták bel- és külföldön. 1985-1992 között a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség szakértőjeként nukleáris elektronikai tanfolyamokat vezetett több fejlődő országban. 1995-ben Ph. D. oklevelet kapott a BME-n. A Magyar Tudományos Akadémia testületének és több bel- és külföldi tudományos társaságnak tagja volt, több évig dolgozott az MTA Tudományos Minősítő Bizottság Elektronikai Szakbizottságában is. 1994-től 2007-ig a KFKI Atomenergia Kutatóintézet minőségügyi vezetője volt, emellett különböző cégeknél minőségügyi rendszerek kiépítését végezte és a Magyar Szabványügyi Testületnél vezető auditorként dolgozott 2010. évi nyugalomba vonulásáig.

Eredményeit KFKI Intézeti Díjjal és Jánossy Díjjal is elismerték.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pótzy Péter

1939-ben született Baján.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 262/1963

1975-ig fejlesztő mérnökként dolgozott az automatizálás és méréstechnika területén. Ezt követően a számítástechnika vállalatirányítási alkalmazásaival foglalkozott az INFELOR Rendszertechnikai Vállalatnál, majd különböző jogutódjainál 1995-ig. Azóta SAP tanácsadóként tevékenykedik, előbb a DYNASOFT Rt.-nél majd 2002 óta önálló SAP logisztikai tanácsadó. Szakterületei: termelésirányítás, karbantartás irányítás, anyaggazdálkodás.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pődör Bálint

a műszaki tudományok kandidátusa

1940-ben született Miskolcon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 245/1963

Végzése után a HKI-ben volt gyakornok (1963-64), majd az MTA Műszaki Fizikai Kutatóintézetében dolgozott (1964-1978), ahol tud. mts volt (1966-tól) és titkári funkciót is betöltött (1971-72). 1978-ban a műszaki tudományok kandidátusa lett, és átkerült az MTA TTKL Szervetlen Kémia Kutatólaboratóriumába (1981-82, majd 1985-86), ahol tud. fmts, illetve titkár lett (1979-től, ill. 1980-tól). 1982-től 85-ig Nigériában a University of Ife-n tanított villamosmérnöki tárgyakat. 1986-tól 2004-ig az MTA Műszaki Fizikai és Anyagtudományi Kutató Intézetnek volt tud. fmts-a, sőt igazgatóhelyettese (1997-98). 2004-től 2010-ig részmunkakörben (2010-től ny. mb-ként) az Óbudai Egyetem Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karának Mikroelektronikai Technológiai Intézetében főiskolai tanárként, 2011-től c. egyetemi tanárként oktatott. Az itt tanított tárgyai: Mikroelektronikai szenzorok, Passzív áramköri elemek, Fotonika és opto-elektronika, Digitális technika, Mikro- és nanotechnika, Digital technics. Közben két alkalommal is 3-3 hónapot töltött el a francia Université des Sciences et Technologies de Lille-ben egyetemi tanár, illetve vendégkutatóként (1991-ben, ill. 1993-ban). Szakmai területei: fizikai elektronika, szilárdtest-fizika, félvezetők fizikája és technikája, félvezető eszközök technológiája, mikrohullámú félvezető eszközök fizikája, anyagtudomány, fizikai és elektromos méréstechnika, vákuumtechnika és tömeg-spektrometria, alacsony hőmérsékletek technikája, napenergiával kapcsolatos kutatások, opto-elektronika. Társszerzője 2 könyvnek, társszerkesztője 2 nemzetközi konferencia 2-2 kötetes előadás-gyűjteményének. 77 dolgozata jelent meg nemzetközi tudományos folyóiratokban, 73 dolgozata nemzetközi konferencia előadás-gyűjteményekben. Hazai és külföldi tudományos rendezvényeken több mint 100 előadást tartott. A BME-n is oktatott különféle tárgyakat. Az MTA köztestületi tagja, tagja a HTE-nek és az IEEE-nek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ráczné Nagy Borbála

1938-ban született Nagykállón.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 217/1963

1958-63 között a BME Villamosmérnöki Karának erősáramú szakán végzett okleveles villamosmérnökként. Első munkahelye az Erőmű- és hálózattervező Vállalatnál 7 évig tartott. A Műszaki Könyvkiadó meghívására felelős szerkesztői munkát végzett nyugdíjba vonulásáig. Az erősáramú szakma közép- és felsőfokú könyveit szerkesztette, együtt dolgozva az ipar és az egyetemi tanszékek legnevezetesebb szakembereivel. Az Erősáramú zsebkönyv készültekor felkérték az ezt kiegészítő Erősáramú táblázatok összeállítására, amely 1979-ben 1111 oldal terjedelemben jelent meg. 1986-ban a közművelődésben végzett munkájáért megkapta az akkori legnagyobb kitüntetést. A kiadói munkássága végén felkérték az Elektrotechnikai Egyesület lapjának az Elektrotechnikai felelős szerkesztőjének. Később, rövid ideig az Elektroinstelltör főszerkesztését vállalta. Nyugdíjasként több kis kiadónak megbízásokkal felelős szerkesztő.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Sándor Pálné Török Ágnes

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 221/1963

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Hiradástechnikai szakán 1963-ban kitűntetéssel diplomázott. A BME Villamosmérnöki Karának Adat- és távközlési szakán jeles eredménnyel 1982. április 6.-án szakmérnöki oklevelet szerzett. 1963 szeptemberétől az Egyesült IZZÓ Rt.-ben (Tungsram) kezdte szakmai munkáját, ahol egyetemi tanulmányai során ösztöndíjas hallgató volt. Kezdetben a tranzisztor fejlesztésen, majd az alkalmazási laborban dolgozott. 1967 januárjában a Felsőfokú Technikumban kezdett dolgozni, amely 1969 óta Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola, illetve jelenleg az Óbudai Egyetem Kandó Kálmán Kara. Számos tárgyat oktatott magyar, illetve idegen (angol) nyelven. Több éven keresztül a Hírközlés című tárgyat tanította, továbbá laboratóriumi méréseket vezetett, egyetemi, szakmai jegyzeteket írt. Egyik kiemelt szakmai területként a digitális jelfeldolgozás elméletét és számítógépes gyakorlatát építette be az oktatott anyagba és laboratóriumi mérésekbe. A Főiskolán résztvett a távoktatás elindításában. 2009 óta nem tanít. Szakmai tevékenységét és tanulmányait kiegészítette, végigkísérte sporttevékenysége. 1963-ban országos főiskolai úszóbajnokságon második lett és tanulmányai utolsó évében a Budapesti Műszaki Egyetemen megkapta a „jó tanuló - jó sportoló" elismerést. Az elmúlt mintegy félévszázad fenti tapasztalatait férjével próbálták átadni három gyereküknek, menyeinek és nyolc unokájuknak.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Selmeci Lászlóné Komáromy Zsuzsanna

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 265/1963

Az Egyetem után 1963 augusztusában helyezkedett el a MüM 30. számú Műszaki Intézetében tanárként. Pedagógiai ismeretekre 1964-1967 között a MüM 3 éves pedagógiai tanfolyamán tett szert. 1974-1976 között az MSZMP Marxizmus-Leninizmus Esti Egyetemének Közművelődési Szakán folytatta tanulmányait. Az iskolában műszeripari szakmák: mechanikai-, elektro-, elektronikai-, rádió-, rádió- és televízió-, híradástechnikai műszerészek képzése folyt. Tanárként szakmai tantárgyak: elektrotechnika, szakmai ismeret, anyagismeret oktatása volt a feladata, illetve kezdettől fogva osztályfőnöki teendőket is ellátott. A tanári teendők köre az évek során munkaközösség vezetői feladatokkal bővült. 1971 őszén igazgatóhelyettesi teendők ellátására kapott megbízást, ezt a munkakört 2007-ig töltötte be. 1975-ben és 1980-ban Szakmunkásképző Iskolai Vezetők vezetőtovábbképző tanfolyamán vett részt. Igazgatóhelyettesi feladatai közé tartozott: az iskola tanügyigazgatási teendőiből hatáskörébe utalt feladatok ellátása, részvétel az oktató-nevelő munka koordinálásában; az elméleti és gyakorlati oktatás összhangjának kialakításában, hatáskörébe tartozó munkaközösségek tevékenységének irányítása és ellenőrzése, szakmunkások Szakközépiskolájának beindítása, működtetése, különféle vizsgák szervezése, lebonyolítása, a tanulmányi munka eredményeinek összesítése, elemzése, értékelése, iskolai és egyéb statisztikák készítése, készíttetése, tantárgyi és szakmai tanulmányi versenyek szervezése iskolai és fővárosi szinten. 1996 decemberében ment nyugdíjba, de változatlan aktivitással dolgozott 2010-ig iskolájában, az 1963 óta számos névváltozáson átment Föv. Önk. Wesselényi Miklós Műszaki Szakközépiskola és Szakiskolában. Férje Selmeci László volt, aki okleveles villamosmérnökként a BME Vezetéknélküli Hiradástechnikai Tanszékén adjunktusként dolgozott 1972-ben bekövetkezett haláláig.

Elismerések: Kiváló Munkáért jelvény (1981, 1987), Pedagógus Szolgálati Emlékérem 2009, az iskola által alapított Wesselényi díj tantestületi fokozata (2000); életmű fokozata (2009).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Simkó Antal

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 307/1962

1962-ben végez a Villamosmérnöki szak Gyengeáramú szakán, majd ezt követően 1976-ban a Gépészmérnöki Kar Gazdasági mérnök szakán oklevelet szerez. 1986-ban megszerzi a doktori címet: „A termékszerkezet átalakításának időszerű elvi kérdései, különös tekintettel az emberi tényezőkre – a TUNGSRAM Rt Kaposvári Elektronikai Gyár tapasztalatai alapján" c. értekezéssel. Munkahelyei: 1960-1962 között az Egyesült Izzó Rt. ösztöndíjasa, majd ezt követően 1968-ig az Egyesült Izzó Rt Budapesti Rádiócsőgyár Technológusa. 1967-1975 között az Rt. utódja a TUNGSRAM Rt. amelynek a Kaposvári Elektronikai Gyáránál főmérnökként dolgozik, majd utódjánál (GE HUNGARY Rt.) 1975-től 1993-ig gyárigazgatóként tevékenykedik. 1993-tól nyugdíj mellett tovább folytatja munkáját az Rt-nél, mint project manager. 2007-től Kft. magánvállalkozás ügyvezetője, amely társaság feladata az EU-s pályázatok menedzselése. Számos szakmai továbbképzésen és gyakorlaton vesz részt a GE HUNGARY Rt.-nél: 1990-ben Minőségbiztosítási vezetői továbbképzés, 1992-ben EMC. Tapasztalt vezetők programja, vezetői továbbképzés, 1992-ben Dale Carnegie Professional Development Meeting, 1996-ban: Six Sigma Min. bizt. program, 2005-ben Multiplikátor képzési program: pályázatíró és tanácsadó képzés (Pest Megyei Vállalkozásfejlesztési Alapítvány). Társadalmi megbizatása: 1982 és 1988 között a HTE (Híradástechnikai Tudományos Egyesület) Somogy megyei szervezetének elnöke és a HTE országos elnökségének tagja.

1980-ban a Munka Érdemrend ezüst fokozatát vette át a Kaposvári Elektronikai Gyár beruházásának sikeres befejezése után, mint a beruházási tevékenység egyik irányítójának elismeréseként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Simoncsics László

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 273/1963

A diplomája megvédése után az Egyesült Izzóban kezdett dolgozni, mivel sok más évfolyamtársával együtt az egyetemi évek alatt „Izzó ösztöndíjas" volt (ma már furcsa említeni: 500 Ft/hó). Bár az egyetemen az Elektroncsövek volt a kedvenc tantárgya, mégis a félvezető területet választotta, és a diplomamunkája témája is a „Tranzisztorok forszírozott élettartam vizsgálata" volt. Ekkor alakult ki a technológia iránti érdeklődése, ami azután a teljes pályafutása során végigkísérte. Ebben az időben az Izzóban még a germánium tranzisztorok gyártása és vizsgálata folyt, néhány mérőműszer tervezésében és elkészítésében vett részt. 1968-tól a Híradástechnikai Ipari Kutatóintézetben (HIKI) dolgozott. Itt ismerkedett meg a vékony- és vastagréteg hibrid áramkörök gyártástechnológiájával és mérésével, ezek tervezésével és mérésével foglalkozott. Érdekelte a számítástechnika, ezért 1971-ben jelentkezett a Budapesten akkor alakult Videoton Fejlesztési Intézetbe (VIFI). Az Intézet akkor kezdte az R10-nek nevezett, a keleti tömb Egységes Számítástechnikai Rendszere (ESzR) legkisebb gépének fejlesztését (pontosabban a Számítástechnikai Akadémiai Kutatóintézettől, a SzTAKI-tól történő gyártásba vételért). A SzTAKI szakembereitől nagyon jó előadásokat hallgattak, aminek alapján jegyzetet írtak, és a BME MTI szervezésében „Az R10 számítógép hardware ismertetése" címen több kurzust tartottak. Mivel hiányzott a technológia, 1974-ben az Intézeten belül folyó (katonai célú) szilícium sugárzásdetektor gyártásába kezdett. Ehhez el kellett sajátítani a nukleáris méréstechnika alapjait. Tizenkét éven keresztül a VIFI Vákuumtechnikai és Félvezető Főosztályát vezette. Az itt elsajátított ismeretek tették lehetővé, hogy két évet dolgozhatott egy osztrák cégnél, ahol nukleáris környezetvédelmi szondákat gyártottak. Ezek a szondák, amelyeknél a számlálócsövek fejlesztésében vett részt, még ma is a hazai mérőháló részét képezik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Solymoss Endre

1940-ben született Szombathelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 189/1963

Munkássága: Az oklevél megszerzése után a Budapesti Műszaki Egyetem Gépek-, Villamos Gépek és Hajtások-, Villamos Energetika Tanszéken dolgozik egyetemi oktatóként. 1996-tól az AMC Europe Kft.-nél (hajtástechnikai cég) félállású mérnökként tevékenykedik. Az egyetemi években Villamos Műszerek és Mérések (erősáramú szakosok számára) tárgy- és mérési gyakorlatainak fejlesztésében vett részt. Fő területe: digitális méréstechnika erősáramú alkalmazása, mintavételezett mérés és kiértékelés. (Tranziens jelek méréséből villamos gépek paramétereinek meghatározása.) Félállásban digitális szervóhajtások fejlesztésében vesz részt. (Logikai áramkörök FPGA programozása.)

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Stauder Ernő

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 151/1963

A Budapesti Műszaki Egyetemen (BME) 1963-ban villamosmérnöki, majd 1967-ben gazdasági mérnök oklevelet szerzett. 1969-ben egyetemi doktor (Ph.D.) fokozatot kapott. 1972-ben Nemzetközi Számítástechnikai Oktató Központban okleveles rendszerszervező szakképesítést szerzett. 1963-66 között a Ganz Árammérőgyárban dolgozott, mint tervező mérnök. 1966-71 között az IBM Magyarország Kft.-nél dolgozott rendszermérnökként (systems engineer). 1971-től a Központi Statisztikai Hivatal Számítástechnikai Igazgatóságán dolgozott, mint osztályvezető, majd üzemeltetési igazgatóhelyettes (1987-ig). 1981-85 között 18 európai statisztikai hivatal fejlesztési projektjével foglalkozott (United Nations, Economic Commission for Europe). 1987-91 között az Euroconsult Kft.-nél dolgozott (a Knight Wendling AG tanácsadócég leányvállalata), mint ügyvezető igazgató. 1991-től a SALDO Számviteli Tanácsadó Vállalatnál osztályvezető, majd 1992-95 között a NordInvest Rt.-nél igazgatói pozícióban kockázati tőkebefektetésekkel foglalkozott. 1995-98 között a Külügyminisztérium, Phare Programirodájában dolgozott (PMU) program managerként, feladatköre a PHARE programok és projektek tervezése megvalósításuk irányítása. 1999-től a Raiffeisen Bank Rt.-nél osztályigazgató, majd 2000-2002 között a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Élelmiszeripari Főosztályán dolgozott project managerként. 2003-tól szerződéses tanácsadó (2012-ig), partnerek: HP Magyarország speciális IT alkalmazási projekt, stb. Oktatási tevékenységei: 1974-80 között a BME Villamosmérnöki Kar, szakmérnök képzésén (számítógépek alkalmazása); 1972-80 között a BME Mérnöktovábbképző Intézetben (hálótervezés, szimuláció és modellezés, számítógépes termelésirányítás); 1969-75 között a Nemzetközi Számítástechnikai Oktató Központban (rendszertervezés, alkalmazások fejlesztése, szimuláció és modellezés) dolgozott. Publikációi: 4 saját jegyzet, társszerző 5 jegyzetben (BME szakmérnök és továbbképzés).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szalados Béla

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 319/1962

A Magyar Optikai Művekben (MOM) kezdte tervezőmérnöki munkáját 1962-ben, a rádióteodolit geodéziai berendezést fejlesztő csoportban. Szerencséjére neves, nagy tudású külső szakértőktől tanulhatott. Ekkor kedvelte meg a kutatást, fejlesztést, melyet egész pályafutása során művelhetett. 1964-től 1968-ig a Finommechanikai Vállalatnál ugyancsak geodéziai műszerfejlesztésben vett részt. A feladat a GET-A2 VARYDIST mikrohullámú távmérő fejlesztése volt. A készülék analóg frekvencia-osztójának, illetve más részegységeinek tervezését végezte. A témát 1968-ban átvette a Magyar Optikai Művek. Ekkor visszakerült a MOM-ba, ahol a gyár megszűnéséig dolgozott. Fejlesztett pl. a He-Ne gázlézer fényforrással működő fénytávmérő, kettőstörő KDP kristály" modulátorát, stb. Több giroteodolit típus generátorának elektronikai és mechanikai egységét tervezte (transzverterek, ellenőrző készülékek, stb.). A MOV-01 okmányvizsgáló kamerát útlevél, bankjegy stb. infra és UV vizsgálatára fejlesztette. A MOV-02 már alkalmassá vált festmények, égett műtárgyak infra tartománybeli fényképes dokumentálására is. Főállású munkái mellett 1973-74-ben megbízás alapján az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézetében grafikus display eltérítő rendszerének továbbfejlesztésén dolgozott. 1985-ig (több mint egy évtizeden át) óraadó tanárként részt vett a BME Építőmérnöki Kar Geodéziai Intézetében az elektrotechnika tantárgy oktatásában. 1978-tól több éven át a Villamosmérnöki Kar Műszer és Irányítástechnikai szakon állami vizsgabizottsági tag volt.

Tervezői munkája elismeréseként egy alkalommal Kiváló Dolgozó, két alkalommal Honvédelmi Érdemérem kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szalai Sándor

a műszaki tudományok kandidátusa

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 306/1963

A BME VK Híradástechnikai Szakán végzett (1963). Kezdetben a Távközlési Kutatóintézet tud. smt-a (1962–1964), majd a Pestvidéki Gépgyár fejlesztőmérnöke (1964–1971). Irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett (1970). Eközben a Zalka Máté Katonai Műszaki főiskola előadója (1963-1970). A dubnai Egyesített Atommagkutató Intézet (EAI) Neutronfizikai Laboratóriuma tud. mts-a volt (1971–1977). 1977-ben a műszaki tudomány kandidátusa lett. Az MTA KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézet tud. mts-a 1979-ig, tud. fmts-a 1992-ig, tud. tanácsadója 1992-től, az Űrtechnikai Osztály vezetője 1985-től, majd 2013-tól kutató professor emeritus. 1992-ben a műszaki tudományok doktora lett. A Nemzetközi Asztronautikai Akadémia tagja (1999). Több hónapot töltött az Európai Űrügynökség (ESA) Technológiai Központjában (ESTEC). Vendégkutató volt a Max-Planck Intézetnél. Kezdetben repülőgépek robotpilótájához és célzókészülékéhez ellenőrző-berendezéseket, majd adatgyűjtő és vezérlő mérőrendszereket tervezett, 1980-tól az űrkutatási műszerek fejlesztésén dolgozik. Vezető szerepet játszott a Halley-üstökös optikai megfigyelését biztosító képfeldolgozó és követőrendszer létrehozásában. Részt vett a Mars-kutató szovjet Phobos, a Szaturnusz-kutató amerikai Cassini műszer-, az ESA-üstököst kutató Rosetta űrszonda központi számítógépének fejlesztő munkáiban, majd plazmafizikai műszerek megvalósításában különféle űrszondákra. 2003-tól részt vesz a nemzetközi űrállomás plazmahullám-műszerének megvalósításában, amely 2013-ban került az űrállomásra. 2012-től részt vesz az ESA Solar Orbiter valamint Jupiter kutatására induló JUICE szondák magnetométereinek és részecskedetektorainak fejlesztésében. Több mint száz tudományos közlemény szerzője illetve társszerzője. Kitüntetései: EAI díjak (1974, 1980); a Szovjetunió Atomenergia Bizottságának kitüntetése (1977); Állami Díj (1986); NASA oklevél (1998); Nagy Ernő érem (2003); ESA oklevél (2004, 2009).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szandtner Vilmos

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 200/1963

Az egyetem elvégzése után 1963-68 között a GANZ Villamossági Műveknél dolgozott, mint, próbatermi-, majd tervezőmérnök. Közben 1964-66 kiküldetésben vett részt a Siemens Apparatewerk München gyárában. Nagyteljesítményű félvezetős egyenirányítók tervezésével foglalkozott. 1967-ben szakmai anyaggal bővített középfokú német nyelvvizsgát tett le. 1968-77 között a VILATI-nál tervezőmérnök, osztályvezető helyettes, feladata a szabályozott villamos hajtások tervezése, üzembe helyezése volt. 1973-ban a BME-n egyetemi doktori címet szerzett (okl. szám:1390), a doktori értekezésének témája: Tirisztorok túlfeszültség elleni védelme hálózati kommutációs egyenirányító kapcsolásokban. 1977-86 között a VBKM ANÓD és az Elektronikai Berendezés Gyárban főkonstruktőr volt. Gyártmányok: egyenirányítók, szabályozott egyenfeszültségű tápellátások, hegesztőgépek, villamos hajtások, eredményjelző, közönségtájékoztató berendezések, hangfrekvenciás központi vezérlés. 1987-93 közötti időszakban a HUNGAGENT Külkereskedelmi Vállalat főmunkatársa volt, feladata volt az elektronikus berendezések és műszerek importja. 1987-ben német felsőfokú nyelvvizsgát tett. 1988-ban felsőfokú külkereskedelmi áruforgalmi szakvizsgát, majd. 1989 angol középfokú nyelvvizsgát tett. 1993-tól a PESTOR Nemzetközi Kereskedelmi, Ügynöki és Szolgáltató Kft. tulajdonosa, ügyvezetője. Fő feladata a Hallókészülékek forgalmazása, gyártása, szervize. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szatmáry Imre István

1938-ban született Vámosmikolán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 143/1963

1961-ben honvédségi hivatásos tiszti állományba került. Az akkor fejlesztés alatt álló honi légvédelmi rakétacsapatokhoz osztották be, ahol felkészítés után egy légvédelmi rakéta osztálynál üzemeltető mérnöki, majd később Pk. Technikai Helyettesi beosztásban dolgozott. Fejlesztette ismeretét a BME mérnöktovábbképző programjaiban, 1968-69-ben pedig a Szovjetunióban a Minszki Légvédelmi Rakétamérnöki Intézetben szakmérnöki képesítést szerzett. Csapatszolgálat után 1977-től nyugdíjazásáig a Bolyai János Katonai Műszaki Főiskolán oktatási feladatokat látott el. 1983-ban a BME Gépészmérnöki Karán villamosmérnöki-tanári oklevelet szerzett. Adjunktusi oktatási fokozattal rendelkezik, 1993-ban került nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szeiler László

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 314/1963

A BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán - kiváló eredménnyel - 1963-ban fejezte be tanulmányait, majd 1966-ban a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen külkereskedelmi mérnök-közgazdász végzettséget szerzett. Szakmai munkáját a VERTESZ V. gyakorló mérnökeként 1963-ban a Dunai Hőerőmű villamos szerelési munkáinál, majd a Gyöngyösi Hőerőmű építésénél, mint létesítményfelelős kezdte. 1968-ban lépett be a Földalatti Vasútépítő Vállalathoz. Itt csoportvezetői, majd az áramellátási berendezések szakmérnöki munkáit végezte a K-Ny-i metróvonal két ütemben átadott szakaszain. Az É-D-i metróvonal 1991. évi átadását követően - tekintettel arra, hogy a metróépítési munkák befejeződtek - 2000-ig a Hungária körúti körgyűrű kiépítése során az I-es gyors villamos energiaellátását biztosító egyenirányítós alállomások és táphálózat kiépítésének mérnöki munkáit irányította. 1995-től irodavezető főmérnökként a Milleniumi Földalatti Vasút felújításánál az áramellátási, hírközlési és vonatirányítás felügyelő központ kiépítésének szakmérnöki feladatait látta el, és ugyanebben az időben a Csepeli HÉV felújításánál az első elektronikus biztosítóberendezés kiépítését felügyelte. 1999-től az M2 metróvonal felújítási munkáinál projektigazgató helyettesi beosztásban az áramellátási, hírközlési és vasúti biztosítóberendezések/vonatvezérlés kiépítésnek előkészítésében, majd a megvalósítási munkák felügyeletében vett részt. 2007-től a Metróber-től átkerült az Eurometro Mérnöki Kft.-hez, ahol napjainkig az M4 metróvonal „Rendszerek és áramellátás,, (vonatvezérlés, telekommunikációs berendezések, felügyelő és irányító központok, valamint az egyenirányítós alállomások kiépítése) szerződés projektvezető mérnöki feladatait végzi a Siemens M4 Budapest Konzorcium munkáival kapcsolatban. A Közlekedési Szemle 2010. májusi számában „Járművezető nélküli metróüzem a budapesti M4 vonalon" címmel szakcikket publikált. Szakmai közéleti tevékenysége: 1970 óta tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek, ezen kívül tagja a Közlekedéstudományi Egyesületnek és a Magyar Mérnöki Kamarának

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szilvási Iván György

1938-ban született Hatvanban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 284/1963

Megvédte 1963-ban diplomáját és 1964-ben ez a terv valósággá vált mérőműszer formájában. Munkahelyén újításként elkészítették a nagyfeszültségű erősáramú távvezetéken üzemelő beszéd, adat. és vezérlés átvitelére alkalmas vivőfrekvenciás berendezést, mely sorozatgyártásba került. Ebből lett az első autója. Innovatív mérnök volt és következő munkahelyén már csak elektronikai fejlesztéssel foglalkozott. 1970-ben elvégezte a Félvezető Elektronikai szakmérnökit vörös diplomával, és hamarosan az angol nyelvből is levizsgázott. Az elektronikai fejlesztés mellett jutott ideje fonetikát hallgatni továbbképzés keretében és a BME-n dr. Gordos Géza tanár úrral és munkatársaival a gépi beszédfeldolgozás témában együtt működni. Ezen témákban több találmány részese lett, melyek közül néhány ipari bevezetésre is került javítva jövedelmi helyzetét. Vonzódott az orvostudományokhoz is az 1970-es években együttműködésével sikerült kimutatni az érfalon belül lévő ¼-1/2 mm3 plakkot is, amely akkor sem vérfestéssel, sem ultrahanggal nem volt kimutatható (orvos barátja kandidátus lett ezek alapján). A következő munkahelyén a fejlesztési főosztály vezetője volt, ahol a beszédkutatáshoz kapcsolódó eszközök fejlesztése, valamint katonai körülmények között is biztonságosan üzemelő eszközök kialakítása volt a feladata. Megismerte az EMC problémát és gyakorlatot is szerzett az alkalmazásból. Rendszerváltás után megalapította családi vállalkozásukat, amely alapvetően biztonságtechnikai alkalmazásokban és EMC megfelelőség irányokban tevékenykedik, jelenleg is működik cégük szűkített tevékenységi körrel, EMC tanácsadás, árnyékolási csillapítás mérés a legfontosabb tevékenysége. Felesége közgazdász, egy fia van (informatikus) és 3 iskolás unokája.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sztahura János

1939-ben született Felsőgagyon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 208/1963

Miskolcon a Földes Ferenc Gimnáziumban érettségizett 1957-ben. A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának erősáramú szakán szerzett villamosmérnök diplomát 1963-ban. 1963 augusztustól 2000 májusig a szakmájában, 2002 júniustól 2004 decemberig a Petrolkémiai Fejlesztési Projekt megvalósításán (létesítmény felelősként) a Tiszai Vegyi Kombinátnál dolgozott. 2000 januártól nyugdíjba vonult. A sok nagyberuházás sok új kihívást jelentett. Szakmai eredményeinek köszönhetően egyre nagyobb hatáskört kapott (üzemmérnök, főművezető, üzemvezető, főosztályvezető helyettes, részlegvezető, főosztályvezető). Hatásköre fokozatosan terjedt a 0,4 KV-os hálózattól és fogyasztói berendezéstől a 6 és 120 KV-os hálózatig. Főosztályvezetői idejében a TVK fogyasztása 138 MW, a villamos létszám 250 fő volt. Már üzemmérnökként nagy sikert ért el a „Póluscsúsztató" berendezés és a „Szalagautomatika" tervezéssel. Az előbbivel országos pályázaton II. helyezést ért el. Tanfolyamokat szervezett minden szakemberük számára a „Robbanásbiztos" villamos berendezések elvi és gyakorlati megismerésére. Irányította a villamos biztonságtechnikai munkát (érintés és villámvédelem, egyenpotenciálú hálózat, robbanás biztos berendezések, sztatikus feltöltődés, EMC). Meghatározóan támogatta a beruházásokat elvárások és hálózatképek kidolgozásával, szakmai állásfoglalásokkal. Alkalmazta és bevezette a „rendszerszemléletű elemzés"-t tervbírálatoknál, üzemzavar kivizsgálásoknál. Kidolgozta és bevezette az „Állapotfüggő karbantartás"-t. Elveit bevitte a „Vegyipari villamos berendezések karbantartása" c. ágazati szabványba. Kezdeményezésére számítógépes „diszpécser" berendezés létesült a hálózati események idejének, sorrendiségének pontos dokumentálására. Részt vett a szabvány bírálatokban, EU szabványok honosításában (egy alkalommal lektorként). Több mint két évtizeden át rendszeresen vizsgaelnöki megbízásokat teljesített.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Tombor Antal

1940-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 103/1963

A Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán 1963-ban villamosmérnöki oklevelet szerzett. Az első munkahelye 1992-ig az MVM Tröszt volt. Kezdetben, mint önálló mérnök az OVRAM Országos Relévédelmi Automatika és Mérés Szolgálatánál dolgozott. A hálózati és erőművi, relévédelmek üzemzavari és üzemviteli automatikáinak tervezésével és üzembe helyezésével foglalkozott. 1969-ben szerezte meg a második diplomáját (BME Híradástechnikai szak), 1981-ben a Műegyetemen „Summa Cum Laude" minősítéssel védte meg doktori disszertációját. 1985-től az OVRAM Szolgálatvezető Főmérnöke lett. Többek között részt vett a Paksi atomerőmű első blokkjának üzembe helyezésén. Vezetője volt a 750 kV-os magyar-szovjet távvezeték üzembe helyezésének. 1992-ben, mint pályázat nyertese az OVT Országos Villamos Teherelosztó igazgatója lett. Ezzel egyidejűleg az OVIT Rt. Igazgatóság elnöki, és az MVM Rt, Igazgatósági tagságával járó feladatokat is ellátta. Az MVM vezérigazgatójaként 1997-1998 közötti időszakban dolgozott. A privatizációt követően dolgozták ki a hazai hosszú távú erőmű építési tervét, 2002-ben Miniszteri Biztosként vezetésével alakult meg a MAVIR Zrt. Magyar Villamosenergia-ipari Rendszerirányító, amelynek 2006-ig elnök vezérigazgatója lehetett. Elnöke volt a Prágai Központi Diszpécser Igazgatóságának, valamint tagja volt az ECTE Irányító Bizottságnak is. A Műegyetemen, ill. a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán, éveken át meghívott előadóként vett részt az oktatásban. 2003-tól a Villamosmérnöki Kar tiszteleti docense. Civil egyesületeknek (MEE, ETE, MTT, GTE) és alapítványok kuratóriumának (HÉRA, Energetikus képzést Támogató, Pro Progressio) tagja, vagy volt tagja. Munkás évei alatt több publikációja jelent meg, az írott szak sajtókban kb. 30 cikk, Mindentudás Egyetemi előadása, illetve ide sorolhatók, a több évtizeden át történő szakmai előadások is. Munkája elismeréséül számos kitüntetést, díjat kapott, a teljesség igénye nélkül: Magyar Köztársaság Érdemkereszt, MEE Zípernovszky Díj, MEE Elektrotechnikai Nagydíj, Eötvös Lóránt Díj, ÁPV Zrt. Életmű Díj.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ujházy László

1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 147/1962

Tanulmányai: 1955-60 között a Budapesti Műszaki Egyetemre járt, ezt követően 1961-ben a Bartók Béla Konzervatórium klarinét szakán záróvizsgázott. 1962-ben a BME Villamosmérnöki Kar híradástechnikai szakán villamosmérnöki oklevelet kapott. Szakmai tevékenységei: 1960-tól 2000-ig a Magyar Rádiónál volt hangmérnök, majd műszaki igazgató helyettes. Feladatai: stúdiórendszerek tervezése, a sztereó- és sokcsatornás hangfelvétel-technika kidolgozása. A Magyar Zenetudományi- és Zenekritikai Társaság alapító tagja. Közben oktatói tevékenységet tölt be: a „Hangkultúra" tantárgy kidolgozása a Szent István Király Konzervatóriumban, a „hangfelvétel művészete" c. tantárgy oktatása külső előadóként a BME-n, továbbá az Óbudai és a Gödöllői Egyetemen, jelenleg „kompozíció-műelemzés" oktatása a Színház- és Filmművészeti Egyetemen, valamint tanszékvezető főmunkatárs a Szent István Király Konzervatóriumban. Főbb szakírói tevékenységei: A Hangfelvétel Művészete (BME jegyzet, 2004), Hangkultúra I-II jegyzet (Gödöllői Egyetem - Szent István Király Konzervatórium, 2003), Gramofon c. lap rovatszerkesztő, illetve rádiós hanglemezkritikák.

1995-ben a Magyar Köztársasági Érdemérem Kiskeresztje állami kitüntetésben, 2004-ben az Artisjus díjban, valamint számos rádiós nívódíjban részesült. 2005-ben a BME tiszteleti oktatója lett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Várallyay László

1940-ben született Mosonmagyaróváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 20/1964

Már diákkorában is természettudományos érdeklődésű volt, és a gimnáziumi évek alatt a KÖMAL lelkes megoldója volt. Egyetemi tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karán 1958-1963-ig végezte, oklevelét 1964 februárjában kapta meg a Hiradástechnikai Szakon. A diplomamunkáját a futási idő korrektorok tervezésének témakörében az Elektromechanikai Vállalatnál Tófalvi Gyula vezetésével készítette, és első munkahelye is ez lett 1963-1965-ig. Itt a TV adók fejlesztésével foglalkozott, elsősorban az antenna és diplexer témakörben. 1965-1967-ig az MTA Geodéziai és Geofizikai Kutató Laboratóriumban (Sopron) az elektronikai labor kiépítése, valamint mikrohullámú távmérők és magnetométerek vizsgálata volt a feladata. 1967-1991-ig a számítástechnika területén dolgozott hardver fejlesztési és üzemeltetési munkakörben. Először az Egyetemi Számítóközpontban, illetve a később abból levált ELTE Számítóközpontban Vágner Gyula vezetése alatt a még tranzisztoros Razdan, majd később az R40 számítógépek környezetében dolgozott, majd 1988-tól a VEIKI számítóközpontban folytatta a munkát, ahol az IBM 4361 számítógéphez kapcsolódó TAF feladatok megoldása és VIDEOTEX rendszerek telepítése és üzembe helyezése volt a feladata. 1991-től a roncsolásmentes anyagvizsgálat területén ipari műszerekkel (UH és Röntgen) foglalkozott, mint szervizmérnök, később mint szervizvezető (Wilhelm Budapest Kft., inTest Bt., KE-TECH Kft.). 2002-től nyugdíjas, de igyekszik szoros kapcsolatban maradni az egyetemmel, régi kollégákkal és évfolyamtársakkal, valamint figyelemmel kísérni a szakma gyors fejlődését.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Varasdy Endre

1940-ben született Kaposváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 128/1963

Kaposváron végezte általános iskolai és gimnáziumi tanulmányait. 1958-ban vették fel a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karára, melynek erősáramú tagozatán 1963-ban diplomázott. 1969-71 között elvégezte a BME Gépészmérnöki Karának gazdasági mérnöki szakát. 1979-80-as tanévben a Külkereskedelmi Főiskola és a Magyar Kereskedelmi Kamara külkereskedelmi továbbképző tanfolyamát végezte el. 1981-ben angol nyelvből alapfokú állami nyelvvizsgát tett. 1960-ban tanulmányi ösztöndíj-szerződést kötött a budapesti Villamos Kismotor Gyárral, majd 1961-ben ennek jogutódjával, az Ikladi Ipari Műszergyárral. 1963-ban lépett munkába, kezdetben próbatermi mérnök volt; majd próbaterem vezető. 1966-77-ig termelési területen dolgozott, mint üzemvezető, majd termelési osztályvezető, végül főosztályvezető. 1979-től a vállalat kereskedelmi apparátusában dolgozott, kezdetben szaktanácsadóként, majd főosztályvezetőként, végül kereskedelmi igazgatóként. Irányítása alá tartozott a belföldi és az export-értékesítés, az anyagbeszerzés, anyag és késztermék raktározás, szállítás, reklám tevékenység és a vevőszolgálat. 1990-ben a Vállalat - súlyos piacvesztés után - csődöt jelentett. A csődeljárást még végigcsinálta, de 1992-ben kölcsönös megegyezéssel 30 év után távozott. 1993-ban betéti társaságot alakított, amely kereskedelmi - műszaki tanácsadással és közvetítő kereskedelemmel foglalkozott. Megszüntetésére 2007-ben került sor. 2000-ben nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vass Vilmos

1935-ben született Fonyódon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 41/1961

1961-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán. Első munkahelye a Postai Tervező Iroda – később Intézet – rádiótechnikai csoportja, később osztálya. Beosztott tervezőként bekapcsolódott a Keleti Mikrohullámú Lánc tervezésébe, amely akkor az első nagykapacitású állandó összeköttetés volt Magyarországon. Az itt megszerzett tapasztalatok birtokában részt vett a Magyar Posta analóg mikrohullámú hálózatának tervezési munkáiban, eleinte beosztottként, majd önálló tervezőként. A másik tervezési terület, amelyben jártasságot szerzett a TV és URH hálózat tervezése, besugárzási terveinek elkészítése. Az 1959 és 1989 között létesült valamennyi TV és URH állomás tervezési munkáiban részt vett, kezdetben beosztottként, majd irányító tervezőként. A Magyar Posta és a MATÁV Rt. vezetésének megbízása alapján számos tenderkiértékelő csoport munkájában vett részt, vagy vezette, mint pl. az első nyilvános rádiótelefon hálózat ajánlati felhívása, tender kiértékelése, megvalósíthatósági tervek elkészítése (450 MHz-es Westel hálózat). Tudását a szakirodalom tanulmányozásával és a BME Mérnöktovábbképző Intézet tanfolyamain, külföldi továbbképzéseken gyarapította (pl. ALCATEL-THOMSON). A Mérnöki Kamarának megalakulása óta tagja. Csoportvezetői megbízást 1971-ben, a Rádiótechnikai osztály vezetésére pedig 1988-ban kapott megbízást. A Magyar Posta szétválása után, 1991-től a MATÁV Rt. PKI Távközlésfejlesztési Intézetében a Rádiókommunikáció tervező osztályt vezette 1998-ig. Ez alatt az idő alatt létesült a MATÁV Rt. nagykapacitású digitális mikrohullámú hálózata, stb. 1998-tól 2001-ig fejlesztési témavezetőként dolgozott a MATÁV Rt. PK1 Távközlésfejlesztési Intézetében, ekkor nyugállományba vonult. A szakmai munkáját az általa alapított ANKER-CONTROL Bt.-ben (HullámControl Bt.) folytatta, 2011 májusáig. Ezután a szakmai tevékenységtől visszavonult. A végzett munkája elismeréséül többször kapott vezérigazgatói elismerést (Magyar Posta; MATÁV Rt.). 1978-ban egy újítási csoport tagjaként Kiváló Újító kitüntetés arany fokozatát kapta meg, 1990-ben a MATÁV Rt. Műszaki Alkotói díjban részesítette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Veress Péter

1940-ben született Nagyatádon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 196/1963

Villamosmérnöki oklevelének megszerzése után a BHG Híradástechnikai Gyár átviteltechnikai gyáregységében kezdett dolgozni mérnökgyakornokként, majd hat hónap gyakorlat után a fejlesztési főosztályon dolgozott fejlesztő mérnöki munkakörben. Szakterülete a vezetékes, sokcsatornás, vivőfrekvenciás berendezések távíró- és távbeszélő berendezéseinek tervezése, fejlesztése. Egy évvel később az iparban végrehajtott, u.n. „profiltisztítás" során az átviteltechnikai ágazatot a Telefongyárba szervezték át. Ettől kezdve 1994-ig változatlan szakterületen csoport-, osztály-, főosztály-vezető főkonstruktőri beosztásban tevékenykedett a 3-12-60-300-960-2700 csatornás vivőfrekvenciás analóg, majd digitális átviteltechnikai fejlesztés terén. A szervezet szakmai-üzleti kapcsolatai a szocialista országokon, Szovjetunión kívül német, olasz, svéd, görög, angliai vállalatokra, észak-afrikai és közelkeleti országokra is kiterjedtek. Ez időben a speciális az Orenburgi gázvezeték üzemeltetéséhez alkalmas rádió-kábeles irányító-ellenőrző rendszer kifejlesztését és üzembe helyezését is irányította. Néhány éven át a Kandó Kálmán műszaki főiskolán különböző szaktárgyakat tanított, vizsgáztatott és gyakorlatot vezetett. 1991 szeptemberétől a Siemens cég megvásárolta a gyárat. A Siemens-Telefongyár néven tovább működő cég azonban az átviteltechnikai profilt leépítette. 1994-ben néhány hónappal a gyártás egy részének az EPOS-PVI Villamos Rt-be történő átmentése után a Matáv üzemviteli igazgatóságához igazolt, s főmunkatársi beosztásban a vezetékes átviteltechnikai berendezések beszerzésének, üzembeállításának, üzemeltetésének központi feladatait látta el. Hatvanévesen, 2000. januárban ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Vető István

1940-ben született Kondoroson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 220/1963

1963-ban szerzett villamosmérnöki diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, híradástechnika szakon. 1963-tól a Villamos Automatika Intézetben dolgozott. Ipari vezérlő berendezéseket tervezett. 1970-ben a PM Szervezési és Ügyvitelgépesítési Intézeténél a számítástechnikai részleg vezetője lett. Feladatai: Számítóközpont kialakítása, majd irányítása, alkalmazások fejlesztése, a fejlesztések irányítása. 1976-ban a Villamosmérnöki Karon villamosipari szervező szakmérnöki diplomát szerzett, kitüntetéssel. 1977-től a KGM MITI-ben (későbbi Ipari Informatikai Központ) az elemzési és programozási osztályt vezette. A minisztérium információs rendszerének fejlesztéséhez készítettek számítógépi alkalmazásokat. 1979-től Algériában, az Orani Műszaki Egyetemen tanított logikai áramköröket, elektronikát, számítástechnikát. 1984-ben hazatérve, az Ipari Informatikai Központban információs rendszerfejlesztéssel foglalkozott, majd 1987-ben kinevezték a rendszerfejlesztési főosztály vezetőjének. A főosztályhoz a minisztériumi számítógép hálózat fejlesztése, létesítése, működtetése, javítás, karbantartás, valamint adatbázis és alkalmazás fejlesztés tartozott. 1990-ben rendszerelemzés és operációkutatás főtárgyból, számítástechnika melléktárgyból egyetemi doktori szigorlatot tett, majd (francia felsőfokú és német középfokú nyelvvizsga birtokában) megvédte a Számítógéphálózat az iparirányítás információrendszerében c. értekezését. 1992-ben Dale Carnegie menedzserképző tanfolyamot végzett. 1992-ben lépett be a MATÁV Rt-hez, ahol, 2004-es nyugalmazásáig adatbázisok, műszaki nyilvántartó rendszerek fejlesztésével, alkalmazásuk, műszaki adatszolgáltatások irányításával foglalkozott. Jelenlegi alkotó tevékenysége: természetfotózás, ld.: http://www.natur-foto-veto.hu

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Virág László

1940-ben született Vasváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 213/1963

Munkahelyek és szakmai tevékenységei: ELMŰ-nél zárlati és nagyfeszültségű mérések, roncsolásmentes szigetelés ellenőrzési új módszerek hálózaton való gyakorlati alkalmazása, valamint a mérésekhez szükséges eszközök kifejlesztése. 1969-ben irányítástechnikai szakmérnöki diplomát szerzett. VEGYTERV-nél 1971-től, irányító tervezőként a legjelentősebb munkája a BVK új PVC III. gyár alaphálózatának tervezése (1974). Részt vett a Péti Nitrogénművek kiemelt beruházásában villamos erőátviteli és műszerezési szakterületen. 1979-től a VEIKI-nél dolgozott, 1982-től tudományos osztályvezetőként. Fő feladata volt a hangfrekvenciás központi vezérlés (HFKV) hazai általános bevezetésével kapcsolatos fejlesztési feladatok elvégzése, irányítása, svájci, német és francia tapasztalatok felhasználásával. Ebben a tárgyalási és szakfordítói szintű német nyelvtudása segítette. A legfontosabb feladatok a HF jelterjedési számítások és mérések alapján valamennyi áramszolgáltatói HFKV rendszer fő paramétereinek meghatározása, a vezérlőfrekvenciák országos szintű felosztása, továbbá a vevőkészülékek kódolásának elméleti és gyakorlati kérdései (jórészt saját szabadalom alapján). 1991 Az általa vezetett osztályból alapított Rendszertechnika KFT főmérnöke, illetve résztulajdonosa. Tevékenysége főleg a VEIKI-ben megkezdett munkák folytatása volt, kiegészítve a HFKV ipari célú alkalmazásával (pl. a fővállalkozásként elkészített DKV rendszer). 1994-től a 2002-ben történt nyugdíjazásig ELMŰ irányítástechnikai mérnökeként feladata a 20 kV-os hálózatokat távirányító URH-s rendszerrel kapcsolatos: alapozó tanulmány írása, szerkesztése, tenderkiírás és a döntés előkészítése. 33 tanulmány szerzője, 40 társszerzője. Hazai konferencia előadások: Pécs, Miskolc, Kalocsa; nemzetközi konferencián (német nyelven): 1982. Tábor (Csehszlovákia). 5 szakmai cikk szerzője és 8 társszerzője. Szerepel az OMIKK Természettudományos és műszaki Ki Kicsoda? kiadványában (1986 I. kötet).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Virágh András

1935-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 385/1959

Egyetemi tanulmányainak befejezése után 1958-ban a Budapesti Orvosi Műszergyárban helyezkedett el. Az akkor a magyar orvosi műszeriparban újdonságnak számító elektroenkefalograf fejlesztésén dolgozott. 1961-63 között a Pécsi Uránérc bánya Vállalat Budapesti tervezőirodájában volt alkalmazásban. A pécsi uránérc dúsító üzemi technológiák mérési-automatizálási rendszerének tervezésében vett részt. 1963-ban az Iroda az akkor létrejövő Kőolaj és Gázipari Tervező Vállalat – Olajterv - egyik alapító vállalkozása lett. Az Olajtervben főként a százhalombattai kőolaj-finomító műszerezési-automatizálási tervezésén dolgozott. A számítástechnika ipari megjelenését követően osztályvezetőként a finomító számítóközpontjának tervezését irányította. Szervezte a finomító számítástechnikai, operációkutatási eljárásokon alapuló irányítási rendszerének kidolgozását. A számítógépes folyamatirányítás eszközeinek megjelenésekor irányította az ilyen rendszerek olajipari bevezetését. Osztálya létrehozta a szeged-algyői gázmező számítógépes mérési adatgyűjtő rendszerét (SZEAK), több üzemben a mérések alapján technológiai folyamat identifikációt, matematikai modellezést végzett. 1989-ben saját céget (Bonver) alapított, amely először Kft.-ként majd Zrt.- ként működött. Számítástechnikai eszközök és rendszerek forgalmazásával foglakozott. Ezzel a tevékenységgel 2010.-ben hagyott fel. 1962-1975 között másodállásban dolgozott a Semmelweis Orvostudományi Egyetem Neurológiai Klinikáján. E munkájában speciális orvos biológiai mérési módszerekkel és ezek matematikai (pl. teljesítménysűrűség spektrum) kiértékelésével foglalkozott. 1967-ben Folyamatszabályozási szakmérnöki oklevelet szerzett. Két szakkönyv társszerzője, számos folyóiratcikk és előadás fűződik a nevéhez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Völgyesi Sándor

1932-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 315/1963

Meghatározó munkahelyei: a Posta Kísérleti Intézet (PKI), Távközlési Kutató Intézet (TKI), Budapesti Híradástechnikai Gyár (BHG), Országos Mérésügyi Hivatal (OMH). Szakmai tevékenysége kezdetétől szerencsés résztvevője lehetett a hazai mikrohullámú technika alapjai letételének. Ezt követte az ipari gyártást megelőző fejlesztési időszak, amely során közreműködött mikrohullámú passzív elemek – szűrők, kapcsolók, antennák - fejlesztésében és a gyártás előkészítésében (3 db. társszabadalom). Ez a tevékenység hozzájárult a mikrohullámú kis csatorna számú átviteli berendezések hazai gyártásának megalapozásához. Közreműködött a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola nagyfrekvenciás témakörű laboratóriumának megszervezésében. Külső munkatársként részt vett a TKI szélessávú mikrohullámú berendezések antenna mérési programjában. Tevékenysége a nagyfrekvenciás koaxiális csatlakozók méréstechnikája felé irányult. Ezen a területen – koaxiális impedancia mérése – sikerült az intézményt (OMH) elismert pozícióba juttatni, amelyet több nemzetközi körmérés eredménye igazolt. A koaxiális impedancia nagypontosságú mérése tárgykörben készült néhány publikáció és előadás, valamint egyetemi műszaki doktorátusi dolgozat (1974).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Zoltai József

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 175/1963

Végzése után a Műszer Szak anyatanszékén, a Műszer és Finommechanika Tanszéken kapott állást, és mindvégig ennek a tanszéknek a munkatársa maradt, igaz időközben a tanszék neve megváltozott (jelenleg Méréstechnika és Információs Rendszerek Tanszék). Pályája vége felé, csaknem 10 évig félállásban a Semmelweis Egyetem (korábban SOTE) Egészségtudományi Karán (kezdetben a HIETE Főiskolai Karán) az Orvostechnikai és Számítástechnikai Tanszéken is dolgozott, 1998-tól 2005-ig tanszékvezetői minőségben. Pályája során sokféle tárgy oktatásában vett részt, csupán a tématerületeket megjelölve: méréstechnika, elektronika, orvostechnika. A BME-n 1971-ben egyetemi doktori címet, 1994-ben pedig kandidátusi (1995-ös konverzióval PhD) fokozatot szerzett. 1994 óta egyetemi docens, 2003-tól főiskolai tanár. 1998-tól 2005-ig a Kar oktatási dékánhelyettese volt, 2005-től 2010-ig pedig a Dékáni Hivatal vezetője. Az Óbudai Egyetem (korábban BMF) Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karán is rendszeresen közreműködött a Záróvizsga Bizottságok munkájában. Számos szabadalom, könyv, cikk, konferencia-előadás, egyetemi és főiskolai jegyzet szerzője vagy társszerzője. Ezek közül kiemeli a szerkesztésével és társszerzőségével megjelent Elektronikus áramkörök c. tankönyvet (utoljára 2003-ban adták ki). Munkájának része a BME-n folyó idegen nyelvű oktatás is. 1984 óta angolul, rövidebb ideig németül is oktatott, mindkét nyelven elektronikát. A tanszéki kutatásokban kezdettől fogva részt vett. Ezeknek során mérőműszerek széles skálájának kidolgozásában vett részt (néhány példa: Maxwell-híd, Schering-híd, áram-komparátoros áramváltó-hitelesítő, elektronikusan kompenzált műteher, karakterisztika rajzoló, távadó-hitelesítő, kőzetminta-lemágnesező, különféle elektronikus részegységek, stb.). Jelenleg is kötődik a Karhoz: három tanszék számára végez oktató munkát, sőt a Dékáni Hivatalban tanácsadó is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pro Progressio Alapítvány

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

A Műegyetem Baráti Köre 1996-ban létrehozta a Pro Progressio Alapítványt azzal a céllal, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a vele együttműködő intézményekben az oktatáshoz és a magas színtű oktatás nélkülözhetetlen környezetét képző kutatáshoz szükséges feltételeket jobbítsa annak érdekében, hogy a szellemi tőke a tudomány nemzetközi fejlődésének irányai mentén folyamatosan gyarapodjon, a nemzeti és egyetemes értékteremtés szerves része legyen. Az alapítvány minősítése: közhasznú alapítvány.

Mindezek megvalósításához az alapítvány feladatának tekinti:

- az oktatáshoz és a kutatás-fejlesztéshez szükséges tárgyi és személyi feltételek szinten tartását és fejlesztését,
- a tudományos továbbképzés feltételeinek támogatását ösztöndíjakkal,
- a tudomány eredményeihez és az ország mindenkori szükségleteihez folyamatosan igazodó iskola-, és tanfolyamrendszerű oktatást szolgáló szervezet kialakulásának támogatását,
- a szociálisan hátrányos helyzetű, de tehetséges hallgatók támogatását,
- a hallgatók, oktatók sportolási, kulturális lehetőségeinek bővítését, az egyetemhez tartozás tudatát erősítő szervezetekkel kapcsolattartást, színvonalas egészségügyi és szociális ellátást,
- az oktató és kutató munka természetes hátterét nyújtó egyetemi kapcsolatszervezés támogatását.

Az alapítvány nyílt, hozzá bármely bel- vagy külföldi természetes és jogi személy pénzbeli vagy természetbeni adománnyal, vagyoni értékű jog átengedésével, ingó vagy ingatlan vagyonrendeléssel csatlakozhat, ha írásban deklarálja egyetértését az alapítványi célokkal.

Az alapítvány céljainak a megvalósítását a kuratórium pályázatok kiírásával, ösztöndíjak, díjak alapításával is elősegítheti.

Várjuk a szervezeteinkhez csatlakozni kívánókat és támogatókat a Pro Progressio Alapítvány titkárságán:

1111 Budapest, Egry József u. 18. V1. épület C szárny Galéria 3. szoba

Tel.: 463-1595

Fax.: 463-1732

E-mail: ppai@mail.bme.hu

Honlap: www.proprogressio.hu

A Pro Progressio Alapítvány számlaszáma:

10700024-04310002-51100005

Az alapítvány közhasznúsági beszámolói a **www.proprogressio.hu** címen olvashatóak.

Megjelent:
A VILLAMOSMÉRNÖKI ÉS INFORMATIKAI KAR TÖRTÉNETE
1949-2009

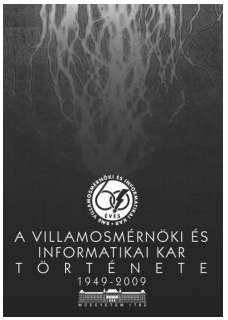

Ez a kiadvány a Villamosmérnöki és Informatikai Kar megalapításának 60. évfordulóját köszöntve, az ünnepi tanév megnyitásakor készült el. Részletesen taglalja az 1949 óta eltelt hatvan év jelentősebb eseményeit és eredményeit, történeti sorrendben tekintve át a szervezeti és oktatási rendszerben történt változásokat és a diákélet alakulását. Az eddig megjelent legrészletesebb leírást nyújtja az olvasónak, amely alkalmas arra, hogy megismerje e hosszú időszak történetét és alapot ad arra, hogy a Kar büszkén ünnepelhesse eredményeit az ünnepi tanév kari és tanszéki rendezvényein egyaránt.

A kiadvány a fellelhető dokumentumok alapján időrendben, tízéves időszakokra bontva tekinti át a Kar oktatásának fejlődését, az egymás után következő tantervek kialakításának céljait és küzdelmeit, a Kar által művelt tudományágak követésének eredményeit. Felsorolja a képzések szerkezetének módosításait, a tantervek és a szakok változatait. Részletesen, történelmileg kibontva írja le a tanszékek létrejöttének, átalakulásának, egyesüléseinek vagy szétválásának, valamint tudományterületeinek főbb adatait és azok művelőit. A szöveget számos tantervi melléklet illusztrálja, a megjelenés időpontja szerinti formában. A kötet utolsó része a Kar elhunyt tanárairól emlékezik meg. Bár a kötet nem terjed ki a kar történetének minden részterületére, hasznos információt adhat hallgatóknak, akik megismerkedhetnek intézményük hatvanéves törekvéseivel, fiatal oktatóknak, akik legfeljebb hallgatókoruk kezdetéig informáltak a múltról, valamint azon egykori hallgatóknak, akik több évtizede elhagyták az intézményt és keveset tudnak az azóta eltelt időben történtekről. Tájékoztatást ad azoknak is, akik eddig csak külső szemlélői voltak a Kar tevékenységének és most kívánnak megismerkedni azzal. A kötet B/5 formátumban, 300 oldalas terjedelemben jelent meg. A kiadvány térítési összege 1000 Ft, melyet a Pro Progressio Alapítvány CIB 10700024-04310002-51100005 számlájára kérünk utalni. A kiadvány átvehető a VIK Dékáni Hivatalban.

A Műegyetemi Kiadó gondozásában megjelent reprezentatív kiadványok

Németh József: A Műegyetemtől a világhírig

E könyv olvasója bizonyságot talál arra, hogy a Műegyetem tanárai és tanítványai hogyan vettek részt a magyar gazdaság fejlesztésében, hogyan járultak hozzá a világ műszaki fejlődéséhez. Könyvünk a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közel 225 éves történetét, nemzetközi hírű mérnök-tanárait, több, ma már világhírű egykori tanítványát – akik közül hárman Nobel-díjat kaptak – és a mai Műegyetemen folyó oktató, kutató munkát mutatja be – magyar és angol nyelven – több mint 350 képpel. Elődeinktől kapott örökségünk arra kötelez bennünket, hogy a Műegyetem továbbra is hazánk vezető felsőoktatási intézménye, valamint Európa aktív, jelentős műszaki -, természet- és gazdaságtudományi oktató-kutató központja maradjon. Könyvünk emlékeztessen a régiekre, bátorítson az új keresésére.

Hencsei Pál: A Műegyetemtől a sport élvonaláig

A könyvben mindazokat a műegyetemi sportolókat kívánjuk bemutatni, akik résztvettek az olimpiai játékokon, illetve sikeresen szerepeltek más világversenyeken: világbajnokságokon, Európa-bajnokságokon, főiskolai világbajnokságokon. Műegyetemi sportolóknak tekintjük mindazokat, akik egyetemünkön mérnöki diplomát szereztek, egyetemi hallgatók vagy dolgozók voltak, vagy a MAFC egyesületben sportoltak. A sporteredmények ismertetése mellett kitérünk arra is, hogy a civil életben, a mérnöki pályán milyen sikereket értek el, hogyan állták meg a helyüket. Ezzel igazolni szeretnénk, hogy a sport és a tanulás összeegyeztethető, mindkét területen el lehet érni kiemelkedő eredményeket, meg lehet felelni az elvárásoknak. A mai egyetemi hallgatók a leírtakat követendő példaként használhatják fel, hogy sportbeli és szakmai sikereikkel a Műegyetem hírnevét a jövőben is öregbíthessék.

Palasik Mária: A műegyetemisták odüsszeiája 1944–1946

1944 decemberében a nyilas magyar kormány SAS-behívóval arra kényszerítette az orvosi egyetemek, a József nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem két végzős és szigorló évfolyama mérnöki karainak hallgatóit, valamint állatorvostan-hallgatóit, hogy Németországba telepítve (csaknem toloncolva) ott folytassák és fejezzék be tanulmányaikat. Azok előtt, akik megtagadták tanulmányaik Németországban történő folytatását, két választás volt: vagy katonai szolgálatra jelentkeznek, vagy bujkálnak. Az előbbi a harcba vetés, az utóbbi a pusztulás veszélyét jelentette. Ez sem hordozott kevesebb kockázatot, mint a németországi kitelepítés.

Az egykori hallgatók kezdeményezését felkarolva a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Egyetemtörténeti és Hagyományőrző Bizottsága védnöksége alatt, a BME támogatásával, a Műegyetemi Kiadó gondozásában monográfiában tárja az utókor elé ennek a generációnak a hányattatásait.

A kiadványok megrendelhetők:

BME Printer Nonprofit Kft. (Műegyetemi Kiadó)

1111 Budapest, Goldmann tér 3.

Telefon: 463-3864

Egyetemünk emlékei

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem egykori hallgatói, akik arany-, gyémánt-, vas-, rubin- és platinadiplomát vehettek át az ünnepség alkalmával, emlékezhetnek az egyetem egykoron volt épületeire, azóta sem látott tárgyaira, hangulatára és miliőjére. Egyetemünk patinás, múltjára büszke intézmény, de mára egyre kevesebb emlékünk maradt meg.

Éppen ezért szeretnénk megszólítani az Egyetem múltját őrzőket, akik a régi épületek és tereik fényképeivel, a korabeli egyetemi élettel kapcsolatos tárgyakkal rendelkeznek vagy hollétükről tudomásuk van, hogy másolatkészítés céljából vegyék fel a kapcsolatot az Egyetem BME Omikkal. Természetesen az eredeti emlékektől nem kell megválniuk, csupán fényképmásolatot szeretnénk készíteni egyetemi archívumunk számára.

Bízunk benne, sok érdekességgel fogunk találkozni, s mihamarabb megteremtjük a lehetőségét annak, hogy a mai hallgatók is megismerkedjenek eme relikviákkal. Ötven év múlva a mai fiatalok fognak mesélni és emlékezni erre a korra, de szeretnénk, hogy ez folyamatos legyen emlékezetünkben, s legfőképpen hiteles.

www.omikk.bme.hu

Visszaemlékezés-gyűjtemény

Egyetemünk több mint 230 évre visszanyúló, egyedülálló szellemi örökségének megőrzése szép feladat, kötelesség. Fontos része a mindenkori egyetemi polgárok identitásának és közösségtudatának formálása, erősítése, valamint az egyetemi hagyományok ápolásának gazdagítása és színesebbé tétele. Ennek egyik módja az egyetem múltjának újfajta módon, hétköznapi mélységében való feltárása és bemutatása, a személyes történetek, emlékek rögzítése, megőrzése és közreadása. Az egyetem levéltára ennek szellemében visszaemlékezés-gyűjtemény létrehozását tervezi írásos, hangzó és képi dokumentumok begyűjtésével.

Kérjük az egyetem volt és jelenlegi oktatóit, dolgozóit és volt hallgatóit, akik az 1940-60-as években tanultak, oktattak, dolgoztak a Műegyetemen, hogy közreműködésükkel segítsék vállalásunkat (természetesen az 1970-90-es évek történetére vonatkozó anyagokat is szívesen fogadunk, hiszen a közelmúlt története iránt egyre nagyobb az érdeklődés). Olyan írásos, hangzó és képi dokumentumokat várunk, amelyek a visszaemlékező egyetemi életére, tevékenységére és az egyetem történetének valamely szegmensére vonatkoznak.

A visszaemlékezést megkönnyítő, annak támpontokat adó összeállítás letölthető a levéltár honlapjáról (www.omikk.bme.hu).

A felhívásban foglaltakkal kapcsolatos információkért kérjük az alábbi munkatársunkat keressék:

Batalka Krisztina levéltáros (telefon: 463 1703, e-mail: kbatalka@omikk.bme.hu)

Megértő együttműködésüket előre is köszönjük.

Tisztelt Kitüntetett!

Tisztelettel köszöntjük Önt jubileumi diplomája átvétele alkalmából. Az ünnepélyes átadáson minden kitüntetettről fénykép készül, amint átveszi diplomáját. A felvételek az átadást követő második héttől megtekinthetőek a **www.foto.bme.hu** internetcímen.